

ЛОРЪНС О'БРАЙЪН

Истанбулска загадка

БРУТАЛНО УБИИСТВО • ДРЕВЕН ХРАМ
ИЗГУБЕНО СЪКРОВИЩЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ЛОРЪНС О'БРАЙЪН

ИСТАНБУЛСКА ЗАГАДКА

Превод: Димитър Димитров

chitanka.info

Брутално убийство

Древен храм

Изгубено съкровище

Фотографът от Британския институт по приложни изследвания Алек Зегливски заминава за Истанбул по проект за заснемането на мозайките в „Света София“. Няколко дни по-късно той е открит обезглавен в близост до храма.

Шон Раян пристига в древния град, за да идентифицира тялото на приятеля си Алек. Той е твърдо решен да разбере кой и защо е убил младия мъж. За разплитането на мистерията Шон разполага единствено с няколко фотографии на неизвестни мозайки. Преди обаче да разбере къде са направени снимките, двама мъже се опитват да го убият. Шон се спасява с помощта на служителка по сигурността към консулството — Изабел Шарп. Двамата се впускат в опасно търсене на истината, което ще ги отведе в подземните тунели и тайни коридори на Истанбул. Там те ще се натъкнат на чудовищен замисъл за масово унищожение.

Страхотен приключенски трилър за почитателите на Дан Браун и Скот Мариани!

Този роман е художествена творба. Описаните в него имена, герои и случки са плод на авторовото въображение. Всяка прилика с действителни лица, живи или мъртви, събития или местности е чисто съвпадение.

*Можем да узнаем за края си още от
началото.*

Джон Денъм, 1615–
1669

1

Ледена пот избиваше по челото на Алек. Но той беше оптимист. И то твърде голям. Отвличането в исламския свят почти винаги се правеше заради изнудване — така беше чувал. Но появата на огромния нож, с който можеше да се изкорми мечка, промени всичко...

Алек сломено поклати глава. Само преди час седеше щастлив в хотелската си стая — място, което сега оставаше недостижимо като детска мечта.

Сърцето му биеше лудо, сякаш щеше да изскочи. Той се огледа. Дали в тази зала с колони имаше още някой, към когото да се обърне?

Мъничкото като мънисто око на видеокамерата премигна. Алек потръпна, изпъвайки оранжевото найлоново въже, с което бе вързан за гладката колона. Въздух с дъх на плесен изпълни ноздрите му. Трепереше като трескав.

Когато преди час двамата мъже влязоха в хотелската му стая, той тръгна спокойно с тях. Каква глупост! Защо не изкрещя или не скочи през прозореца, след като срещна погледа на онова копеле, суров и непреклонен? А сега бе твърде късно...

— Пуснете ме! — извика той.

Гласът му отекна. Една ръка го хвана за рамото. Той мяташе глава на всички страни, изпружил врат. Въжето стягаше здраво глезените, коленете и гърдите му, спирали дъха му...

Ножът проблесна зловещо във въздуха. Сега можеше да му помогне само молитвата, на която го научи майка му:

Agios o Theos, Agios Ischyros, Agios Athanatos, eleison imas!^[1]

Затвори очи. Тялото му сякаш се вледени. После върху гърдите му се стовари гореща вълна, разля се по нозете му и го погълна. Край него се надигна отвратителна воня.

И се възцари зловещо спокойствие.

Алек огледа старинната зала, запечатвайки в съзнанието си редовете с колони, подобни на гора. Входът, който откри, сигурно беше зазидан преди повече от петстотин години, още преди древният град

Константинопол да падне под напора на мюсюлманската армия и името му да се промени на Истанбул. Там долу имаше съкровища, за които всеки директор на музей би дал живота си. Но сега му се искаше никога да не бе намирал това място...

Втренчи се в алуминиевите маси наблизо. Онова, което съзря върху тях, го ужаси.

Към него се понесе черна мъгла. Дали Шон ще разбере какво се е случило?

Agios o Theos, Agios...

Минута по-късно бликнаха два кървави фонтана, високи шестдесетина сантиметра, от лявата и дясната му артерия. Плътта край тях грееше с копринен блясък. Гърдите на Алек потръпнаха, но очите му бяха затворени, а лицето му остана спокойно...

[1] Свети Боже, Свят и могъщ, Свят и безсмъртен, смили се над нас! (гр.). — Б.пр. ↑

2

По улицата се посипаха натрошени стъкла. Четириетажната фасада на новия американски магазин за електроника се срутуваше. Отекна глух тътен. Алармите се включиха в хор.

Прибирах се вкъщи. В петъчната вечер през август Лондон беше горещ и влажен. Тъкмо пресичах Оксфорд Стрийт, когато спрях по средата.

Към мен се носеше страховита маса от разгневени хора, размахали юмруци. Лицата им бяха забулени, а в погледите им искреще ярост. Изтръпнах... Дали градът щеше да избухне отново в пламъци?

Огледах се панически, забелязах една странична уличка с тухлени тротоари и хукнах към нея. Някакво момиче с розови кичури, бели обувки и яркозелена тениска стоеше на сред улицата, вкаменено от ужас, отпуснало безпомощно ръце. Затичах към нея.

— Хайде! — извиках.

Тя ме погледна безизразно, все едно бях призрак, но тръгна с мен. Не трябваше да обръщам глава, за да разбера, че тълпата ни настига. Едва успяхме да се скрием в страничната уличка, когато те преминаха покрай нас. За миг помислих, че може да ни налетят, че ще трябва да браня девойчето до мен, ала те продължиха, скандирайки някакви лозунги със заплашителен ритъм, които почти не разбирам. Никога няма да забравя тези гласове. Защото тълпата не само плячкосваше, копелетата си бяха намерили и кауза, в името на която да вилнеят.

Някои от тях ни изгледаха свирепо, докато отминаваха, но за наш късмет ние не приличахме на набелязаните им мишени. Те преследваха символите на потисничеството. И изглеждаха като обезумели. След като всички изчезнаха, моята приятелка се розови кичури потрепери, а после побягна.

След вандалите останаха пищащи аларми и изпочупени витрини. Ала очевидно опасността беше отминала. Дали полицейската акция

срещу една джамия си струваше всичко това?

Зърнах жена в късо кожено яке от другата страна на улицата. Отдалечаваше се тичешком, с гръб към мен. Взрях се напрегнато в нея.

— Айрийн! — подвикинах ѝ колебливо и понечих инстинктивно да побягна подире ѝ, но се овладях.

Айрийн бързо се отдалечаваше от мен...

Макар да знаех истината, още ми се искаше жената да се обърне, да се усмихне, а сърцето ми да затупти отново от онова незабравимо вълнение. Никой не беше ми въздействал като Айрийн. Преди да я срещна, никога не съм предполагал, че една жена може да те омагьоса само като влезе в стаята...

Част от мен все още не искаше да преодолее спомена за онова, което ѝ се случи, не искаше да продължи напред, въпреки всичко, което казваха хората.

Жената почти се изгуби от погледа ми. Черната ѝ коса се вееше зад нея, докато тя изчезваше призрачно в блясъка на премигващите светлини. Ако бях хукнал след нея, това щеше да означава, че окончателно съм се побъркал...

Тежко въздъхнах. Наясно бях, че току-що съм видял онова, което психиатърът ми наричаше халюцинация за справедливост. Колкото и несправедлива да е била смъртта им, хората не възкръсват, независимо от това колко го искаш.

Когато мама и тате починаха в Щатите за осемнадесет месеца един след друг, не се почувствах толкова ужасно.

И двамата все пак доста бяха поживели, а Айрийн едва започваше живота си.

Един хеликоптер прелетя ниско с блуждаещ фар.

Време беше да оставя виденията и да си тръгна. Очакваха ме други тревоги. Алек не отговори на последното ми съобщение. Трябаше да се върне в понеделник, когато програмата за увеличаване на образи, която усъвършенствах през последната седмица, най-накрая щеше да бъде тествана както трябва.

Ако объркахме този проект, нямаше да успея да се скрия от злостните клюки...

Представях си какво щяха да кажат. Как програмният директор да не сгреши след всичко, което го сполетя? Не беше ли очевидно, че

не може да преодолее смъртта на жена си, че вече не го бива за тази работа? Не го ли понижиха именно заради това?

Фотографирането на мозайки с ангели, императори и светци не би трябвало да е толкова трудно. Дори да го правеше в някогашния исламски „Свети Петър“. Работили сме и във Ватикана, и в Британския музей.

Ненадейно плисна дъжд и аз хукнах към входа на метрото на площад „Пикадили“, но докато го достигна, вече бях мокър до кости. Валеше като из ведро. Целият подгизнах, обувките ми жвакаха. Знаех, че приличам на мокра кокошка с разрошените си кестеняви кичури върху бледото ми чело. А сенките под очите ми от недоспиване ми придаваха още по-комичен вид.

Влакът беше претъпкан. Всички стояхме рамо до рамо, като в капан, а влагата и напрежението изпълваха въздуха.

Прочетох заглавията върху таблета на едно момиче до мен. Голямата новина бяха новите бунтове в Лондон. Пръстът ѝ се понесе над нея и я отстрани. „Англия се пробужда“ — гласеше следващото заглавие. Влакът ни се наклони и спря. Светлините трепнаха. Някой изстена. Минаха десет минути, преди да потеглим отново...

3

Двама мъже се взираха в екрана на лаптоп в мазето на една вила, собственост на Британското консулство. Тя се намираше в богатото предградие на Истанбул Левент.

Страстни стенания изпълваха помещението. На екрана едрогърда блондинка се тресеше върху мършав тъмнокож възрастен мъж. Леглото им, в хотел край площад „Таксим“, където бе отседнал иранският биолог, скърцаше като повредена врата на движещ се влак.

Един мъж на тази възраст със сигурност бе престанал да се замисля защо една толкова млада и красива жена се интересува от него.

Когато биологът изстена облекчено, блондинката се отдръпна от него. Лицето му в този миг представляваше незабравима гледка. Мъжът пред лаптопа щракна с мишката. За миг се появи застинал образ, а после прелетя до долния ъгъл на екрана. Питър Фицджералд доволно потупа колегата си по рамото.

— Това трябва да ти е достатъчно, за да го завербуваш — заключи той. — Шефовете му в Иран не биха му го простили.

Питър се намръщи и отиде до принтера. Машината забръмча. Щеше да стане по-лесно, отколкото си мислеше. Но дали бяха действали достатъчно бързо? Иранецът беше пристигнал в Истанбул още преди две седмици...

4

На следващата вечер, в събота, отидох на барбекю, недалеч от къщата ми в Западен Лондон. Институтът имаше апартамент в Оксфорд, но напоследък го използвах рядко. Таванският ми офис бе повече от добър за дните, в които не се чувствах пренапрегнат.

Минаха повече от тридесет часа, откакто се чух с Алек за последен път. Ако не се обадеше до пристигането си в понеделник, щях да му дам възможност да обясни защо върши глупости, а после да му се накарам.

Барбекюто бе една от онези сбирки, където всички се обличаха с подобни, нарочно измачкани скъпи дрехи, за да демонстрират своята индивидуалност. Тръгнах си преди полунощ. Домакинята се опитваше да ме сватоса с една от приятелките си, която очевидно беше привлекателна, но не можеше да накара сърцето ми да трепне. Всички говореха за новите бунтове, а аз исках да ги прогоня от мислите си...

Вървях към дома, прекосих Ню Кингс Роуд, минах покрай бар със силна музика и с развеселени посетители, скучили се пред входа. Всичко изглеждаше нормално. Може би протестите бяха приключили. А сега се нуждаех от малко сън, ако исках да потичам сутринта.

Планувах да участвам в маратона Кауай през септември, което сепадаше едва след шест седмици. Очаквах с нетърпение десетдневната почивка в Хавай от месеци. Щеше да е ваканцията, бележеща истинското скъсване с миналото ми. Така каза Алек и аз се надявах да е прав.

Щом се прибрах у дома, сритах обувките си в коридора. Те се плъзнаха по плочките в черно и бяло. После метнах якето си върху купчината в дъното на стълбите. Наистина трябваше да разтребя, но кога да намеря време? Само бог знае как Айрийн успяваше да поддържа това жилище. Чистачката, която идваше, сега си имаше достатъчно работа в кухнята, опитвайки се да предотврати превръщането ѝ в бунище.

Проверих таблета си да видя дали не съм пропуснал нещо. Все още нямаше съобщение от Алек. Никакви имейли, пропуснати обаждания или съобщения в „Туитър“... Нищо! Какво се опитваше да ми покаже? Дали всичко това бе някаква глупава негова игра, или просто се опитваше да важничи? Нещо изскърца над главата ми. Тръбите в сградата имаха навик да го правят. Смятам, че са ги поставили още по времето, когато Виктория е била принцеса.

Къщата бе на четири етажа, с бели гипсови тераси, с които се слави Западен Лондон. Бяхме свикнали с настроенията ѝ. Животът тук бе най-големият ни лукс, както казваше Айрийн. Работата по седемдесет часа седмично като един от директорите и основателите на Института за приложни изследвания в Оксфорд трябва да си има някои предимства, отговарях аз.

Но знаех, че съм извадил късмет да се сдобия с чудесния ни дом. Провървя ми да получа място в програмата за обмяна на опит с Университетския колеж в Лондон и да срещна Айрийн, докато бях там. Работата ми през онази година доведе до статия за моделите в човешкото поведение, публикувана в списание „Ню Йорк Таймс“, и получи добри отзиви. Успехът на тази статия ни помогна да основем института.

След като се оженихме, работих три години в софтуерна компания в Бъркшиър. После няколко души от колежа решихме да създадем института. Нещата потръгнаха доста по-бързо, отколкото очаквахме, със сериозни проекти по специалностите на всеки от нас.

Провървя ни в много отношения, но аз не бих дал и пет пари за успеха ни, ако можех да си върна Айрийн. Имахме планове и къща, която само чакаше да бъде изпълнена с детски смях.

И понякога в мечтите си все още чуха ехото от онова, което можеше да бъде.

Отправих се към горния етаж. Винаги оставям лампата там включена, за да не ми изглежда къщата мрачна. Поне на теория беше така, макар да нямаше желания ефект.

Докато се събликах, стационарният телефон звънна с онзи настойчив тон, с който звънят телефоните късно през нощта.

Дали беше Алек? Трябваше да е той.

Открих телефона върху висока камара с документи до леглото си.

— Мистър Раян?

Гласът не беше на Алек. Звучеше някак напрегнато...

— Да? — Трудно можех да игнорирам пробождащото ме лошо предчувствие.

По линията се чу изсвирване на клаксон. После долових странни звуци — от никакво радио се нещо като близкоизточен хип-хоп.

— Казвам се Фицджералд, сър. Питър Фицджералд. Съжалявам за беспокойството. — Говореше бавно, натъртвайки на всяка сричка, и прекалено учтиво. — Аз съм от Британското консулство в Истанбул.

Почувствах, че се вледенявам. Краката ми се подкосиха.

— Да? — отроних тихо, сякаш исках да избегна този разговор.

— Съжалявам, сър. Боя се, че имам лоша новина.

Устата ми пресъхна. Усетих, че ми се повдига.

— Става дума за мистър Алек Зегливски, сър. Казаха ми, че вие сте неговият мениджър по проекта тук. Нали разговарям с Шон Раян?

Отзад се чуваше металическата близкоизточна музика. Колко ли е часът там? Три сутринта? Дали бе опитал да се свърже по-рано, когато ме нямаше?

— Да. — Гласът ми потрепери.

Алек бе нещо повече от колега. Той беше сред най-близките приятели на Айрийн от колежа. И мое другарче по чашка. Гмуркахме се заедно, щеше да идва с мен в Кауай.

От улицата отекна смях, като от някой друг свят.

— Моля ви седнете, мистър Раян — сдържано ме помоли Питър Фицджералд.

През съзнанието ми преминаха всички неприятности, в които Алек би могъл да се забърка, в серия от забързани кадри. Останах прав.

— Боя се, че съм натоварен с неприятното задължение да ви съобщя... Властите тук ни информираха, че вашият колега мистър Зегливски е... — Той се поколеба, преди да го изрече. — ... мъртъв.

Под мен сякаш се разтвори бездна. Това бе единствената дума, която не трябваше да казва.

— Много съжалявам, сър. Сигурен съм, че това е ужасен шок за вас.

Отворих уста, ала не излезе никакъв звук.

— Трябва ни някой, който да идентифицира тялото много бързо. Заради турските власти, нали разбирате? Те действат различно тук.

Алек трябваше да се върне в понеделник. Имахме среща вечерта. Щеше да идва в къщата ми. Щяхме да потичаме...

— Сигурен ли сте, че не е станала грешка?

— Съжалявам. Намириха портфейла му, личната му карта. Знам, че моментът не е подходящ да питам за това, но имате ли някаква информация за роднините на мистър Зегливски?

Строполих се в края на леглото. Алената му персийска покривка се плъзна на пода.

— Нямам, съжалявам. Мисля, че те са в Полша.

— Не е ли женен?

— Не е.

— А няма ли приятелка?

— Няма от няколко месеца. Връзката им продължи само една-две седмици... Рядко говори за семейството си. — Исках да помогна повече, но Алек бе изключително самoten и независим. Единствения път, когато го попитаха за най-близък роднина в мое присъствие, той посочи мен. Това бе представата му за шега. А доколкото бях наясно, той никога не беше се връщал в Полша.

— Сигурен ли сте, че няма никакви роднини във Великобритания? — Гласът му прозвуча скептично.

— Поне аз не знам.

Не беше възможно Алек да е мъртъв. По никакъв начин. Той умееше да се грижи за себе си по-добре от всичките ми познати. Надметър и осемдесет, пълен с живот, още нямаше тридесет, за бога!

Усещах, че нещо край мен се променя, сякаш се отвори скрита врата и польхна вятър.

— В такъв случай, мистър Раян, ще трябва да ви помолим да дойдете в Истанбул, за да идентифицирате тялото на мистър Зегливски. Смятам, че властите тук ще искат да ви зададат някои въпроси за проекта, върху който е работил.

Не отговорих. Думите му едва проникваха в съзнанието ми.

— Там ли сте, мистър Раян?

— Да.

— Кога може да пристигнете? Колкото по-рано, толкова по-добре. — Вече не звучеше толкова любезно.

Нешо забръмча по линията. Извадих мобилния си телефон от джоба и набрах номера на Алек. Държах по един телефон на всяко ухо. Може би това бе някаква глупава грешка. Дори майтап.

— Това е пълна лудост — отбелязах аз, печелейки време. — Знаете ли какво му се е случило?

Мобилният ми телефон изписука. Погледнах экрана. Номерът на Алек беше недостъпен.

— Не сме сигурни. Турските власти провеждат разследване. Това е всичко, което мога да ви кажа засега. — Линията започна да пращи.

— О, разговарях с колегата ви, доктор Бересфорд-Елис. Сигурно знаете за настоящите ни деликатни отношения с нашите турски приятели. И разбирате защо искаме да приключим възможно по-бързо.

— Ще хвана първия полет, за който има места. — Гласът ми прозвуча твърдо. В действителност той не можеше да ме спре да отида в Истанбул.

Мъжът се прокашля.

— Много добре... Съжалявам, но трябва да ви попитам дали мистър Зегливски беше замесен в някакви политически или религиозни дела?

— Не, всъщност не. Не говореше нищо повече от това, което бихте чули във всяка английска кръчма.

Чух как линията между Лондон и Истанбул изсъска отново, докато Фицджералд очакваше да допълня нещо към отговора си. Но аз не исках да казвам нищо повече. Нямах какво да крия. Доколкото знаех, и Алек нямаше какво да крие. Но дали щеше да има последствия, ако повторех всяко налудничаво мнение, изразявано някога от него?

— Какво работите в института, сър? Не съм чувал за вас.

Представих си как следователят повдига вежди, докато ми задаваше този въпрос.

— Прилагаме модерни изследователски методи към практическите проблеми. Технологията за получаване на образ от звукови вълни е една от областите, в които работим, разработваме и технология за намиране на престъпници в тълпите... — Това бе стандартното обяснение, което използвах от години насам, когато някой ме попиташе с какво се занимава институтът.

— Много добре, сър. — Не ми се стори заинтересован. — Ще съобщя на нашите хора, че ще пристигнете. Някой от консулството ще ви посрещне на истанбулското летище, когато съобщите кой полет сте хванали. Турците най-вероятно ще оправят формалностите с идентифицирането в понеделник. И моля ви, позвънете на специалната линия във Външно министерство, за да потвърдите този разговор. Британският номер е на нашия уебсайт. Довиждане, мистър Раян. Много съжалявам за загубата ви. — И той затвори.

Стиснах толкова здраво слушалката, че пръстите ми изтръпнаха. В съзнанието ми изникна снимката на Алек, която той ми изпрати на имейла онзи ден, застанал ухилен пред „Света София“. Изглеждаше толкова щастлив. Какво, по дяволите, се беше случило? Ръката ми трепереше, докато набирах номера му в Оксфорд, надявайки се все още, че всичко това е някаква грешка.

Включи се телефонният му секретар. Затворих.

Това не можеше да има нищо общо с работата ни в института... Алек ни помагаше да спечелим проекта, върху който той работеше в Истанбул. Това бе реална възможност да затвърдим репутацията си в онази част на света. Но аз му позволих да отиде сам. Побиха ме тръпки...

— Колко сложно, мислиш, е да се направят няколко снимки? — заинати се той тогава.

Забих юмрук в матрака.

Какво щеше да стане?

Бересфорд-Елис щеше да се възползва от всичко това. Назначението му за директор на института миналата година беше един не твърде прикрит опит да ме отстрани напълно. Сякаш не стигаше, че бях понижен заради номера, който погодих в Афганистан. Другите основатели на института поискаха да изоставя, поне временно, много от отговорностите си, за мое добро.

И аз се съгласих неохотно. Така че последното нещо, от което се нуждаех сега, бе някой от новите ми проекти да се провали.

Поклатих глава. Нямаше значение какво става с мен. Най-важното бе какво се е случило с Алек.

Той бе единственият човек, с когото разговарях, щом проблемите ми ме затиснеха, депресията надделееше и решавах, че не мога да продължа напред. Никога не бих се справил без него.

Погледнах уебсайта на Външно министерство и позвъних на спешния им номер. Докато чаках отговор, си помислих за това как дипломатите ще реагират на новината.

Бересфорд-Елис гледаше пренебрежително на истанбулския проект още от самото начало. Когато му съобщих, че сме го спечелили, той отвърна с типичния си песимизъм:

— Надявам се, че знаеш какво правиш, Раян. Всеки такъв проект в мюсюлманска държава е твърде спорен в наши дни. Не искаме на главите ни да се стовари някоя проклета фатва.

— Това е малък проект — възразих аз. — На кого му пука, че някой снима в музей?

— „Света София“ може да е музей, Раян — каза той, — но някога е била върховната джамия, управляваща сунитския исламски свят и седалището на Исламския халифат. А преди това е била православната Ватикана. Там можеш да засегнеш много хора.

След като изказа мнението си, той излезе от офиса ни и се намръщи, докато минаваше покрай празното бюро на Алек.

Но беше прав. „Света София“ наистина беше важна. Построена е в апогея на Византийската империя, през VII век, и посветена на Светата Мъдрост, София — идея, разпространена както в християнския, така и в предхристиянския свят.

Православните гърци изгубили своята Ватикана, когато непобедимите османски турци превзели Константинопол и го прекръстили на Истанбул през 1453 година. С този акт те разрушили Византийската империя, директния наследник на Древен Рим.

Фундаменталистите със сигурност са се разгневили, когато Ататурк превърнал „Света София“ в музей през 1934 година, но техният спор бил с турската държава, не с нас.

Във всеки случай нашият проект — сравняването на дигитални образи на мозайки с гравюри и скици, създавани от художниците през вековете — бе най-малкото посегателство върху едно място от световното наследство. И точно за такива проекти бе създаден институтът.

Най-накрая се обади една дружелюбна индийка. След като получи разрешение от шефа си, тя ми съобщи за бележка в системата й от консулството в Истанбул, в която се казвало, че някой на име Алек Зегливски наистина бил свързан със сериозен инцидент в Истанбул.

Контактували само с мистър Фицджералд. Тя не разполагала с повече информация. Дори не можела да ми каже малкото име на мистър Фицджералд.

Заспах чак когато първите лъчи на зората обагряха лондонския хоризонт. Цяла нощ мислих за станалото. Един спомен се повтаряше безконечно в съзнанието ми.

В деня преди той да излети за Истанбул — само преди седмица — Алек се наведе към мен и прошепна:

— Знаеш ли, че дяволът е затворен в клетка под „Света София“, шефе? Да се надяваме, че няма да го обезпокоим, а?

Аз се разсмях. Такива суеверия изглеждаха абсурдни в лъскавите ни стъклени офиси в Оксфорд.

Когато се събудих, веднага потърсих номера на Бересфорд-Елис. Беше осем часът, но не ми пукаше.

Бересфорд-Елис държеше на стената си свои снимки с известни хора. Имаше една с Дейвид Камерън, друга — с ректора на университета, където бе работил, преди да дойде при нас, трета — с Нелсън Мандела, и още една с шефа на Американската служба по геология. Беше толкова добър в изкачването по социалната стълбица, че трябваше да напише докторска дисертация по темата. Черешката на тортата бе, че можеше да му се вярва толкова, колкото на политик в предизборна кампания...

Когато другите основатели решиха да наемат квалифициран мениджър, за да ръководи института, тъй като всеки от нас бе погълнат от своите проекти, аз не възразих. Айрийн беше починала едва преди месец. Наемането на Бересфорд-Елис изглеждаше добра идея.

Скоро открих, че притежава изумително желание да използва бизнес жаргон. Вече нямахме проекти, а „инициативи за сътрудничество“ или „актуализация на изследователските стойности“. И проявяваше остра критичност към всяка „инициатива“, към която бях съпричастен, откакто той дойде при нас. Работата, която свършихме в Бавария за идентифициране на селища от Бронзовата епоха от сателитни образи, според него не идентифицирала селища от целевия период. А разработката ни за изпробване на сигурността в Ню Йорк, поръчана от голяма американска банка, не била рентабилна. Изглежда, искаше само проекти, които ни подсигуряваха незабавно големи договори.

Донякъде имаше право, но реално минаваха месеци, преди ефектът от нашите проекти да види бял свят.

Тези провали не се компенсираха и с поведението му. Той сякаш не се интересуваше от никого покрай себе си, не само от мен. През повечето време колегите му сякаш бяха невидими за него. Предпочиташе да говори единствено за своите постижения.

— Лошата реклама е последното нещо, от което се нуждаем в този момент — заключи той, след като се свързах с него и му съобщих, че планирам да летя до Истанбул още днес следобед. Както винаги, справяше се добре, когато трябваше да изтъкне негативите.

— Ако в пресата се появи информация, че институтът е замесен в нещо, в което не е трябало, това ще съсипе набирането на средства за тази година, Раян. Знам, че моментът не е подходящ да го казвам, но някои членове на борда смятат, че вече са ни дали твърде много свобода. — Изчака за миг, докато думите му достигнат целта си.

Долно копеле! Нито дума за смъртта на Алек. Щеше да се зарадва да види скалповете ни на стената си редом с онези свои грандомански снимки.

— Няма да избягам от отговорността си — възразих аз. — Но мисля, че ти трябва да сдържаш преценката си, докато не научим фактите. — И затворих.

Няколко часа по-късно тръгнах към Хийтроу... Бях настинал от вчерашния порой, напълно неподготвен за ситуацията и в пълно неведение какво се е случило с Алек.

Знаех, че можеше да ме споходи същата съдба, ако бях отишъл в Истанбул вместо него. Имаше и още нещо. Ако убийството на Алек бе свързано с работата ни в „Света София“, колко трябваше да внимавам отсега нататък?

Какво ли ме очакваше в древния град?

5

Малак вървеше бавно. Често извърташе очи, защото жълтите крушки не можеха да осветят достатъчно наклонения тухлен тунел пред него. Плешивото му теме почти докосваше тавана. Лъскавата му глава изглеждаше издължена, сякаш бе оформена така още при раждането му.

От огромните му ръце висяха две платнени торби, като войнишки мешки. И двете бяха празни. Когато стигна целта си, той ги оставил до масите. Имаше работа. Проектът даде плодове. Дойде време да почисти. Станалото през последните няколко дни придвижи малко напред операцията по почистването. Ако някой скоро откриеше това място, нямаше да има никаква представа какво се е случило тук.

Докато пълнеше торбите, той се замисли за неочеквания им гост. Човекът се изпусна в последните си минути. Западнящите бяха толкова слаби. Комфортният им живот ги правеше такива. Не знаеха как да посрещнат края си.

Извади ловджийския нож от ножницата под мишницата си и опипа острието. Беше все още остьр. Добре. Пак щеше да му потрябва скоро, ако имаше късмет. Обичаше усещането за сила, което му даваше този нож. Колко вълнуващо! Вдигна го във въздуха и му се наслади. После го прибра. Предстоеше му много работа...

6

Летище Хийтроу, терминал 5 — най-голямата самостоятелна сграда във Великобритания, изглеждаше толкова оживена рано сутринта, колкото и през кошмарната снежна буря предишната зима.

Извиваха се опашки пред устройствата за чекиране и пред информационните бюра. По лъскавия под спяха хора, свити на кълбо. Закриването на френското въздушно пространство поради голяма общонационална стачка се отразяваше и тук. Все още неотменените полети бяха пренасочени и това забави излитането ми с час. Ала аз бях сред късметлиите.

Започнах да чета всичко, което успях да намеря, за да избягам от мислите си за злочестата съдба на Алек.

Английските неделни вестници ни угощаваха с бунтовете в Лондон. Те не се разрастваха, но някои журналисти пишеха, че изтеглянето на полицията вече било отменено. Според една статия било удивително, че някаква акция срещу джамия е предизвикала подобна реакция. Друг вестник, посветил две страници на случилото се, свързваше размириците с останалите инциденти в Европа през последните няколко седмици. Твърдеше се, че в разузнавателните среди се опасявали от координираност на тези бунтове...

В друг вестник имаше карта на „Свети Павел“ и на Лондон, показваща колко далеч можеше да стигне половинмилионната тълпа, ако това множество се събереше следващия петък на масовата демонстрация, планирана от друга исламска група. Сега полицейското присъствие на такива мероприятия най-вероятно щеше да е засилено, макар че бяха разрешени.

Зърнах кратка информация за видео, разпространено в интернет, показваща обезглавяването на западен гражданин. Почувствах се неловко. Можеше ли да е Алек? Не, не биваше да изпадам в параноя.

Но какво бе станало с него? Дали беше загинал при инцидент, грабеж или катастрофа? Това със сигурност ми се стори най-вероятното обяснение. Нашият институт е световен лидер в

прилагането на технологии към трудни проблеми, но не можех да си представя, че нещо, свързано с работата ни, би могло да стане причина за убийството му.

Не се занимавахме с опасни въпроси, просто идентифицирахме изгубени селища под горите с електромагнитни дигитални образи или изобретявахме високоскоростни спектромерни техники, за да датираме компонентите с въглероден анализ, без да повреждаме мострата. Гордеех се с нашата работа.

И всичките ми познати смятаха, че вършим нещо добро. Дори татко, който присъстваше на откриването на института, се гордееше. А той бе пилот от ВВС на САЩ, летял в 212 бойни мисии, беше катапултиран над Босна през 1995 година и избягал сръбските паравоенни части цели три дни.

Дойде време да се качвам на самолета.

Радвах се, че съм изbral място до прозореца. Мисълта, че трябва да идентифицирам тялото на Алек, ме отблъскваше от безсмисленото бърене. А представата, че аз можех да лежа изстинал в някаква морга, а Алек да лети, за да идентифицира тялото ми, не помагаше.

Беше ми писнало от думите на съчувствие, които хората изказват, когато разберат, че ти се е случило нещо лошо.

Не че не обичам да говоря за Айрийн или да мисля за нея. Все още съм потънал в общите ни спомени, ала мразя да разговарям за това с непознати. Думите често засядат в гърлото ми.

Бяха изминали цели десет дни, след като дойдоха в къщата ни, за да ми съобщят, че е мъртва, и чак тогава ми потекоха сълзите. Дълбоко в себе си не исках да приема този факт. Бях страшно наранен, нуждаех се силно от нея и я обичах. Признах на психиатъра, че не бях готов за всичко онова, което тя искаше от мен. Не знам дали някога ще бъда.

Цели дванадесет години Айрийн бе най-хубавото нещо в живота ми. Приятелите ми в Масачузетския технологичен институт^[1] ме смятаха за луд, задето оставам в Англия, понеже според тях в Щатите щях да печеля много повече. Но там нямаше как да бъда по-щастлив. Влюбих се в Лондон.

Под самолета се търкаляха тъмносиви облаци, а един тип на седалката до мен четеше книга със заглавие „Турция — новата сила“.

Вдигнах таблетата си. Свалих на него пътеводител за Истанбул. Прочетох няколко страници и дойде време да сервират, ала не

докоснах храната.

Безпокойството ми от перспективата да видя тялото на Алек нарастваше, докато се спускахме над мастиленото Мраморно море, към дългия лъкатушещ бряг, маркиран от блъсъка на уличните светлини в ранната вечер. Вече се виждаше Истанбул — сив гоблен от пътища и сгради.

Час по-късно мраморният под в залата за пристигащи закънтя, щом тръгнах по него.

Усетих познатата задушаваща августовска средиземноморска жега още със слизането от самолета, но в тази зала, наподобяваща метална пещера, всичко беше хладно и гладко.

Зърнах отражението си в огледалната стена. Приличах на типичен турист с тъмносинята си ленена риза с къс ръкав и с широкия кремав панталон. Кожената торба на количката ми изглеждаше охлузена и смачкана от пътуването, точно както се чувствах и аз.

Задържаха ме няколко минути на паспортния контрол, докато имиграционният чиновник направи справка с компютъра си. Бях си купил туристическа виза на близкото гише, а другите минаваха бързо, така че нямаше причина да ме бавят.

Освен ако тукашните власти не ме очакваха.

— Приятно прекарване в Турция — промърмори най-сетне служителят, докато ми връщаше паспорта.

Кимнах облекчено.

Матираните стъклени врати, извеждащи ни от залата, се отвориха с въздишка, когато ги приближих. В лъскавата чакалня имаше дълга опашка от хора, оглеждащи се за пристигащи пътници. Залата жужеше от напрежение. Огромните стъклени плоскости придаваха усещане за простор.

От тълпата излезе висок и слаб като молив мъж със смуглло лице, черна коса и тънък нос. Косата му бе зализана назад. Приличаше на човек, който не би търпял много глупости. И гледаше право в мен.

На около крачка го следваха още двама, облечени в светлосини ризи с къс ръкав и тъмносини панталони, веещи се над глезните.

Черният костюм на високия мъж изглеждаше скъп. Той бързо скъси разстоянието помежду ни и протегна ръка.

— *Мараба*, мистър Раян. Аз съм инспектор Ердинк. — Стисна дланта ми. Хватката му беше здрава — несъмнено с цел да сплашва

престъпниците. Дъхът му миришеше на тютюн.

Втренчи се в очите ми, като че ли аз бях неговата плячка.

— Очаквах някой от Британското консулство — обясних аз и се огледах.

Наоколо няколко души държаха картонени табели с имена. За жалост моето не беше сред тях.

— Аз съм от Международния криминален отдел във Вътрешното министерство, мистър Раян. — Погледна над рамото ми все едно искаше да види дали някой не ме придружава. — Дошъл съм да ви посрещна. — Той вдигна ръце в открит жест и ми се усмихна. — Вие работите в Института за приложни изследвания и сте тук, за да идентифицирате тялото на колегата си, нали?

Кимнах. Мъжът леко присви очи. Имах чувството, че ме оценява. Нямаше да е лесно да се измъкна от този тип.

— Ще дойдете с мен — заяви уверено той. После наведе глава като боксьор, излизащ на ринга, може би искаше някой да му носи кърпата. И тръгна, правейки ми знак да го последвам. Стъпките му отекнаха по мрамора.

Огледах се. Двамата му помощници кимаха, показвайки ми, че трябва да тръгна след инспектора. Въздъхнах и го последвах, а те ни придружиха отзад. Сигурно приличах на арестуван...

[1] МИТ. — Б.пр. ↑

Черният спортен мотоциклет БМВ S1100R спря до задния вход на блока от стъкло и стомана и гумите му разпръснаха чакъла. След секунди мотористът Малак се качваше със служебния асансьор към луксозния апартамент на последния етаж, с изумителна гледка към Златния рог. На панорамния му балкон никога се бе провел купонът на гостуваща звезда от Холивуд, но тази вечер беше празен.

Арап Анак се намираше в голямата спалня с мраморен под. Момиче с какаова кожа лежеше по корем върху бял килим пред него.

— Ти си дявол — прошепна той. Тя раздвижи съблазнително устни и изстена.

Беше добре обучена и разбираще английски. Той реши да използва отново същия контакт в квартала с червените фенери в Мумбай. момичето несъмнено си струваше десетте хиляди рупии, както му обещаха. Щеше да даде бонус на человека. Знаеше какво се е случило със семейството му и беше сигурен, че той ще му е благодарен.

Докосна с пръст един от тънките прозрачни воали, които момичето свали. После огледа тялото ѝ. Пред вратата нещо изскърца, но той не реагира. Видя онова, което търсеше.

— Мислиш, че конците на китката ти ще прогонят злите духове, така ли? — попита той.

Тя изстена. Не разбра обрата, който вземаше тази среща.

Той погледна белега на ръката си. После се озърна импулсивно, макар да знаеше, че стаята е сигурна, че не ги наблюдава камера, че няма микрофони. Лично бе проверил за такива устройства.

Време беше...

Приближи длан близо над гърба и проследи извивките на тялото ѝ, без да я докосва.

— Ще ти бъда последният — прошепна той. Дали ще реагира? Усети, че се изпълва с очакване и адреналин.

Някъде вътре в нея се таеше мъничко страх, трябваше да е там, но бе добре прикрит. Най-вероятно предполагаше, че след като бе оцеляла толкова време в тази професия, срещайки се с много мъже, бъдещето ще е същото като миналото.

Някой почука плахо отвън.

— Не мърдай — заповяда ѝ той. Прекоси стаята и откряхна вратата.

— Има плик. Изпратиха го до гърка в хотела му — прошепна един глас. — Какво да правим?

— Вземи го, глупако. — Затвори вратата и се върна до килима. Минавайки край малката масичка, той прокара бавно ръка през пламъка на свещта, докато не усети опарването.

— Готова ли си? — прошепна и коленичи до нея. Отпусна ръка върху гърба ѝ.

Тя се стърчи в очакване. Мъжът посегна наляво и измъкна стоманена спринцовка изпод матрака на огромното легло. Приближи върха до гърба ѝ, удължавайки момента. Тя скоро щеше да усети нещо. Много скоро.

А после то щеше да започне...

8

Беше горещо като в пещ дори след падането на нощта. Чувах въртенето на самолетните двигатели. Миризмата на реактивно гориво изпълваше въздуха. Инспекторът крачеше към лъскаво черно „Рено Испейс“ с тъмни стъкла, спряно до знак „Паркирането забранено“.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Ще видите — чу се равнодушният му отговор. Отвори ми вратата на колата. Колегите му останаха на няколко крачки зад мен. Дали не си мислеха, че ще побягна? Съмняваха ли се, че съм направил нещо?

Или Алек беше сторил някаква глупост, с която можеше да замеси и мен в нещо незаконно, за което нищичко не знаех?

— Страхотен комитет по посрещането — отбелязах аз.

— „Света София“ е наше национално съкровище — обясни инспекторът и си закопча колана, преди да потеглим. — Всичко, свързано с нея, засяга националната ни сигурност, особено сега. Убеден съм, че разбирате. А смъртните случаи там трябва да бъдат обяснени подробно. — Изглеждаше строг и подозрителен. Нямах никаква представа за какво говореше, но и той не бързаше да ми обясни.

Закопчах си колана.

— Как е в Лондон? — попита инспекторът. — Видях, че пак има бунт.

— Всичко беше наред, като тръгвах.

— Обичам Лондон. Имам братовчед там. Страхотен град. — Потупа шофьора по рамото. Колата потегли със свистене на гуми.

— Мислех ви за британец, мистър Раян — продължи мъжът. — Но долавям, че акцентът ви е американски. — Изглеждаше озадачен.

— Баща ми беше американец, а майка ми — англичанка. Живяхме в Англия, докато навърша десет години, а после се преместихме в северната част на щата Ню Йорк. Върнах се в Англия и живея там от дванадесет години.

— Майка англичанка и баща американец. — Повтори думите ми, сякаш му стана забавно. Ако се опитваше да ме подразни, определено успяваше.

— Точно така. Харесвам „Мейсис“ и „Херъдс“^[1] и се гордея с това. — И друг път бях използвал това изречение, а сега го изрекох с особена наслада.

Той ме огледа от главата до петите и смени темата:

— Бяхте ли близък с колегата си, мистър Раян?

— Бяхме приятели. — Взрях се право в очите му, защото нямах какво да крия.

Инспекторът заря поглед през прозореца. Най-вероятно ме оставяше да се терзая.

Магистралата, в която се включихме след няколко минути, имаше пет ленти. Светлините на фаровете, извиращи срещу нас, приличаха на перлени огърлици.

Изглежда, опасенията ми във връзка с идването ми в Истанбул се оправдаха. Какво, по дяволите, стана с човека от консулството, който трябваше да ме посрещне? И къде отивахме?

— Вие сте бил мениджър на мистър Зегливски, нали? — попита инспекторът след минута. Усетих агресивна нотка във въпроса, сякаш се опитваше да намери някой, който да поеме отговорност.

— Да. Затова съм тук, да разбера какво се е случило с него. — Работих упорито по този проект. Провеждах изследвания в продължение на месеци. Нямаше начин да позволя на този тип да ми припише нещо или пък да замеси института.

— Не са ви казали какво е сполетяло Алек? — Очите му блеснаха в полумрака.

— Съобщиха ми само, че е мъртъв и че трябва да идентифицирам тялото му. — Все още имаше малък шанс да не са намерили Алек, а той да е в кома в някая болница. Улових се за тази мисъл като удавник за сламка.

Инспекторът спусна прозореца си. Вътре нахлу топъл влажен въздух. Минаваше девет вечерта, но още беше горещо, като по обед в летен ден в Лондон.

— Задушно е — отбелязах аз.

— Не много — отговори той. — Даже е хладно според истанбулските стандарти.

— Ще ми кажете ли какво е станало? — попитах нетърпеливо аз, повишавайки тон. Избърсах потта от челото си.

Надушвах миризмата на мускус от одеколона му.

— Колегата ви е бил убит, *ефенди* — прошепна мъжът. Клаксоните и бръмченето на колите край нас почти заглушиха гласа му.

Погледнах го. Почувствах се празен, изтръпнал. Предполагах, че Алек е загинал в злополука.

— Съжалявам за лошата новина.

Вгледах се изпитателно в лицето му.

— Защо ме третирате като престъпник, щом приятелят ми е бил убит?

Той не отговори. Продължи да се взира в мен. Очите му сякаш бяха кървяси. Имаше малък бял белег отстрани на челото си.

— Колегата ви имаше ли врагове?

Поклатих глава и отново попитах настоятелно:

— Ще ми кажете ли какво е станало?

За част от секундата забелязах презрение в изражението му, а после то отново стана безчувствено.

Екотът от трафика около нас се чуваше като приглушено ръмжене. Топлият въздух нахлуваше в колата и усещах, че се задушавам. В мен се надигна гняв. Затворих очи да се успокоя, започнах да дишам дълбоко. Трябаше да внимавам. Ако си изпуснеш яростта пред този тип, най-вероятно щях да се озова в затвора.

В паметта ми проблеснаха спомени за Алек. Защо, по дяволите, го бяха убили?

— Тайна ли е? — попитах аз.

— По-късно, *ефенди*. — Гласът му поомекна.

Минахме покрай колона микробуси, сигурно имаше поне петдесет. Всеки бе украсен отстрани със синьо кръгло лого с очертанията на минаретата и уникалния купол на „Света София“.

Бях посещавал Истанбул два пъти преди това. Алек беше идвал тук повече. Сивите редици от сгради се простираха докъдето ти стига погледът, всичко приличаше на огромен мравуняк. Предполагам, че трябва да е така в мегаполис с население от почти четири надесет милиона. Никой европейски град не е по-голям.

Погледнах през прозореца, опитвайки се да осъзная какво е станало. Всичко беше толкова нереално. Обзе ме отново гняв. Опрях юмрук в стъклото.

— Ще открием кой е сторил това, мистър Раян — заканително рече инспекторът. — А когато го направим... — Обърнах се да го погледна. Той събра длани така, сякаш мачкаше нещо.

Магистралата се извиси над застроена долина, изпъстрена от паяжини с жълти и бели улични светлини. После зави надясно и пред нас се появи цяла алея с овални офис сгради от стъкло и стомана, целите осветени. В един от блоковете премигваха телевизионни екрани.

Край нас проблясваха електронни билбордове. Огромни червени турски флагове бяха спуснати отстрани на по-големите сгради. Небостъргачите, покрай които минавахме, биха изглеждали на място в Манхатън и Шанхай.

Смесени с цялата тази модерна архитектура, по хълмовете се виждаха осветени минарета и ярки куполи на джамии, наподобяващи миниатюрна „Света София“. Изглежда, всеки квартал си имаше по една. Някои бяха полуутъмни и с по-малки минарета, други бяха осветени като футболни стадиони. Но никоя не можеше да се сравни с красотата на „Света София“.

— Алек обичаше този град — прошепнах аз.

— Прав е бил да го обича. Това е градът на бъдещето — отговори инспекторът. — Разрастваме се бързо. И го управляем добре. — Той гордо посочи с ръка над мегаполиса. — Раждаемостта ни не е ниска като в другите европейски страни. — Мъжът присви вежда и се усмихна широко.

— Хората все още ли се преселват тук?

— Повече от всякога. От Турция и от целия регион. Всеки заслужава бъдеще.

Кой би могъл да оспори това? Обърнах глава и отново се вгледах в профучаващите коли. Те сменяха лентите като че ли се намираха на състезателна писта.

— И почитате миналото — отбелязах аз.

— Да, така е... Вие, западняците, си мислите, че сте най-добрите в опазването на старините, но забравяте, че ние спасихме „Света София“, най-великата постройка на света. Кажете ми, коя 1300-

годишна сграда все още се използва в Англия? — Изглеждаше самодоволен.

— Мисля, че гърците вече са живеели в една прогнила империя, когато са изгубили този град — казах аз. — А онази история за вратите на „Света София“ е мит.

— Вярно е, мистър Раян. Както е предсказано. Такава е била съдбата на гърците. Ала са имали късмет. Толерантността на Мехмед, свободата, която е дал на всички етноси и религии, са били нещо, от което вашите европейски крале и инквизитори не са се поучили.

Посочи към един небостъргач с размерите на Импайър Стейт Билдинг. Беше осветен в електриковосиньо, с гигантски исламски полумесец на върха.

— Вижте, това е бъдещето. Исламът и капитализмът най-накрая се свързаха в едно. Вярата и парите се преплетеха. Всички ще се изненадате от възможностите на нашите хора.

— Да, така е... Но сега аз искам да разбера какво се е случило с колегата ми.

Магистралата се издигна отново. Движехме се бързо, високо над хаотично разпръснати сгради. После пътят зави наляво. Градските светлини се простираха пред нас, сякаш торба с диаманти бе изсипана върху черно кадифе.

— Къде отиваме? — попитах, докато се носехме през трафика, надувайки клаксона срещу всеки, който се изпречеше на пътя ни.

— До мортата в Новата международна болница — отговори инспекторът.

Помислих си да го помоля да отложи идентифицирането, тъй като бях твърде уморен. Предпочитах да говоря с Фицджералд преди това, да разбера каква е процедурата в Турция, дали трябва да направя нещо. Но може би наистина бе по-добре да приключка с това.

Излязохме от магистралата по път с две платна между тънки като моливи офис сгради, може би двадесететажни. Трафикът намаля. Скоро изгубих всякаква ориентация. Движехме се през лабиринт от тесни улички, притиснати от стари постройки.

— Район Галата — обясни инспекторът, сочейки мешавицата от модерно и древно около нас.

Бях виждал снимки на каменната кула Галата, извисила връх над циглените покриви на стария Истанбул. Построили я венециански

търговци върху хълм северно от Златния рог, наречен така заради естествено оформеното като рог пристанище на Истанбул.

Спряхме рязко пред входа на сграда, приличаща на офис. Видях зелен кръст. Не чаках с нетърпение какво ще се случи по-нататък. Но се държах за мъничката надежда, че тялото може да не е на Алек.

Последвах инспектора през странно празната рецепция до асансьор с мраморен под. Оставихме колегите му в колата, които ме изпроводиха с доволни погледи.

Болницата изглеждаше нова. Нямаше петна по стените или драскотини по лъскавия под.

За секунда се зачудих дали ще ни пуснат в мортата посред нощ, после се сетих кой ме придружава.

Очакващ ни кръголик служител с небесносиня униформа, стиснал папка. Вратите към подземието се отвориха. Той промърмори нещо на турски и ние го последвахме. Заведе ни до ниска зала, облицована с бели плочки. Миризма на силен дезинфектант изпълваше въздуха. Мъжът шумно измъкна от шкаф в стената лъскав метален плот на колела с покрито тяло върху него. Тук всеки звук бе усилен. Почувствах, че ми прилошава. Той впери очи в мен. Нозете ми се подкосиха...

Предполагах, че ще чакам по-дълго, че ще трябва да подпиша някакви документи.

— Мистър Раян, готов ли сте? — попита инспекторът. Гледаше ме с рутината на човек, който бе правил това много пъти преди.

Отчаяно исках да си тръгна, да избягам...

Кимнах с усилие.

Служителят ми подаде бяла памучна маска и ми направи знак да си я поставя, както направи той.

Говорих с Алек само преди няколко дни. Как е възможно покритата с бял чаршаф фигура да е неговата? Не, невъзможно е... Тя дори не приличаше на него.

Служителят дръпна чаршафа само колкото да разкрие лицето. Обзе ме ужас...

Лицето, което погледнах, беше бледо, като восъчен образ на Алек. Кървав белег обезобразяваше челото му. Устните му бяха сухи, стиснати, сякаш залепени.

Взирах се, без да премигна, сякаш наблюдавах всичко това някъде отдалеч.

През последните няколко години се усих да презирям съжалението, да гледам напред, да бъда силен, да се избавям от спомените. Сега се нуждаех от всички тези уроци.

Кожата на Алек беше посиняла. Изпод чаршафа излизаха струйки пара.

Тялото му изглеждаше странно отделено от главата, като че ли вратът му беше удължен. Потреперих. Това ли беше останало от жизнения Алек, винаги изпълнен с енергия...

Пристигах напред и протегнах ръка. Исках да го докосна, за да се сбогувам.

Служителят ми махна рязко да се отдръпна.

— Мистър Раян, можете ли да потвърдите, че това е вашият колега Алек Зегливски? — попита инспекторът.

— Да. — Извърнах поглед. Не исках да го запомня така.

— Тъй като колегата ви беше грък, мистър Раян, разследването ни трябва да следва определени процедури. — Мъжът мълкна многозначително.

— Но той беше поляк! — възразих аз.

— Майка му е била гъркиня, мистър Раян. Самият той е набледнал на този факт пред много хора тук, в Истанбул. — Произнесе злобно думата „гъркиня“.

Поех си дълбоко дъх. Единственото, което Алек бе споменавал за майка си, бе, че е мъртва. Дали беше гъркиня?

Служителят дръпна чаршафа над главата на трупа. После пълзна металния плот обратно в шкафа в стената, а дрънчащият звук отекна в помещението. Неволно вдигнах глава нагоре и забелязах мъничка охранителна камера, втренчена към нас.

— А сега да поговорим — рече инспекторът.

Заведе ме в по-малко помещение от другата страна на коридора, където вероятно утешаваха скърбящите роднини. Седнах върху твърд пластмасов стол. Имаше пет такива, подредени до стената. Инспекторът остана прав, с лице към мен. Стоеше прегърбен, сякаш потънал в мисли, със скръстени ръце. Умората ме надви. Тялото ми най-сетне реши да реагира на всички изпитания, през които преминах.

— Турция и Гърция не са ли в приятелски отношения? — попитах аз.

— Разбира се, но трябва да знаете, че много фанатични гърци предявяват претенции за „Света София“ и за целия този град. Твърдят, че всичко това е тяхно... — Инспекторът изглеждаше оскърен от тази дързост.

— Но какво общо има всичко това със случилото се с Алек? — недоумявах аз.

Вместо отговор получих мълчание. Чувах само бръмченето от климатика. Зачаках, представяйки си как Алек лежи изстинал в онзи метален шкаф. Инспекторът се втренчи в мен. Може би очакваше да отговоря на собствения си въпрос.

— Дойдох тук, за да разбера какво е станало с приятеля ми, а все още не знам — настоях възможно най-спокойно. — И нямам представа защо фактът, че е грък, е довел до убийството му...

Инспекторът вдигна ръце.

— Ще обясня. Последният гръцки император, наречен Константин XI, изчезнал в „Света София“ в деня, когато градът е бил превзет. — Той мълкна за миг, после продължи с твърд глас: — Някои гърци твърдят, че в онзи следобед императорът сключил договор с дявола, за да бъде спасен под „Света София“, докато дойде подходящият момент да излезе и да отвоюва града. Трябва да разберете, мистър Раян, убийството на грък в този храм не е никак маловажно нещо!

— Не вярвам на легенди, а не мисля, че и Алек вярваше... — снизходително се усмихнах аз. — Нашият институт получи поръчка от ЮНЕСКО да изпълни една обикновена задача тук; да провери как са съхранени и променени мозайките в „Света София“ през годините. Върху това работеше Алек. Не е голям проект. — В стаята стана задушно. Поех си дъх и продължих: — Дори нямаше представител от ЮНЕСКО, който да ни наблюдава. Просто документирахме нещата, отчитайки промените. Това не би могло да има нищо общо с убийството на Алек.

Миризмата на болничен дезинфектант ставаше все по-силна.

— ЮНЕСКО наблюдава „Света София“, така ли? — попита той.

— Просто правим снимки, инспекторе. — Ядосах се и вдигнах ръце. — Хиляди туристи го правят ежедневно... А сега можете ли поне

да ми кажете къде е бил намерен трупът на Алек?

Той ме погледна, сякаш се колебаеше дали да сподели още нещо с мен, но продължи:

— Колегата ви е бил намерен пред „Света София“ вчера, рано сутринта. — Огледа лицето ми. — Главата му е била до тялото...

— Бил е обезглавен ли? — повторих бавно.

— Да — отвърна сухо той.

Пред очите ми притъмня... Помислих си какво бе преживял Алек. Вдигнах ръка, сякаш да се предпазя от непосилното напрежение...

Стаята изведнъж се смали, сякаш стените ѝ хлътнаха навътре.

Зловеща тишина настана в помещението. Инспекторът мълвеше нещо, което не разбрах. Думите бяха на английски, но аз не успях да ги проумея.

Фактът, че Алек е мъртъв, бе достатъчно ужасен. Но това, че е бил заклан като животно, ми дойде в повече. Ето защо не дръпнаха чаршафа надолу. Бях прав за това, че тялото му изглеждаше странно издължено...

Отидох до стената и опрях чело в нея. В мен се надигна вълна от погнуса. Белите плочки сякаш бяха покрити с отвратителна мазнина...

Как някой човек можеше да извърши подобна жестокост?

— Не вярвам — прошепнах аз.

Но после се сетих за една статия.

В неделните вестници имаше някаква история за обезглавяване. Без подробности. Дали пишеха за Алек?

Всичко изглеждаше толкова далечно, докато я четях. Трябва да съм чел много такива истории за зверства, за ужасяващи убийства... Прегълтнах с мъка.

— Станалото с Алек стигна ли до медиите? — обърнах се към инспектора. Той стоеше до масата.

— И тук журналистите слухтят за подобни истории. — Гласът му прозвучва сурово. — Появи се малка статия във вчерашен турски вестник. Уверявам ви, че не сме издали името.

Затворих очи. Дали пресата в Англия ще открие какво се е случило с Алек? Дали хората ще започнат да коментират скоро в „Туитър“, спекулирайки с фактите? Само можех да предполагам какви теории ще изскочат, как ще се завърти всичко.

— Често ли стават такива неща в Турция?

— Това е първото обезглавяване от три години. Не сме в Ирак.

— И защо се е случило точно с Алек?

Той надигна рамене и ме огледа изпитателно.

— Планирате ли да говорите с пресата? — попита.

— Не.

Лицето му беше безизразно като маска.

— Добре. За около седмица ще приключим с аутопсията. Можете да получите тялото му, след като излязат резултатите. Тогава ще ви предадем всичките му лични вещи. — Тонът му поомекна. Отново влезе в ролята на доброто ченге и попита съчувствено: — Къде ще отседнете, мистър Раян?

— В „Конрад-Риц“. Където е бил и Алек... — Беше ми казал за хотела. Обадих се от Хийтруу, за да си запазя стая.

— Шофьорът ми ще ви закара дотам.

Кимнах.

— И не добивайте грешна представа за нас — посъветва ме той.

— В Турция ценим човешкия живот, мистър Раян, за разлика от други страни. Приемаме сериозно подобни престъпления. Сам ще се убедите.

Извади от джоба си лъскав черен бележник и започна да записва нещо. Исках да си тръгна, да остана сам и да помисля.

— Приключихме ли? — попитах аз.

— Само още няколко въпроса.

Не възразих.

— Можете ли да mi обясните какво точно е наблюдавал мистър Зегливски в „Света София“, мистър Раян?

Искаше ми се да му отговоря грубо, но вече бях твърде уморен.

— Мраморните мозайки, инспекторе. Мъничките кубчета, от които са направени. В този храм много от тях са запазени под мазилката, с която османските завоеватели са ги покрили, за да се подчинят на исламските правила против фигуративното изкуство. — Говорех бавно. — Мозайките се откриват постепенно. Сега имаме възможност да ги снимаме дигитално, използвайки последните технологии, в случай че се повредят в бъдеще. Това ще ни помогне да разберем как са се променили с времето, сравнявайки снимките с рисунките, правени през вековете, които също дигитализираме.

Той отбеляза нещо в бележника си.

— Мислите ли, че това може да е причина някой да убие колегата ви? — Той се втренчи в мен, готов да записва.

— Инспекторе, пластовете злато, оформящи структурата на много от мозайките в „Света София“, са по-дебели и по-ценни от всички други по света. Може да е обезпокоил някой крадец на златни кубчета. — Тази теория ми хрумна в самолета.

Той си записа още нещо. После се обърна към мен:

— Мистър Зеглиевски изпратил ли е нещо до вас или до института след идването си тук?

Да не би да намекваше, че сме крали, че сме изнасяли незаконно артефакти, а не само сме ги фотографирали?

— Не, не ни е изпращал нищо друго, освен дигитални образи. Това не е незаконно.

Той затвори бележника си и се замисли за миг, преди да попита:

— Знаете ли за православните християнски архиви, които са изчезнали, мистър Раян?

Избърсах оросеното си от студена пот чело. Алек лежеше мъртъв на няколко крачки, обезглавен, а този тип искаше да узнае за архивите!

— Не — отговорих. — Приключихме ли?

— Не сте знаели, че са изгубени при превземането на „Света София“, така ли?

Поклатих глава.

— Ние сме тук, за да заснемем мозайките, инспекторе, нищо друго.

— Разбира се, но всяко нещо от тези архиви би било с огромна стойност. Твърди се, че сред тях имало писмо от самия Мохамед, мир на праха му. Можете да си представите какъв интерес представлява това. Казват, че било адресирано до тогавашния византийски император Ираклий. Той посетил Йерусалим, когато пророкът бил в Арабия и чакал завръщането си в Мека. Подобно писмо би имало огромно въздействие, ако бъде намерено. Може да бъде сметнато за важно и в Англия, нали?

— Нашият проект няма нищо общо с изгубени архиви или изгубени писма.

Зашо ме разпитваше за тези неща? Дали турските власти наистина си мислеха, че проектите ни съдържат нещо повече,

отколкото се вижда на пръв поглед?

В асансьора инспекторът ми се усмихна. Ала изражението му излъчваше студенината на змия, очакваща плячката да стигне близо до нея. Потупа ме по рамото, докато се качвах в полицейската кола.

— Внимавайте. Не искаме да ви се случи нещо лошо в гостоприемния ни град.

Много се съмнявах, че му пукаше какво ще стане с мен.

[1] Macy's — голяма верига магазини за средната класа в САЩ;
Harrods — елитен универсален магазин в Лондон. — Б.пр. ↑

9

В Уайтхол, Централен Лондон, недалеч от Даунинг Стрийт, сержант Хенри П. Моулъм гледаше през прозореца. От офиса се разкриваше прекрасна гледка към Лондонското око. То се въртеше едва забележимо на фона на синьото небе и пухкавите облаци. От неговия офис нямаше такава гледка.

— Сержант Моулъм — чу се глас.

Той се обърна. Съвещанието бе свикано от Министерството на отбраната. В конферентната зала с тъмни облицовани стени седяха двадесет души. Сержантът беше доволен, че поне за малко успя да се наслади на гледката.

— Да, сър...

Бригадният генерал, който ръководеше съвещанието от края на лъскавата дъбова конферентна маса, огледа помещението, сякаш се чудеше кой е отговорил.

Моулъм се покашля и попита:

— Как бих могъл да помогна?

— Можете ли да ни информирате за последните новини, сержант?

— Тази сутрин прихванахме имейли и съобщения в „Туитър“, сър. Обикновено не обръщаме внимание на подобни неща, но тези съобщения са разменени между организаторите на демонстрацията, планирана за петък. Става дума за доставки. Да ги прочета ли?

Генералът кимна.

10

Шофьорът ускори по все още натоварените улици. Седях на задната седалка в колата. Инспектор Ердинк остана в болницата, а колегите му изчезнаха. Слепоочията ми пареха като при мигрена.

Много неща ме объркваха през последните няколко часа. В този град имаше толкова връзки с миналото, че всичко беше различно...

Неволно присвих юмруци, когато ускорихме по широк нисък мост с черни, високи до гърдите железни парапети от двете страни. Отдолу като змиорка се плъзгаше тъмна вода. От другата страна на моста се мержелееше сянката на хълм, увенчан с осветените очертания на Топкапъ сарай — двореца на османските султани. Куполът на „Света София“ блестеше с жълта светлина и с четирите си минарета приличаше на оживяла маслена картина. Звездите светеха слабо през мъглата. Пресичахме Златния рог.

Попитах шофьора кога ще стигнем до хотела, но не ми отговори. Знаех само една турска рума — *мараба*, „здрасти“, — така че реших да замълча.

Той ме погледна в огледалото за обратно виждане. После докосна един от онези синьо-бели кръгли талисмани против уроки, които висяха навсякъде в Турция. Когато спряхме на светофара в другия край на моста, подхвърли:

— Изглежда, твойят приятел се е забъркал в опасна игра...

Очите му останаха приковани в огледалото.

Погледнах назад — зад нас беше спряла кола с тъмни прозорци.

— Не, той не би могъл да стори това — отговорих.

Шофьорът поклати глава невярващо. Светна зелено и потеглихме, пресичайки две ленти по начин, който би причинил катастрофа в Лондон.

Той включи радиото. Дивашка песен изпълни купето, наподобяваща арабско ридание, примесено с танцов латино ритъм. После намали звука: вероятно се сети, че не трябва да пуска музика, докато е на работа.

Поехме по стръмна калдъръмена улица, а след още един остьр завой пред нас изникнаха минаретата и куполът на „Света София“. Спряхме пред пергаментово жълта сграда. Постройката от османската епоха приличаше на пететажна сватбена торта. Издигаше се величествено от едната страна на тясната уличка.

Алек каза, че е изbral този хотел, защото се намирал в най-старата част на Истанбул, до върха на хълма, върху който се издигала „Света София“. Там била основана първата гръцка колония от човек на име Визант, стотици години преди походите на Александър Велики.

Мястото било избрано, защото било лесно за защита, тъй като било заобиколено с вода от три страни: Мраморно море, Босфора и Златния рог.

Недалеч от хотела се намираха останките от стария римски хиподрум, на който може би се е състезавал Бен Хур.

Но римското наследство бе само част от историята. Наблизо до хотела се намираха дворецът и хaremът на османските султани, владетели на империя, която навремето се е простирадала от Египет до Виена.

Слязох от колата. Стари каменни стени и избелели от слънцето сгради от османската епоха се издигаха от двете страни на уличката. Хотелът се извисява пред мен. Почувствах се странно неспокойно — да вървя по стъпките на Алек, да виждам нещата, които той бе видял само преди няколко дни.

Постоях за момент, наблюдавайки как полицейската кола се отдалечаваше. Усетих аромат на жасмин в топлия въздух, дочух смях и развеселени гласове. Докоснах жълтия гипс върху стената на хотела, докато изкачвах стълбите откъм улицата.

Щом влязох в сградата, ме лъхна силна вълна от климатика. Усмихнатата дама зад ултрамодерната стъклена рецепция имаше най-русата коса, която бях виждал от дълго време насам. Стана дружелюбна и много състрадателна, след като й казах името си и споделих, че съм колега на Алек.

— Всички ние толкова съжаляваме за станалото... Разбрахме от полицията, че мистър Зегливски е претърпял ужасно произшествие. Той беше толкова мил. Какво се е случило с него, знаете ли?

Не ми се искаше да й обяснявам, така че просто й благодарих за загрижеността.

Тя се усмихна учтиво, после вдигна пръст във въздуха, сякаш се опитваше да се сети за нещо важно. И след малко обяви:

— Тук има пратка за мистър Зегливски.

Обърна се и огледа рафтовете на стената зад нея, докато открие каквото търсеше — голям кафяв плик. Вдигна го триумфално пред себе си, за да ми покаже какво пише на него: „Мистър Зегливски“.

Взех плика и го погледнах с тъга. Докато приближавах асансьора, го опипах с пръсти: в него имаше няколко листа хартия и още нещо на дъното.

Мъж в черно кожено яке ме проследи с очи от дивана в другия край на receptionта. Побиха ме тръпки. Представих си как дебелият му шеф се забавлява с някоя малолетна проститутка горе в стаята си.

Докато чаках асансьора да стигне до петия етаж, разлепих плика и надникнах вътре. На дъното лежеше сребърен ключодържател със закачена за него флашка. Извадих го, погледнах и го пъхнах в джоба си. Освен него, в плика имаше няколко снимки.

Замалко не ги изпуснах върху мраморния под в коридора, докато търсех картата за стаята си. Чак когато влязох вътре, успях да ги разгледам добре.

На едната снимка се виждаше жена с дълга черна коса и очарователна усмивка. Алек определено не си беше губил времето. А дали тя знаеше какво се е случило с него? Раменете ми увиснаха, сякаш тежестта от смъртта му се стовари върху мен. И в този миг си обещах, че каквото и да стане, ще намеря убиеца му.

Успокоих се и погледнах отново снимките.

Две не си пасваха с останалите. Едната бе на изронена подова мозайка. Край нея лежаха разхвърляни отпадъци. Другата бе от вътрешността на тухлен тунел. Той имаше сводест таван и се спускаше надолу. На стената висеше жълта мраморна табела. Едва различих какво е гравирано върху нея: везни с меч над тях.

Оставил снимките върху кръглата масичка до прозореца. Сега не можех да ги осмисля. Огледах се. Стаята беше имитация на късния османски стил, декорирана в червено и златисто. Всички мебели бяха покрити с дебел слой лак.

Взех си един бърз душ, изключих нощната лампа, легнах втренчен в сенките и потънах в мислите си. Долових слаб аромат.

Миризма на рози. Напомни ми за Айрийн. Колко добре би било, ако можех да ѝ се обадя, да обсъдя всичко това с нея.

Когато се запознахме, тя учеше медицина. Първоначално не ми обръщаше внимание, докато веднъж не се заговорихме в студентското барче, преди тя да хване влака към дома си. Седмица по-късно си насрочихме първата среща. Разходка в Хайд Парк. Тя се оказа страхотен слушател.

Оженихме се три месеца след като завърших. Един неин приятел ни дразнеше за това колко съвършен бил животът ни, какви късметлии сме били да се съберем веднага след дипломирането.

А после тя стана доброволка и замина с една армейска част за Афганистан, където се нуждаеха от лекари. От нейната болница имаше трима доброволци. Това ме успокояваше. Глупаво си въобразявах, че ще бъдат в безопасност, че и тримата ще се грижат един за друг и ще се опазят... Мисията им започна преди две години и три месеца.

И единствено тя не се завърна. Бомба край пътя — самоделно взривно устройство — я уби две седмици след като бяха пристигнали.

Дълго време се чувствах безсилен в яростта си. Айрийн защитаваше добрите традиции на Англия, искаше само да помага на хората. Не беше честно точно тя да загине...

Месеци след гибелта ѝ още се надявах, че ще се появи на прага. Представях си, напук на всяка логика, че един ден ще се събудя и ще я намеря отново до себе си...

Неусетно съм заспал.

Присъни ми се, че отново съм в Лондон и вървя към Бъкингамския дворец. Пресрещна ме мъж с дълга бяла риза, понесъл канта с вода. „Обърни се назад“, прошепна ми той. И когато се извърнах, я съзрях... Но тя бе толкова далече. Опитах се да я догоня, ала залитнах...

Събудих се, обхванат от силна тревога. Завесите висяха като сенки в мрака. Различих неясните очертания на гравюрите в златни рамки от османския Истанбул. Бяха наредени по стената като застанали мирно еничари — султанската гвардия...

После усетих, че нещо мърда до мен в леглото.

По дяволите! Замахнах напосоки с юмрук върху матрака. После скочих и щракнах ключа за осветлението до вратата към банята.

Стаята се окъпа в жълта светлина.

Нямаше нищо. Нито на леглото, нито под него. Дали полудявах? Облекчено въздъхнах. Може да е бил паяк или някакво насекомо. Не трябваше да оставям прозореца отворен.

Телефонът звънна.

— Мистър Раян? — попита разтревожен женски глас. Познах дамата от рецепцията, която ми даде плика. Притиснах слушалката с голото си рамо и се извърнах към прозореца, през който нахлуваше ефирен бриз.

— Да?

— Двама мъже се качват към вас, мистър Раян.

— Какво?

Линията прекъсна. Стори ми се, че в същия миг дочух отвън мотор на камион.

За секунда не разбирах защо ми се обади. После осъзнах, че ме предупреждаваше.

Последва рязко почукване по вратата, въпреки табелата „Не ме беспокойте“.

Толкова бързо ли бяха дошли? Отново се чу почукване, този път по-настоятелно.

Пристигах напред и погледнах през шпионката. Нищо не се виждаше, само тъмнина.

— Отворете, мистър Раян! — извика женски глас на английски.

— Почакайте — отговорих.

Грабнах нова тениска от чантата и я нахлузих презглава. Чу се още по-разко почукване.

— Идвам!

За какво беше това бързане, по дяволите? Нахлузих си панталона и пъхнах крака, в кожените си мокасини.

— Хайде, отворете веднага! — Звучеше раздразнено и припряно. Може би не чуваше гласа ми.

Открехнах вратата и я затиснах с крак, за всеки случай. Можеше да се наложи да я затворя бързо.

Отвън стоеше привлекателна жена. Предположих, че е към тридесетте. Беше облечена в прилепнала черна тениска. Лицето ѝ беше чаровно, сериозните ѝ очи — тъмнозелени, черната ѝ коса — прибрала назад. На шията ѝ висеше тънка златна верижка. Въпреки слабата си

фигура, излъчваща самонадеяност. Определено можеше да се погрижи за себе си при опасност.

Нався в лицето ми служебната си карта. Видях официален печат, триъгълник с корона и буквите *EIRR*^[1] над него, както и изписаното „Британско консулство“ отдолу. Тя бързо отдръпна картата си и в същия миг осъзнах, че това беше жената от снимката на Алек.

— Елате с мен, мистър Раян. Веднага! — Тя погледна към асансьорите. — Насам идват двама души, с които не бихте искали да се срещнете. Те питаха за номера на стаята ви долу на рецепцията. Трябва да дойдете с мен, говоря сериозно. — Тя огледа коридора, сякаш очакваше да я прекъснат всеки момент.

В този миг дочух как асансьорът спря със скърцане на етажа под нас.

Усетих парфюма ѝ. Тежък, сладък.

— Познавахте ли Алек? — попитах.

По лицето ѝ премина колебание.

— Казвам се Изабел Шарп. Бях свръзката на Алек в консулството. Хайде, мистър Раян, ако не искате да свършите като него.

Опипах задния си джоб. Портфейлът ми беше там. Можех да си наема друга стая. Бях облечен и обут.

— Добре — съгласих се.

Жената пое напред и докато заключа стаята си, тя вече се намираше на половината разстояние до вратата в дъното на коридора с табела „Изход“.

Изчака ме да я настигна и бързо затвори след мен.

— Мислех, че ще ме посрещнете на летището — отбелязах аз, все още неуверен защо я следвам.

— Имаше малко недоразумение — обясни тя. — Но сега съм тук.

— Тръгна надолу по стълбището, постлано с килим. Последвах я.

Понечих да питам защо бърза толкова, когато чух пронизително проскърцване над нас. Някой отвори рязко врата.

— Идват! — прошепна тя. Едва я чух. Отгоре отекна приглушено трополене от стъпки.

Тя ме поведе към следващата площадка.

Някой извика отгоре. Прах се посипа над главите ни. Нещо бе ударило стената над мен!

— Копелета — изруга тихо тя, сякаш говореше на себе си.

Толкова бързо тичаше по стълбите, че едва успях да я настигна.

Сърцето ми биеше ускорено.

Нещо удари металния парапет зад нас.

Надигналият се в мен адреналин сякаш изгаряше всеки мой мускул. Настръхнал от напрежение, прескачах по три стъпала наведнъж. Изабел тичаше пред мен. Препъна се в килима и за малко не падна. Аз я хванах под мишницата и я задържах. Продължихме да тичаме.

Преследвачите ни приближаваха. Гласовете им ставаха все по-отчетливи, вече ги чувахме ясно зад нас. Настигаха ни. Погледнах назад и съзрях смътните очертания на две фигури, спускащи се надолу.

Лицето на Изабел леко пребледня.

Напрегнах се и с последни сили я изпреварих в дъното на стълбата, изскочих през пожарния изход и задържах вратата отворена, докато тя се измъкне навън. Оглушителният шум от алармата звънна над главите ни.

Хукнахме по една пуста бетонна алея. Вече едва си поемах дъх, когато видях отпред черен „Рейндже Ровър“, наподобяващ гигантска хлебарка върху огромни гуми.

Фаровете му присветнаха, щом го приближихме. За момент си помислих, че вътре седи някой.

— Влизай! — извика тя и отвори шофьорската врата.

Тръшнах се на седалката до нея и в същия миг си отдъхнах. Обзе ме усещане за сигурност. После чух приглушени викове. Обърнах се и погледнах през задния прозорец. Двама огромни типове изскочиха от хотела. Единият, който беше плещив, вдигна ръка и насочи пистолет към нас.

Чу се приглушен пукот, като от фойерверки.

— Тръгвай! — извиках аз.

Моторът на ровъра изръмжа и потеглихме със свистене на гуми.

В същия миг нещо издрънча. Огледах се.

Стрелецът беше улучил задното стъкло. Беше се напукало като звезда. Цъфна още една, но нямаше дупка. Досетих се, че стъклото е бронирано.

— Сложи си колана! — изкрещя тя.

Пред нас ненадейно изникна тухлена стена и тя рязко зави.

— Трябваше им ракета, за да ни спрат! — Гласът ѝ звучеше триумфално.

Плъзнахме се настриани, гумите изсвириха върху пустата улица. Ободрих се. Радвах се, че съм жив.

— Тези дипломатически коли си струват всяко пени — извика доволно Изабел, докато ловко въртеше волана, стискайки го здраво с нежните си пръсти.

— Кои, по дяволите, бяха тези типове? — попитах.

— Мисля, че по-правилният въпрос е: С какво, по дяволите, сте се захванали, че те ви искат толкова много?

— Нямам представа — извиках аз.

Поех си дълбоко дъх и отново погледнах през задното стъкло. Вече никой не ни преследваше. Изабел взе един остьр завой и рамото ми се удари в прозореца.

— Добре е да благодариш на своя ангел хранител, че не хванах такси тази вечер — посъветва ме тя.

Отпуснах се в седалката и разтрих рамото си, което започна да ме наболява. Чак сега разгледах купето на роувъра, облицовано с черна кожа и изльскан алуминий. В средата на полирания волан от орехово дърво се мъдреше лъскаво лого. Страницните прозорци бяха със затъмнени стъкла.

На следващия ъгъл завихме много по-елегантно. После, след като погледна в огледалото, Изабел се отпусна в седалката си.

— Имаш ли представа колко трудно се паркира такава кола? — подсмихна се тя.

Аз все още си мислех как онези копелетата едва не ни настигнаха. Погледнах към Изабел. Мъничките ѝ обеци, подобни на златни топчета, грайнаха, докато минавахме под уличната лампа.

Изглеждаше като човек, вършил подобни неща и преди. Хванатата ѝ на опашка коса се вееше нежно от климатика.

Роувърът изрева, докато тя сменяше скоростите. Стръмната странична уличка, по която минавахме, беше пуста. Подскочихме през една дупка.

— В добра форма си — отбеляза тя, поглеждайки към мен. — Постоянно ходиш на фитнес, нали?

— Не. Обичам да се гмуркам. Освен това тичам почти всеки ден, но обикновено не го правя както сега, за да си спася живота. Това често ли ти се случва?

Тя поклати глава.

— Не. В повечето случаи помагам на бизнесмени и туристи. И спасявам нещастници от арест.

— А защо ни преследваха тези типове?

Изражението ѝ стана сериозно. Май че я засегнах.

— Мистър Раян, казах ви, че това е свързано само с вас и с колегата ви Алек.

— Ами нямам никаква представа защо някой ще ме гони... Дали Истанбул не е полудял?

— Със сигурност не е!

Усетих болка в ръката си, която тръгваше от рамото ми. Разтърках я, размърдах ставата. Изглежда, нямаше нищо счупено, но ми беше изтръпнала.

Спряхме на един светофар.

— Очевидно не можете да се върнете в хотела. Ще ви заведа някъде — рече тя с тон, сякаш се канеше да намери бърлога за болно куче.

— Мога да се погрижа за себе си.

— Не вярвам в МИТ да са ви учили на самообрана — подсмихна се тя. Погледна към мен, после към светофара.

— Не, научиха ме да търся обяснения. А все още нямам нито едно за случилото се току-що.

— Мистър Раян, когато тук стрелят по хората, обикновено има основателна причина. Става въпрос за наркотици или нещо още по-лошо...

— Не се занимавам нито с дрога, нито с нещо по-лошо.

Тя замълча за миг, после попита:

— Ами този проект, по който сте работили с Алек? Може ли нападението да е свързано с него?

— Не мисля. Проектът не е мащабен, в него няма нищо спорно. Просто снимаме в „Света София“, за бога... Това е всичко. Що за тип ще започне да убива заради снимки?

— Е, настъпили сте някого здраво по мазола, щом онези главорези бяха готови да ви убият. А това изобщо не ми харесва.

По пътя тя редовно поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Постепенно се успокоих, дишането ми се нормализира, но усещах мускулите на краката си стегнати, като че ли бях пробягал цял маратон.

— Занимавате ли се с антики, мистър Раян? — попита неочеквано Изабел. — Това място е пълно с тях. Може би притежавате нещо, което онези типове искат, нещо ценно. — Усетих подозрение в гласа ѝ.

— На грешен път сте. — Настойчивостта ѝ, че всичко това е свързано с мен, ме вбесяваше. — В института не търгуваме с антики и не се занимаваме с контрабанда. И не нося нищо, което да ги съблазни! — Потупах джобовете на панталона си.

И в този миг пръстите ми докоснаха флашката на ключодържателя.

За момент се поколебах дали да спомена за нея пред Изабел. После изведенъж реших да ѝ я покажа. Извадих я и пренебрежително я размахах във въздуха.

— Това е единственото нещо, което са ми дали, откакто дойдох тук. Беше оставена на рецепцията в хотела, в плик заедно с няколко снимки за Алек. Не мисля, че биха се опитали да ни убият заради това.

Тя посегна към ключодържателя.

— Ще преценим.

Но аз го отдръпнах.

— Това е собственост на института. — Дори не бях погледнал какво е записано там.

— Дайте ми го, мистър Раян — настоя тя.

Очевидно пътувахме през приличен квартал. От двете страни имаше нови къщи.

— Или може би трябва да ви оставя тук, щом не искате да сътрудничите. — Изабел спря зад един ъгъл. Май наистина щеше да ме зареже.

— Можех да избягам по-бързо, ако не ме бавехте — отмъстително ѝ заявих аз.

— Но можеше и да ви улучат, ако не беше колата ми — спокойно отговори тя.

— Кажете ми поне една основателна причина, за да ви дам тази флашка!

Тя въздъхна ядосано.

— Вижте, обезглавяванията отдавна не са на мода в Турция. Щом са започнали отново, трябва да е станало нещо много сериозно. Ще се наложи да проследим всичко, което би ни помогнало да разберем защо е бил убит Алек и кой го е извършил. Това изисква пълното ви съдействие. А сега, моля, дайте ми я! — Тя протегна ръка.

— Добре — съгласих се. — Но искам копие от информацията вътре. Съгласна ли сте?

Тя се поколеба, после кимна.

Подадох ѝ флашката...

[1] EIIR — кралица Елизабет II. — Б.пр. ↑

11

Арап Анак застана на балкона в апартамента си. Светлините от сградите пред него, струпани около Златния рог, приличаха на диамантени паяжини.

Подгъвът на тъмносиния му копринен халат се вееше на вята. Чу се гневен крясък. Той погледна надолу през черния железен парапет на балкона си. Истанбул в началото на август беше горещ и задушен град, но само за обикновените хора. Богатите, които обитаваха скъпи жилища и хотелски апартаменти на горните етажи, усещаха хладните ветрове, носещи се над покривите.

Далеч долу, в жълтата светлина на уличната лампа, някакъв просък се валяше в праха. Събираха се хора. Някой отново изкреша.

Малак приближи до него, наведе се и заговори тихо.

— Провалиха се — съобщи той. — Колата, с която чужденецът избяга, беше с дипломатически номера. Регистрирана е на Британското консулство. Взехме снимки от стаята и от таблета му. — Той подаде снимките на Арап.

— Не включвай таблета — нареди Арап. Вдигна снимките. — Не взехте ли телефона му?

— Не. Но знаем името му. Вчера е пристигнал от Англия.

— Потърсете го, но дискретно. И приключвате с почистването. Не искам да остават никакви следи.

Малак кимна, обърна се и излезе, затваряйки вратата с едва чуто щракане.

Арап прокара ръце по парапета, погали го. После го стисна здраво.

Копията от снимките на гърка може би вече се намираха в ръцете на британците. Не беше лесно да разберат къде са били направени, ала нямаше и да е невъзможно.

Но дали щяха да проумеят значимостта на откритието си, дали щяха да си направят труда да го проследят? Може би. Не са глупави. Всички тези проблеми трябваше да се решат бързо.

Не можеха да пропилеят пет години в планиране. Отне им твърде дълго време да стигнат до този етап. Всичко беше почти готово.

Спомни си деня, когато всичко започна. Денят, в който намери разчленения труп на баща си в голямата спалня на онази луксозна вила в Австрия.

Баща му си заслужи този болезнен край... Както всеки, прекарал времето си на Лазурния бряг в наркотична мъгла, прахосвайки наследството си. Единственото полезно нещо, на което го научи, беше един урок, който малцина баци смятаха за необходимо да предадат на децата си.

Арап отдавна имаше извратени наклонности. Знаеше го, откакто изнасили онова момиче до училището си в Англия. Местният вестник писа за инцидента. Все още нямаше представа защо им пушкаше толкова много за едно нищожество, за една незначителна ларва. Англичаните бяха прекалено педантични.

Онова дребно момиченце не беше първото му докосване до забранените удоволствия. Той изгуби девствеността си едва десетгодишен. Приятелите на баща му се смееха, когато се преструваха, че го душат на яхтата в Егейско море, доставяйки си удоволствие с тялото му. Преживяване, което никога нямаше да забрави...

Завинаги се запечатаха в съзнанието му и думите на баща му след това: „Когато си извършил непростими неща, ти се освобождаваш, защото никога не можеш да се върнеш, никога няма да ги поправиш“.

И се оказа прав. Той беше свободен и щеше да остави такава следа, за каквато баща му никога не беше си и помислял. Щеше да стори нещо, каквото предците му бяха направили преди векове. То беше възможно с наследствените му имоти и титли, стигащи хиляда години назад. Малцина други имаха амбицията, парите и връзките да осъществят това. Неговото време идваше.

Телефонът му звънна. Той го вдигна от мраморната масичка и видя, че е получил съобщение. Натисна копчето, за да го прочете...

В този миг отдолу се чу сирена на линейка. Той оставил телефона и надзърна през парапета. Край линейката се трупаха някакви притеснени, безпомощни хорица...

Всичко, което познаваха, щеше да се промени. Оставаха още няколко неща, които трябваше да доизпипа, а Малак лесно щеше да се погрижи за тях. Отдавна бе доказал, че харесва такива задачи.

12

След полунощ пристигнахме в един от апартаментите за гости на Британското консулство и чак към един часа затворих очи в една от спартанските спални с мраморен под.

Не спах добре. Няколко часа след като се унесох, се надигнах и се огледах. Спомените от стрелбата срещу мен не ми даваха мира... Ядосах се, докато ранните сутрешни лъчи се процеждаха през щорите. Въздухът в стаята беше влажен и задушен, защото бях изключил климатика до прозореца, преди да заспя.

Един въпрос се беше загнездил в съзнанието ми. Дали онези копелета продължаваха да ме търсят?

Апартаментът имаше балкон с изумителна гледка. От десетия етаж се виждаше как блестящото Мраморно море се среща с развлнувания канал на Босфора.

Взех си душ в малката баня, долепена до стаята ми. Останах по-дълго от обикновено, докато напрежението от последните дванадесет часа се оттичаше с водата. Облякох се и излязох на балкона.

Отсрещният край на Босфора, азиатската част от Истанбул, буквально разположена на другия континент, плуваше надалеч в горещата сутрешна мараня. Пред мен различни пътнически, товарни кораби и танкери потегляха в две отчетливи редици, облени от сутрешната светлина...

Предишната вечер Изабел ми каза, че консулството гледа към старото византийско пристанище Буколеон, до което се е издигал дворецът на римския император Юстиниан. Блещукащото море и безкрайното лазурно небе вероятно и тогава са били толкова примамливи, колкото и сега.

Докато се възхищавах от гледката, Изабел дойде при мен. Носеше табла с кроасани, масло, мармелад, кафе, топло мляко и светлокрафява захар.

Падналата върху раменете ѝ черна коса беше разрошена, но тя все още имаше делови вид, а изражението ѝ беше сериозно.

— Наспа ли се? — погледна ме загрижено Изабел.

— Разбира се... Спя като бебе всеки път, след като стрелят по мен и опитат да ме отвлекат.

— Ще разказваш тази страхотна история на внуките си.

— Ако доживея да имам внуци.

Налях кафе за двамата и отпих от моето. Беше силно, черно, точно от каквото се нуждаех. Изядох един кроасан.

— Ами полицията? Обади ли им се? — попитах, докато си наливах още кафе. Чудех се дали трябва да докладваме за случилото се.

— Ще им съобщим, като му дойде времето. Първата ни грижа е твоята сигурност.

— Защо снощи не отвърна на огъня?

Тя се взираше в морето.

— Не нося оръжие... Ако си въобразяваш, че съм Джеймс Бонд, грешиш... А и това не е кино.

Усещах миризмата на соления морски въздух, докато приятният бриз духаше към нас.

— Тук не организираме улични битки, Шон...

— Имаш ли някаква представа кои бяха онези типове?

— Не. Ние не прибързваме със заключенията. Напоследък всеки, който има зъб на някого, рискува и действа...

— Като в Дивия запад! — възкликах аз. — Снощи в Истанбул наистина беше като в екшън.

Тя се втренчи в гигантски червен петролен танкер, който се отдели от флотилията с кораби, закотвени в Мраморно море. Танкерът напредваше бавно към Босфора. Изабел седна на едно от плетените столчета с лице към морето и кръстоса дългите си крака под себе си, като йога. Приличаше на инструктор с черните си гащета и впитата черна тениска. Останах прав, наслаждавайки се на гледката.

— Някои танкери чакат цяла седмица, за да минат през проливите — обясни тя.

Помълчахме около минута.

— Всичко снощи ми дойде неочеквано — признах аз.

— Турците са сред най-милите хора на света, Шон. Те са невероятно гостоприемни, сърдечни и всеотдайни... — Протегна ръце над главата си. — Такива неща не се случват с гостите тук. — Тя отпи

от кафето си и въздъхна: — Много сме загрижени, тъй като гибелта на Алек е свързана със заплаха срещу Великобритания.

— Какво? — Едва не подскочих от изненада.

Тя се вгледа в морето. Ставаше все по-горещо, докато слънцето се издигаше в небето. Почувствах се беззащитен...

— Вече има видеоклип в интернет. Показват обезглавяването на Алек. — Тя заговори бързо: — И заплашват Лондон с истински Армагедон...

Изабел мълкна, за да ми даде време да осъзна думите ѝ.

— През изминалата година се сблъскахме с много подобни заплахи — продължи тя. — А и всичко, което се случва сега, показва, че екстремистите искат да се обединят. Не е нужно да се паникьосваме, но сме длъжни да проследяваме всяка заплаха. Така че трябва да знам: имаш ли да ми кажеш още нещо, което би ни помогнало да открием убийците на Алек? — Тя се обърна и ме погледна.

Аз също се втренчих в нея. Все още не можех да проумея как Алек се беше забъркал в нещо толкова опасно...

— Ако знаех нещо полезно, щях да ти кажа.

— Надявам се.

Изабел стана и влезе вътре. След минута се върна с няколко снимки.

Остави разпечатките върху стъклена маса.

— Тези снимки бяха на флашката — обясни тя.

Наведох се и ги погледнах. Имаше страница с миниатюрни снимки и два образа в пълен размер. Миниатюрите показваха мозайки в „Света София“. Двете снимки, които тя бе отпечатала в пълен размер, бяха онези, които оставил в хотелската стая, онези от плика. Трябва да са означавали нещо за Алек, щом ги беше разпечатал. Но какво?

— Можеш ли да ни обясниш нещо за тези снимки? — Изабел посочи към двете разпечатки.

Огледах ги отблизо.

— Не са част от проекта ни. Само това мога да кажа.

Тя дръпна един стол и седна.

— Добре, да се върнем към началото — предложи тя. — Проектът ви включва ли разкопки или проучване на тунели под „Света

София“?

— Не, изобщо... — Седях срещу нея с лице към слънцето.

— Тогава защо тези снимки изглеждат като направени под земята?

— Нямам представа. Проектът ни е за мозайки, които са обществено достояние. Освен това сме правили много проучвания на „Света София“ и сме наясно, че под нея няма никакви крипти... — Посочих към снимките. — Прокопани са само няколко тунела за канализацията. Никой не е намирал мозайки под храма...

— Къде тогава са направени тези снимки?

Нямах отговор.

Тя протегна безпомощно ръце нагоре.

— Мисля, че Алек е проявил самоинициатива и се е заел с проучвания, които не са били планирани, Шон.

— Не би могъл да го направи точно в „Света София“. Мястото се охранява денонощно. Това е музей с безценни съкровища. Охраната им е желязна.

Отпих от кафето си, оставил чашата на масата и взех една снимка. На нея имаше подова мозайка, изображение на Мадоната с младенеца в матовосиньо и бледозелено. Избелелите букви *IX* до бебето представляваха думата *Иисус*. Класическо и красиво изображение, първообраз на християнското изкуство. Подобна гигантска фреска имаше и на една от стените в храма...

— Алек доверявал ли ти е с какво се е захванал? Бяхте приятели, нали?

— Да, бяхме, но той никога не говореше за това. — Посочих отново към снимките. — Ами на теб казвал ли ти е нещо? Това е твоя снимка... — Посочих към миниатюрата.

— Веднъж излязохме на обяд, Шон. Консулството обича да е информирано за случващото се в този град. Той беше приятен човек, но почти не говореше за работата си. И не ми е обяснявал, че снима някъде другаде.

Зашо Алек не беше споделил с мен, че се е срещнал с Изабел, защо не ми каза за тези странни снимки? Дали е планирал да го направи, като се върне? Или съм бил толкова наивен?

— Сигурен съм, че си имате експерти, които вече са я изследвали. — Посочих към снимката. — До какъв извод стигнаха?

— Това е почти класическо изображение на Девата, така ми обясниха.

— А защо „почти“?

Тя се приближи до мен. Долових лека миризма на лимонов парфюм.

— Виж роклята на Девата. Трябва да има златни звезди. И цветовете са грешни. Нуждае се от още една експертна оценка.

— Нали вашите хора си знаят работата...

— Явно не достатъчно — коригира ме тя. — Нямат представа къде е направена снимката.

Усещах, че крие нещо.

— След няколко седмици може да получа отговора — обещах аз.

— Институтът ми има връзки с много специалисти... Може да разберем това...

— Не трябва да си правите труда — прекъсна ме тя. — Най-големият експерт по ранни християнски мозайки на Девата е православен свещеник. Ще се свържем с него и ще разберем що за мозайка е това, къде може да се намери.

— Ние също ще проведем разследване.

Тя ме изгледа хладно.

— Ще получиш копие от тези снимки, обещавам, Шон, но не веднага. Те са част от доказателствата. Мислим, че тези снимки имат нещо общо със смъртта на Алек.

Знаех какво намеква. С повече късмет щях да получа копията след шест месеца. Най-добрият ми приятел беше убит, стреляха по мен, замалко не ме отвлякоха, а сега щяха да ме отстроят от понататъшното разследване. Усетих как в мен се надига гняв.

— Шефовете ти знаеха ли, че двамата с Алек сте толкова близки?

— Стрелях напосоки, но си струваше да опитам.

— Сигурно се шагуваш! — Усмивката ѝ изчезна. Изражението ѝ стана ледено.

През последните две години се срещах с доста чиновници, които се опитваха да ме предпазят, разказвайки ми възможно най-пестеливо, когато ги питах за смъртта на Айрийн. Този път нямаше да приема всички тези глупости.

— Обзалагам се, че британските таблоиди ще си умрат от кеф да открият, че чиновничка от консулството на Нейно Величество е имала

връзка с тип, който по-късно е бил обезглавен! — нападателно заговорих аз. — А и неотдавна имаше кампания за дискредитиране на Външното министерство заради несправяне с работата. Сигурен съм, че много журналисти биха се заели с тази история.

Тя изглеждаше спокойна, не се трогваше от гнева ми.

— Алек беше и добър приятел, не само колега. Ще разбера какво се е случило с него. Няма да обърна гръб на това. Институтът ми също.

Тя поклати бавно глава, показвайки, че съм тръгнал по грешен път. Но не ми пукаше.

— Когато планирахме този проект, се консултирахме с гръцката православна общност. Така че няма да е трудно да намерим този твой експерт и още неколцина наши. — Посегнах и грабнах снимката с мозайката. — А и съм сигурен, че турските медии ще се зарадват, щом разберат, че изследователските ни материали са били конфискувани и британското правителство е възпрепятствало важен проект на ЮНЕСКО.

Изабел размаха пръст към мен:

— Не ми допада да ме заплашват, Шон. Но ще го припиша на снощния ти стрес.

— Можеш да го припишеш на каквото си щеш, след като разкажа на медиите за това. — Тикнах снимката пред лицето ѝ.

Спогледахме се. Изражението ѝ показваше безмилостна решителност.

— Твойт институт е замесен в нещо, в което не е трябвало да се замесва — настоя тя.

— Говориш глупости. И сама го знаеш. Но на мен не ми пука какви лъжи измисляте за нас.

Дразнещ звън от някакво сутрешно телевизионно шоу долетя от долния апартамент.

Усетих лекия бриз по кожата си, който едва облекчи надигащата се горещина.

— Разбирам, че си разстроен... — рече примирително тя. — Ще видя какво мога да направя, но не обещавам нищо.

Изабел влезе вътре.

Зачаках. С всяка изминалата минута ставаше все по-горещо, а едва минаваше осем и тридесет.

Завъртях стола си. Зелена хартия лежеше разхвърляна върху масата. Представих си как тя и колегите ѝ седят тук и си водят бележки.

Тя се върна намръщена след половин час.

— Можеш да дойдеш с мен, ако искаш. Някой си мисли, че може би е добра идея да те вземем с нас.

Седна срещу мен.

— Кога тръгваш? — попитах.

— Ще видиш.

— Обичам да ме държат в неведение.

Тя заговори бавно:

— Мога да ти покажа това. — Остави малък лаптоп върху масата пред мен. От улицата отекна сърдит клаксон.

Посочи към екрана.

Там имаше английска версия от уебсайт на турски вестник. Най-отгоре с големи букви пише „*Zamiyete* — Сензационни новини“.

Под заглавието се виждаше снимка с познатия купол на „Света София“. Подзаглавието гласеше: Гръцки заговор за кражба на съкровищата от „Света София“. Дръпнах екрана към себе си.

В статията се твърдеше, че група гърци от сенчесия бизнес от години се опитвала да проникне през силната охрана в „Света София“ и че мъжът, чието обезглавено тяло било намерено в двора ѝ, бил свързан с тях. По-нататък се описваше как той бил убит от фундаменталисти, които искали храмът отново да стане джамия, противно на изричното желание на Ататурк.

Чужденецът, пишеше в статията, използвал като прикритие работата си по официален проект на ЮНЕСКО, за да извърши незаконни електронни тестове в „Света София“. А гръцките медии спекулирали за това, че Лабарумът на Константин — знамето, използвано за сбор на първите римски християнски легиони — бил един от артефактите, търсени от гръцките бизнесмени...

— Нали ти твърдеше, че скромният ви проект не предполагал конфликти? — попита ме уморено Изабел.

Обаче аз се тревожех от информацията им за Алек.

— Не знам нищо за тези тъй наречени „гръцки бизнесмени“... И не сме правили никакви незаконни електронни тестове. Как са могли да съчинят подобна измислица и да я публикуват?

Налегна ме ужасяващо усещане, че нещата се повтаряха... В лондонската преса също имаше спекулации след смъртта на Айрийн. В някои статии се твърдеше, че загинала от приятелски огън. Всичко изглеждаше толкова тревожно, че стана една от причините да отида там.

— Смяташ, че това са просто медийни сензации? — Гласът ѝ прозвуча скептично. — И не знаеш нищо за този Лабарум?

Ръцете ѝ бяха скръстени.

— Не съм казал това. — Нямаше смисъл да отричам. — Алек ми довери за бойното знаме на император Константин, онзи Лабарум, както го наричаш. Твърдеше... — Поколебах се дали да продължа, защото налудничавата теория на Алек изглеждаше много по-страшна сега, когато той беше мъртъв. Стана ми странно да говоря за теориите му... С тях ли щяха да го запомнят.

— Продължавай — подкани ме Изабел.

Въздъхнах.

— Алек беше сигурен, че Лабарумът на Константин ще се появи отново във време на велики промени.

Това сякаш ѝ беше достатъчно. Тя вдигна ръце, като че ли не искаше да слуша повече. Разбирах я, тъй като и аз винаги съм се отнасял с насмешка към налудничавите теории на Алек. Тази беше малко по-глупава от останалите.

— Но ако все пак е намерил дори късче от това знаме, то би струвало цяло състояние, нали? — попита Изабел след дълго мълчание.

— Да, но той не го търсеше.

— А защо мислиш, че пишат за него?

— Това е една от легендите за „Света София“. Достатъчна причина, за да съчинят това. Знаеш, че сензациите продават вестниците. Но каквото и да пишат, няма начин институтът да е замесен в издирването на Лабарума. Сигурен съм, че Алек не е имал нищо общо с това. Честно. Щеше да ми каже. Трябва да съдим този вестник.

Тя поклати глава.

— Не е добра идея, освен ако ти харесва да прекараш много време в горещи съдебни зали.

— Но историята им е пълна глупост!

— А къде е направил тази снимка? — Тя потропа с пръст по разпечатката на масата.

— Вече ти споменах, че нямам представа.

Засенчих очи. Слънчевите лъчи ставаха горещи. Кожата ми пареше.

Въпреки настояването ми, че Алек е невинен, знаех, че трябва да предвидя възможността, макар и малко вероятна, да се е замесил в нещо, за което не ми е доверил... Разбира се, той ценеше работата си, но какво да кажа за всичките странни неща, за които не преставаше да бърбори?

Дали бе пренесъл на лудничавите си идеи върху Лабарума на Константин? Дали някой го е убедил да го търси?

Изабел се втренчи в морето. После се обърна към мен.

— Ти защо отиде в Афганистан след смъртта на жена ти?

Някой бе ровил в миналото ми... Но аз бях отговарял многократно на този въпрос. Отпуснах ръце на масата.

— Отидох в Афганистан, защото институтът, за който работя, получи разрешение от Министерството на образованието да направи там въздушни снимки.

— Твърдиш, че е било съвпадение, така ли? Жена ти е загинала там само шест месеца преди това, а после ти си отишъл на същото място. Хайде, Шон, не съм глупава.

Присвих длани върху масата. И преди бях чувал този отговор.

— Какво щеше да направиш, ако съпругът ти беше убит, а виновникът — ненаказан? Ако престъплението беше забравено? — Говорех все по-високо, но не можех да се овладея. — Ако всичко е изтрито, все едно че не се е случвало никога.

Гласът й поомекна, когато проговори:

— Разбрах, че замалко не си загинал. Извадил си късмет да те депортират.

Втренчих се в морето. Седяхме мълчаливо.

Кимнах.

— Няма да споря с теб — отвърнах.

Тя говореше самата истина. Тогава успях да отида до най-близкото село, край което Айрийн бе убита от крайпътна бомба. И се озовах в една стая с десет въоръжени мъже и нервен преводач. Надявах

се да открия коя група я е убила. Да приключва. Да разбера кои са копелетата.

Един от местните извика американски патрул. Арестуваха ме, сложиха ми белезници и ме качиха на самолета след седемдесет и два часа. Заплашиха да повдигнат обвинения, но визата ми за Афганистан беше редовна. Сигурно поне десет души крещяха в лицето ми преди вратите на самолета да се затворят. Изложих на рисък живота им. Наложи се да приема, че не е трябвало да го правя.

Изложих на рисък и своя живот. Но не ми пушкаше за това. Родителите ми бяха мъртви. Красивата ми съпруга беше мъртва. Нямахме деца. Кой, по дяволите, щеше да се разтревожи, ако си отидех?

Сякаш бях обладан от призрак. През повечето дни вършех задачи, за които не давах и пет пари.

А отиването в Афганистан не ме излекува. Само създаде повече проблеми.

Фактът, че институтът получи забрана да посещава Афганистан за десет години, бе една от причините, поради които трябаше да приема понижението си в службата. Трябаше да получава одобрението на Бересфорд-Елис, преди да започна сегашния си проект, независимо от това какво си мислех за него. Това ме подразни, аз бях един от основателите на този институт, но не можех да оспоря логиката.

— Този път определено също си настъпил някого по мазола — заяви тя след минута. — „Света София“ е истинско съкровище... Най-старото копие на Корана в света се намира в Истанбул, на няколко минути път от нея. — Тя излезе на балкона. — Готов ли си? — попита.

— За какво?

— Тръгваме. — Засенчи очи. Наблюдаваше бреговата линия. Нисколетящ бял хеликоптер приближаваше към нас.

— Току-що разбрах... — Изабел се обърна към мен. — Това е обърнато V. — Тя посочи към горния ъгъл на мозайката от снимката на Алек. — Вероятно е гръцката буква „ламбда“, нашата буква L.

— L... какво означава това?

— Може да означава „Луна“, богинята на луната. Може би изобщо не е християнска. — Тя се разсмя и грабна снимките от масата. Какъв пронизителен смях.

После смехът ѝ бе заглушен от рева на хеликоптера. Почти се изравни с нас.

— Малко е шумно, нали? — изкрешя тя в ухото ми.

Хеликоптерът се спусна към тревната площ пред сградата, между морето и пътя.

— И къде отиваме? — попитах аз.

— Да се срещнем с експерта, за когото ти казах.

— А ти така ли пътуваш винаги?

— Не, само когато нечий живот е в опасност.

13

В Уайтхол в Централен Лондон, недалеч от Даунинг Стрийт, сержант Хенри П. Моулъм наблюдаваше екрана си, присвил юмруци.

Затвори очи. Дали щяха да го послушат? Атаката срещу джамията вече доведе до два бунта. Според него контролно-пропускателните пунктове по пътищата трябваше да останат поне още две седмици. Вълненията в други европейски градове продължаваха през последните двадесет и четири часа. Из цяла Европа бяха извършени подобни атаки срещу джамии в търсене на заподозрени терористи, избягали след последната ескалация на напрежението в Близкия изток. Някои медии описваха това като търсене на изкупителни жертви. Тълпите от защитници на гражданските права недоволстваха на живо по телевизията.

Заслуша се в бръмченето от подземната контролна зала. В някои дни то му звучеше като симфония — цялото това бучене, стържене, тракане на токчета, кашляне и щракане.

— Добре ли си, Хенри? — прошепна женски глас.

Той кимна и отвори очи. Сержант Финч стоеше до него. Тя винаги изглеждаше толкова добре в колосаната си бяла риза. Той посочи към екрана.

Съобщението в сигурния прозорец гласеше:

НЕ ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ С PTRE/67765/67LE.

— За какво е това? — попита Финч.

Въпросът с контролно-пропускателните пунктове трябваше да почака. Сержант Финч можеше да му помогне.

— Не ми разрешават да поставя под наблюдение лорд Бидонър, въпреки че през изминалата седмица той се срещна с двама души, които следим!

Финч изглеждаше изненадана. На лицето ѝ се изписа тревога.

— Тази молба е игра с огъня, Хенри. Знаеш кой е Бидонър, нали?

Моултъм кимна и вдигна рамене. Затвори съобщението и се върна към видеообразите, които оценяваше преди.

14

— Това мина лесно — отбелязах аз.

Турските имиграционни власти взеха паспортите ни само за десет секунди. Проверката за сигурност също протече бързо. Просто минахме през детектора за метал в един тих коридор. Дипломатическото куфарче, щамповано с лъва и еднорога на Британското външно министерство, което Изабел носеше още от хеликоптера, вероятно ни помогна. Сега, докато пресичахме горещата бетонна площадка към бял луксозен самолет, се почувствах така, сякаш ме бяха пуснали в друг свят.

Очаквах този миг с нетърпение. Изабел обясни на чиновника от паспортния отдел, че ще летим за Лондон.

Гръцката православна общност в Англия е една от най-големите извън Гърция. Вярвах, че там има експерт, който би ни помогнал да разберем къде са направени двете снимки.

Пронизителният звук от двигателите на самолета, подготвящ се за полет, ни атакува, докато пресичахме пистата. Миризмата на авиационно гориво, горещината и прахът изпълниха ноздрите ми. Изкачих неустойчивите алуминиеви стълби и влязох в малката пътническа кабина.

Изненадах се, че вътре не можех да се изправя в цял ръст. Кабината сигурно беше висока едва метър и седемдесет. Наложи се да се наведа, за да стигна до една от кожените седалки в кралско синьо.

Не приличаха на обичайните седалки в граждансите авиолинии. Тези бяха по-ниски, по-широки и много по-удобни. И бяха само седем.

Изабел се настани срещу мен. Бяхме единствените пътници. Отзад на пода лежеше голяма синя хладилна чанта. Изабел я дръпна напред, бръкна вътре и ми подаде бутилка портокалов сок.

— Имаш късмет. Последния път, когато летях, бяха забравили да качат напитки на борда.

— Трябва да е било ужасен полет — предположих аз. Взех бутилката и отпих. Чудесен вкус.

— Удобно ли се настанихте? — попита някакъв глас иззад вратата на пилотската кабина, която беше отворена. Видях таблото с премигващи лампи и датчици. Пилотът, който ни заговори, се наведе към нас, придържайки вратата.

— Добре сме — отговори Изабел.

Мъжът вдигна палци, за да ни окуражи.

Вторият пилот, по-млад на вид, който седеше до него, стана и влезе при нас. Затвори външната врата. Една лампа над нея светна в червено.

Двигателите изреваха. Седалката ми подскочи, докато се готвехме да рулираме.

После ревът попртихна. Погледнах през едно от мъничките прозорчета. Черен джип „Порше“ ускоряваше към нас. С тъмни прозорци. За миг си помислих, че може би турските власти ме търсят. Вероятно инспекторът, който се беше заел с мен, се чудеше защо напускам Истанбул толкова скоро. Изабел се наведе напред. Коляното й докосна моето. Пресегна се, грабна якето си и го хвърли на седалката зад нас.

— Имаме си компания — обясни тя.

Джипът спря до самолета. Един мъж излезе от него и се отправи към нас. Беше висок, в костюм с цвят на синап. Скулестото му лице и лекият тен ми напомниха за снимките на знаменитостите, полагащи огромни усилия да изглеждат добре.

Вратата се отвори шумно. В кабината нахлу вятър и миризма на реактивно гориво.

— Радвам се да те видя, Изабел — прогърмя гласът на непознатия. — Май съм пристигнал тъкмо навреме... — отбеляза той и седна до нея. Сетне бързо добави: — Тук е малко тесничко. Надявам се да няма什 нищо против. — Потупа я по коляното и се обърна към мен. — Изабел, това ли е човекът?

— Шон, запознай се с Питър Фицджералд — представи го тя. — Работи в консулството.

Сякаш това обясняваше всичко. После се досетих, че точно този тип ми съобщи за смъртта на Алек.

— Питър, това е Шон Раян от Института за приложни изследвания в Оксфорд — продължи Изабел. — Той е един от основателите. И е директор по проектите...

Не задълго, помислих си, имайки предвид накъде пое проектът ми в Истанбул, но нямаше да го споделя. Във всеки случай, изражението на Питър бе като на сомелиер^[1], от когото току-що са поискали сливов сок.

— Разговаряхме по телефона — напомни ми той. — Толкова съжалявам за колегата ви. Каква ужасна смърт. Това определено обърка нещата тук. — Той протегна ръка. Аз я стиснах.

— Алек не заслужаваше такава съдба — отбелязах мрачно.

Изабел не откъсваше поглед от мен.

— Сигурен съм. Какъв кошмар — каза Питър. — А вие как сте? Чух, че сте прекарали трудна нощ.

— Добре съм — отговорих. Не се нуждаех от съчувствието му.

Чух някакво тътрение и се огледах.

На пътеката между седалките и вратата към пилотската кабина товареха две кожени чанти. Малката ми чанта с всичко от хотела, прибрано в нея, чакаше на частния терминал, когато пристигнахме.

Веднага забелязах, че са ровили в багажа ми и някои неща липсват. Ала все пак бях късметлия в сравнение с участта на Алек или с онова, което можеше да ме сполети снощи.

— Разкажете ми за себе си — помоли ме Питър. — Съжалявам, че бях малко груб по телефона онзи ден. Точно сега ми се е наಸъбрало много.

Говореше така, сякаш ще се очарова от всичко, което щях да разкажа. Измина поне час и ние летяхме далеч от Истанбул, преди потокът с въпросите му да се забави. Дотогава той научи и най-малките подробности за произхода ми, за Пурпурната звезда на баща ми, за живота ни в Норфълк и Северен Ню Йорк, за колежа, в който съм учил, след като баща ми напусна армията. Разбра и всичко за английската ми майка, за едногодишната ми изследователска дейност в Лондон, за запознанството ни с Айрийн, за първата ми работа и за това как сме основали института... Изненадващо, но не ме попита за някои неща. Например какво се е случило с жена ми. Може би вече знаеше отговора на този въпрос.

— Обясни му за мозайката, която Алек е заснел — подкани ме Изабел, щом Питър приключи с разпита си.

Разказах му малкото, което знаех. Изабел извади снимката на мозайката от чантата си и му я подаде, докато аз говорех.

— Много интересно! — възкликна той. И се огледа, сякаш се боеше, че някой може да ни подслушва. — Имате ли някаква представа къде е направена тази снимка? — Той я размаха към мен.

Отпуснах се назад.

— Вече казах на Изабел, че не зная. Проектът ни проучва как мозайките в „Света София“ са се променяли през годините. Никога не е включвал идентифициране на неизвестни мозайки.

— Колегата ви е работил само в „Света София“, нали така? — Взираше се в мен.

Кимнах.

— А в храма има още много интересни неща, освен мозайките, нали?

— Да. Сградата, която виждаме сега, е построена през тридесетте години на шести век.

Питър сърчи вежди.

— Мисля, че е по-стара. Нали онзи търсач на съкровища, Шнайдер, доказа при разкопките си през 1935 година, че основите са от по-ранна църква... — рече той. Явно си разбираше от работата.

— Първата християнска църква на това място вероятно е била построена през 351 година.

Изабел, изглежда, се забавляваше.

— Да — потвърди сухо Питър. — „Света София“ е сред фундаменталните църкви в християнския свят. — Плесна с дясната ръка по дръжката на седалката. — И засега е най-хубавата от тях. Някои дори твърдят, че един ден тя ще бъде върната на християните... — Изгледа ме провокиращо.

Дали се опитваше да ми заложи капан? Не отговорих.

— Значи не си съгласен с тази идея за християнското възраждане, така ли, Шон? — Мъжът неочеквано мина на „ти“.

— Не.

— И не знаеш нищо за подобни версии, публикувани в турските вестници?

— Не.

Подразних се. Не само че задаваше твърде много въпроси, но и започнах да се чувствам като в затвор заради дългите му крака, блокиращи достъпа ми до коридора.

— Ако някои от онези журналисти се разровят в тъмните ъгълчета на живота ти, Шон, дали ще намерят нещо... да го наречем сензационно?

Сега наистина ме ядоса. Бързо поклатих глава.

— Нямам от какво да се срамувам.

— Не че само журналистите биха разследвали — подхвърли той, сочейки към Изабел и към себе си. Тонът му беше надменен, безпристрастен, като че ли знаеше неща, неизвестни за мен.

Погледна ме в очите и се усмихна. Явно се забавляваше.

— Шон, през следващите няколко дни ще има голям интерес към тази история. Ще отшуми, разбира се, но дотогава всеки блогър в Европа ще предложи хипотеза за смъртта на Алек. Наистина се надявам да не криеш някоя неприятна малка тайна.

— Колко пъти трябва да повтарям? — попитах аз. — Не крия нищо. — Вдигнах ръце и ги задържах с длани напред, сякаш исках да отблъсна обвиненията му.

Той разтърка гънките по панталона си.

— Разбирам, че си разстроен, Шон, но тази история е сериозна. Не знам дали Изабел те е предупредила, но при такива случаи службите за сигурност като МИ5, МИ6 и всички останали обръщат всяко камъче. И ако наистина намерят нещо странно, трябва да ти го кажа неофициално, няма да се посвенят да ти приложат малко мъчения, като имаме предвид срещу какво се борим сега. — Той събра ръце и ги подпра върху коленете си. — Когато става дума за защита на страната ни, ние си позволяваме свобода на действията, нали разбираш? Но аз съм сигурен, че ти нямаш тайни от нас...

Шегуваше ли се? Предполагах, че местната полиция в Оксфорд ще дойде в института да зададе няколко въпроса. Не че взвод тайни агенти ще ровят във всяка страница от живота ми.

— Повтарям ви, че нищо не крия — натъртих аз.

Кабината утихна, чуващ се само ревът от самолетния двигател.

— Значи няма какво да ни кажеш?

— Нищичко — заявих недвусмислено.

— Много добре — кимна Питър. Атмосферата около него отново се промени от арктически студ към топло.

— Това е истината — кимнах.

— Надявам се наистина да е така. — Облегна се назад и забарабани с пръсти по дръжката на седалката.

Не отговорих. Този тип определено обичаше да си играе с хората. Не харесвах такива като него. Изабел също изглеждаше раздразнена.

Погледнах през прозореца. Видях снега, покрил високите планински върхове далеч под нас. Сънцето се издигаше в небето. Далеч отляво синееше морето. Обзе ме странно усещане. Там трябваше да се намира континентът Европа.

— По какъв маршрут сме поели?

— Грандиозна гледка, нали? — попита Питър.

— Кои са тези планини?

— Съжалявам, но не ме бива по география... Ала са красиви, нали? — подсмихна се той. — А сега за мозайката — продължи с помек тон. — Трябва да ти кажа, че не съществуват документи за такава мозайка никъде в Истанбул, нито в цяла Турция. — Питър протегна нозе към пътеката. — А това означава, че трябва да е от някое неизследвано място. Мозайките са били популярни в Римската империя. Предполагам, че са търсили начин да разкрасят домовете си.

— Той се поизправи в седалката.

Изабел също се протегна.

— Чудя се дали старият свещеник ще ни обясни — замисли се Питър.

Изабел отмести един кичур от лицето си.

— Питър се опита да открие кой е стрелял по нас снощи — обясни тя. От тона ѝ личеше, че се опитва да ми представи мъжа в по-добра светлина.

— Страхотно — рекох, — а има ли някакви добри новини?

— Малко — отвърна Питър. — Някой следи рейндже роувърите на консулството. А нали с един от тях пътувахте снощи, Изабел?

Тя кимна.

— Е, сутринта са хакнали системите в истанбулския сервизен център на „Рейндже Роувър“. Преследвачите ти са сериозни, Шон.

— Що за хора вършат подобни неща? — попитах аз.

— Може да са замесени много малки групички. В Истанбул има доста бежанци. Ние ги наблюдаваме, но градът е голям и нещата се променят бързо.

Той се пресегна, взе си портокалов сок от хладилната чанта и отпи.

— Турците хвърлят цялата вина върху чужденците, разбира се.
— Той направи енергичен жест. — Вероятно са прави.

— Ще проверя какво пише в новинарските сайтове — предложи Изабел.

Извади лаптопа от куфарчето си, включи го, натисна няколко клавиша и се взря в екрана за няколко минути.

— Няма да искаш да видиш това...

— Напротив, искам — настоях аз.

Тя ми подаде лаптопа. В прозореца на браузъра бе зареден новинарският уебсайт на Би Би Си. Водещата история, придружена с ужасна, но замъглена снимка, разказваща за Алек. Явно, според пишещите, станалото с него удряше направо в десетката. Втренчих се в снимката. Почувствах се странно, сякаш гледах някой непознат. Пълна лудост...

Брадичката на Алек бе паднала върху гърдите му, очите не се виждаха. Беше вързан за една колона. Снимка от онова видео, за което четох. Прииска ми се да бълсна лаптопа настрани, но се овладях. Нещо ме стисна за гърлото. Закрих устата си с ръка, докато отмине горчилката... Нямаше да извърна поглед. Щеше да е прекалено лесно. Историята под снимката гласеше:

Обезглавяване в Истанбул. Засега никой не е поел отговорност за гибелта на мистър Алек Зегливски, чието тяло бе намерено в Истанбул на 4 август. Турските експерти по сигурността сочат към радикална исламска секта, стремяща се да възстанови Исламския халифат, който до 1924 година е бил базиран в „Света София“, където е работил мистър Зегливски. Възстановяването на Халифата е ключова цел за много исламски фундаменталисти.

Арабският текст на снимката над главата на мистър Зегливски според статията представляваше заплаха за пренасяне на войната в Лондон. По-късно канцеларията на турския министър-председател бе

направила изявление, че сутринта са извършени арести и че турските служби за сигурност разследват няколко версии.

— Това не трябваше да става — заключих аз. Върнах лаптопа на Изабел.

Питър го взе, сложи го на коляното си и чете няколко минути. После вдигна очи от екрана и каза:

— Турската полиция е атакувала известни активисти. Обичат да симулират активност. Обаче се съмнявам, че са намерили хората, които са търсили. — Погледна към Изабел. — Пусна ли описанietо на твоите приятели от снощи?

— Беше прикрепено към доклада ми — обясни тя. Сетне погледна през прозореца и ме попита: — Имаше ли нещо странно в поведението на Алек през последните няколко седмици, Шон? — Тонът ѝ беше мил, предразполагащ.

Замислих се над въпроса ѝ. Пред очите ми още се мержелееше снимката на Алек.

— Не мога да кажа нищо конкретно. Няколко пъти не го намирах по телефона, но това му се случва от време на време. — Стори ми се странно да говоря така за него...

Питър барабанеше с пръсти по седалката.

Изабел отново погледна през прозореца.

Слънчев блясък в периферното ми зрение ме накара да се обърна и да погледна през десния прозорец. Гледката ме смяя.

Блещукането от морето, което видях в далечината, сега се простираше чак до хоризонта, където трябваше да се намира континентът Европа, а в небето, летейки паралелно с нас, се носеше сребристосив реактивен изтребител на по-малко от километър. Видях ясно характерните задни стабилизатори на „Ф-35 Лайтнинг“.

Ескортираше ни един от най-модерните самолети, но къде, по дяволите, се намирахме?

[1] Служител в ресторант, който отговаря за вината; познавач на вина. — Б.пр. ↑

15

Върху заобления връх на хълма — оголена скала от Загроските планини, седеше овчар с черно наметало. Стадото му от четиринадесет мършави черни овце пасеше сред миниатюрните дъбове. Облак прах и индустриски дим в далечината бележеше местоположението на град Мосул.

Загроската планинска верига е естествена бариера между Иран и Ирак. Простира се на север от пролива Хормуз чак до Турция. Дълга е хиляда и шестстотин километра, а върховете ѝ са покрити със сняг. Полите ѝ приличат на американския югозапад или на шотландските планини. Град Мосул в Северен Ирак, на река Тигър, се намира до древния град Ниневия — столицата на Асирийската империя. Безброй армии са се сражавали в този район.

Овчарят наблюдаваше бялата диря от самолета, докато той се издигаше от летище Мосул. Замисли се за предупреждението, което чу предишната вечер. Вечерницата на Иштар бе изгряла късно. Старата вешница, която спеше в пещерата в подножието на хълма, дойде на селския площад да им говори за пръв път от десет години насам.

— Такова нещо не се е случвало, откакто Йона предупреди ниневийците... — поде тя под слабата вечерна светлина. После кашля почти минута.

Накрая продължи:

— Помнете предупреждението на Йона. — Вгледа се във всяко лице. — Друг голям град ще бъде разрушен.

16

— Това е най-източният ъгъл на Средиземно море — обясни Питър. — Скоро ще поемем навътре над континента, след като вече дойде ескортът ни.

— За какво ни е нужен ескорт? — Опитвах се да говоря възможно най-спокойно. Обърнах се и погледнах отново през прозореца, само да се уверя, че „Ф-35“ действително е там.

— Предстои ни да прелетим над сирийската граница, а не трябва да поемаме рискове при тези събития там. Слава богу, въздушното прикритие е едно от малкото неща, на които все още можем да разчитаме тук. — Той се облегна в седалката си.

— Трябваше да ти кажа, че ще спрем на едно място, преди да те откараме в Лондон — намеси се Изабел. — Но ме помолиха да не те предупреждавам. — Погледна многозначително към Питър.

В съзнанието ми нахлуха безброй въпроси.

— Къде отиваме? — беше първият.

— В Мосул — отвърна Изабел.

— Северен Ирак?

Тя кимна.

— Експертът, за когото ти споменах, се казва отец Григорий. Той работи на археологически разкопки недалеч от града. Нямаме голям избор, Шон, освен ако не искаш да чакаш цял месец, докато приключи там. — Като че ли Изабел искрено съжаляваше, че не ми каза какво става.

Ако не ме лъжеше паметта, Мосул бе аrena на много кървави битки след падането на Саддам.

— В Мосул не е ли малко напечено за археологическа работа?

Питър притвори очи.

— Там е напечено от доста време. Цял Ирак е едно археологическо минно поле. Всички имат различни мнения за това кой исторически пласт е най-важният и кой може да бъде пренебрегнат. — Той махна към Изабел. — Защо не му кажеш какво изровихме?

Тя се приведе напред и ми обясни:

— Мосул е най-ранният християнски град извън сегашната територия на Израел. Отец Григорий се намира там, защото Гръцката православна църква иска да прегледа някои много стари християнски обекти, преди някой да е забранил разкопките в страната. Не е идеалният момент за подобна дейност, но кога ли има такова време тук?

— Мосул съдържа почти толкова история, колкото и Истанбул — намеси се Питър. — Не е далеч от шахтите за катран — първоначалния източник за тайното византийско оръжие, наречено гръцки огън... Той е спасил задниците им от мюсюлманските орди. Сега всички ние щяхме да се кланяме на Аллах, ако гърците не бяха победили през 678 година с помощта на гръцкия огън.

Внезапно се спуснахме надолу и аз инстинктивно се вкопчих в седалката. Погледнах през прозореца. Видях хребет от сиви планини. Най-далечната имаше сняг на върха си. Отдясно се виждаха голи хълмове, простиращи се към жълтеникавия хоризонт. Височината ни се стабилизира след около тридесет секунди. После ескортьт ни отново се изравни с нас.

— Най-вероятно направихме заблуждаваща маневра — обясни Питър. — Сигурно ни е прихванал някой непознат радар.

Продължих да се взирям през прозореца. Истина ли бе всичко това?

— Може ли човек да влезе в Ирак безпрепятствено? — попитах аз.

— Може, но с подходяща виза — отвърна Питър. — Иракският граничен отдел разполага с програма за временни визи точно за такива случаи. А ние имаме приятели на летище Мосул. Не очаквам някакви проблеми.

Оказа се прав.

— Добре дошли в земята на Гилгамеш^[1] — поздрави ни висш офицер от охраната в зелен костюм. Мекият му образован акцент изглеждаше не на място сред гърлените гласове на иракските охранители. Те ни ескортираха до нагорещен бял микробус от бетонния терминал на летище Мосул, където оставихме самолета си.

— Живях в Лондон пет години — обясни той, преди да ни върне паспортите. — Приятен ден! — Думите му отекнаха след нас, докато

прекосявахме паспортната зала.

Обълхна ни адска горещина. Въздухът ми се стори гъст като масло. На различни места по стените на терминалата имаше климатизаци, но по неизвестна причина те не работеха.

Нещо запълзя по кожата ми. Наоколо се виждаха охранители, но почти нямаше пътници. Охранителите стояха доста далеч от нас, сякаш очакваха някой да се взриви. Зелените камуфлажни униформи не им бяха по мярка. На ръкавите си имаха черни кръпки с жълта лъвска глава. Носеха заострени кепета.

Минута след като излязохме от сградата на летището, ризата ми залепна за кожата, все едно че се бях полял с кола.

Двама млади пазачи, още ненавършили двадесет, с едва наболи бради, ни ескортираха до хамър в камуфлажно зелено. Хамърът беше паркиран зад бетонни бариери на около двеста метра от сградата на терминалата. От нас единствено Питър носеше багаж — беше преметнал през рамо черна раница. Всичко друго остана в самолета.

Когато приближихме, вратата на хамъра се отвори. Мъж в измачкан кремав костюм излезе и ни махна с ръка. После веднага се вмъкна обратно.

Когато вратите на хамъра се затвориха зад нас, разбрах защо той бързаше. Вътре беше като в хладилник. Направо като в рая, сравнено с горещината отвън. Разкопчах няколко копчета на ризата си, оставяйки хладния въздух да се плъзне по кожата ми.

— Имате ли вода? — попитах.

Мъжът зад волана, който ни помаха, единственият човек в джипа, отвори черен хладилник отпред. Подаде ми бутилка с най-студената вода, която бях опитвал.

Докато отпивах първата гълтка, забелязах, че е положил длан върху ръката на Изабел, която се качи на предната седалка до него. Тя го плесна.

— Радвам се да те видя, скъпа моя — поздрави мъжът.

Моторът на хамъра запали с рев.

— Шон, запознай се с Марк Хедсел, един от нашите... — Тя се поколеба, сякаш изпитваше вътрешен конфликт, ако го нарече „представител в Мосул“. Процеди злобно думата „представител“. — Той е стар приятел.

— Радвам се да се запознаем, Шон. Не се стряскай, Изабел. Добре дошла на фронтовата линия.

— Мислех, че фронтът е в Афганистан — учудих се аз.

— И тук все още продължава, мога да те уверя в това — обади се Марк.

Изабел гледаше през страничния прозорец. Питър говореше по телефона отвън. Стоеше с гръб към нас.

Приключи с разговора си и отвори вратата на хамъра.

— Как е личният ти ад напоследък, Марк? — попита гръмко той. После го потупа по рамото.

— Чудесно, ако нямаш нищо против отходните канали, които връщат мръсотията, носенето на оръжия от злобни местни бойци и бълхите, големи като плъхове.

— Това ми звучи оптимистично — отбеляза Питър. — Значи нещата стават все по-добри...

— Тръгнали сте за Маглуб, нали? — попита Марк. — Където копае онзи луд гръцки свещеник?

— За колко време ще стигнем дотам? — попита Питър.

— Ами, ако не се взривим по пътя или не правим много глупави отклонения, ще трябва да стигнем за по-малко от два часа. Не е повече от осемдесет километра.

На изхода от летището имаше контролно-пропускателен пункт. Охраняваше се от брадати пазачи със същите емблеми с жълтия лъв. Носеха черни бронирани жилетки. Марк ни информира, че са от новата служба за сигурност „Златен лъв“, поела охраната след напускането на американската морска пехота. Върху близка табела пишеше на английски и на арабски: „Стреля се без предупреждение“. След като Марк размени няколко думи с един от пазачите, те ни махнаха да продължаваме.

Известно време пътувахме мълчаливо. Аз попивах гледките зад затъмнените прозорци. Пътят от летището бе широк и прашен. Имаше една-две съборетини, но повечето сгради изглеждаха недокоснати от продължителната война. Дори кипеше строителство.

Тук-там по пътя виждахме малки кратери, вероятно от избухнали бомби. Няколко минути след като излязохме от летището, минахме покрай голяма бензиностанция. Беше оградена с циментови стени, а тесният вход се охраняваше от пазачи. Пред нея се извиваше опашка.

После стигнахме до кръстопът с куп ниски къщи. Пред вратите на някои от тях се виждаха разхвърляни торби с пясък. Пред една имаше циментова стена. Къщите изглеждаха изоставени.

Напомниха ми за селото в Кандахар, където убиха Айрийн. Същият прах, същите дупки по пътищата.

Там се срещнах с офицера, останал с Айрийн в последните ѝ мигове. Единственото хубаво нещо, което излезе от посещението ми в Афганистан. Той искал да се види с мен, да mi предаде какво е казала, преди да умре.

Завиждах му... Завиждах му, че е бил с нея. Но и му бях благодарен, че поиска да се срещнем. Накрая обаче гласът му ме прониза като нож в сърцето. „Кажи на Шон, че го обичам“ — били последните ѝ думи. В съзнанието си чух как ги е прошепнала.

Затворих очи.

Известно време не бях мислил за последните ѝ думи. Оставил ги да отекнат, както винаги, после се надигнах и се огледах.

Колите тук също приличаха на афганските, повечето японски, макар че трафикът беше по-натоварен. Имаше и стари мерцедеси с поне million километра зад гърба си. Покрити с прах. Видях дори няколко нови тойоти 4×4.

Повечето коли пазеха дистанция от нас, а някои хора край пътя се обърнаха да ни погледнат, докато минавахме.

Толкова ли биехме на очи? Нима западняците все още бяха мишени тук? Каквото и да говореха за новия Ирак, аз не се чувствах в безопасност. Шансовете да ни уцели РПГ или някой снайперист бяха твърде големи...

В далечината се мержелееха сиви хълмове. Редица от палми изпъкваше върху нисък хребет. От двете страни на широката асфалтова лента, по която карахме, се издигаха прашни тополи.

Марк подкара хамъра по-бързо. Той ускоряваше всеки път, когато минавахме покрай сгради, изоставена бензиностанция или ограден двор, зад чиито стени се виеше дим. Тук-там край шосето се издигаха купчини бетонни площи. Пътувахме и по отсечки, върху които отнякъде бе навян цял килим от мръсотия и никой не си правеше труда да я почисти.

Край пътя вървяха мъже със сурови лица; араби в джелаби и чалми, някои чак до рамото, и стройни гологлави мъже с черни

торбести панталони. Други, със загрубели лица, носеха *куфии* в червено и бяло каре, навити върху главите им. Само веднъж видях жени — цяла тълпа, застанала край пътя, сякаш чакаха нещо. Черни шалове покриваха лицата им. А черните им рокли, дълги до глезените, сигурно направо ги изпичаха в горещината.

Навсякъде растяха суhi бурени. След малко прекосихме широка река. Бетонният мост май бе ремонтиран наскоро. От другата му страна имаше контролно-пропускателен пункт с пазачи, които ни поискаха документите. За наш късмет опашката беше малка, два разнебитени камиона чакаха пред нас. После дойде нашият ред. Охранител със зелена униформа ни махна да минаваме веднага щом Питър му показва нещо. Тези не носеха лъвски емблеми, само чернобели значки. Видях други бдителни стражи да ни наблюдават иззад високите до раменете бетонни бариери, издигнати до моста.

— Виждал ли си Тигър преди? — попита Марк.

— Не — отговорих. Наблюдавах как калната ленива река изтича в равния, мъглив пейзаж.

После отново потеглихме бързо и излязохме в околността.

— Знаеш ли кой е минал по този път преди теб? — попита Марк и се обърна да ме погледне.

— Не.

— Само Александър Велики, двама римски императори, персийците, мюсюлманите, монголите, османците, английските батальони и американските морски пехотинци.

— Оживен малък път — отбелязах аз.

— Някои от местните твърдят, че по околните хълмове имало джинове — зли духове, които носят лош късмет — обясни Марк.

— Малко е пессимистично — отвърнах аз.

— Двамата синове на Саддам бяха заловени в онова предградие, през което минахме току-що. Те трябва да се тревожат само за човешките джинове.

Пътят се стесни. Виеше се през полите на планината, стигаща до хоризонта. Сега от двете страни се издигаха дървета, борове и дъбове. Колкото по-надалеч отивахме, толкова по-дебели и по-зелени ставаха те. Малкото къщи, които подминахме, изглеждаха по-стари, построени от камък и дърво, а не от бетон и кална мазилка. Видях овчар със стадо дългорунни мръсни овце.

Накрая, след като намалихме заради няколко опасни завоя и завихме по каменист еднолентов път, се озовахме на равна открита местност със закърнели дъбове край нея. Два жълти хамъра блокираха пътя. Видях блясъка от оръжия, насочени към нас.

Марк излезе веднага щом спряхме. Вдигна ръце високо във въздуха, докато вървяхме към хамърите. Остави вратата си отворена. Джипът се изпълни с горещина и птиче чуруликане. Побиха ме тръпки. Изби ме пот. Питър се надигна.

— Не казвай на тези типове защо сме тук. Аз ще отговарям на всички въпроси. Ти само се возиш с нас, нали, Шон? — нареди ми той.

Слава богу, нямаше нужда от обяснения. Марк размени няколко думи с войник, облечен в тъмнозелена униформа, когото зърнах до вратата на хамъра му. Човекът вероятно беше местен — с гъста брада — но можеше и да е европеец или американец.

Когато се обърна, Марк не обели и дума. Всички гледахме как единият хамър даде на заден, за да ни пропусне.

След около километър спряхме в едно сечище до пикап тойота. Сега пред нас се издигаше планина с високи сиви канари, а пред погледа ни се открои скала от нашарен бял варовик. Сякаш по скалата се бяха стичали сълзи.

Първото нещо, което ме впечатли, след като излязох от автомобила, бе температурата. Не ми се стори толкова горещо, както долу в равнината. После, с полъха на вятъра, долових миризма на нещо развалено. Изпитах странно чувство на това място. Всички се огледахме. Сетне някой извика. Висок младеж с гъста брада и черно расо тичаше към нас, вдигнал ръце във въздуха. Първо си помислих, че ни поздравява. После проумях какво казва.

— Трябва да си вървите. Не се допускат посетители. Ще извикам охраната. Тръгвайте си обратно...

Побиха ме тръпки от тази гостоприемност... Марк стоеше най-близко до този тип, вероятно монах, предположих по облеклото му. Марк тръгна към него. Монахът не сваляше ръце, размахваше ги, опитвайки се да ни прогони, сякаш бяхме лисици, бродещи из пасището му. Питър, Изабел и аз приближихме зад Марк.

— Предупредих ви. Трябва да си вървите. Тръгвайте веднага! — Той се обърна, все едно че беше приключил с нас.

— Отговарям за проект в „Света София“ — обявих високо аз. — Трябва да се видя с отец Григорий.

Той спря, обръна се и се втренчи в мен. Сигурно беше висок поне два метра. Аз също го погледнах в очите. Бях метър осемдесет и пет, но за миг се почувствах дребен.

— Какво искате? — сопна се мъжът. Тонът му все още далеч не звучеше дружелюбно, но поне не крещеше. Имаше силен акцент. Напомни ми за едно гърче, което познавах в МИТ.

— Вие ли сте отец Григорий? — попита Питър.

Монахът направи кисела физиономия.

— Искаме да видим отец Григорий — помолих учтиво аз.

— Нуждаем се от съвет за нещо, което намерихме, нещо, което ще го заинтересува.

— Ще проверя дали ще ви приеме — отговори монахът. Обръна се и тръгна към скалата.

Изчакахме до нашия хамър. Марк извади от багажника голяма синя хладилна чанта и ни нахрани с вкусни сандвичи с пилешко, лепкав ориз, домати и хрупкави краставици, всичко увito в нещо като тортила.

Когато монахът се върна, тръгна право към мен и каза:

— Елате!

Питър сякаш искаше да ми препречи пътя.

— Ние също идваме — заяви той.

Монахът огледа всеки от нас, сякаш преценяваше какво ще стане, ако го последваме.

— Не се беспокойте, аз оставам тук — предложи Марк. — Вие се забавлявайте. — Усмихна ми се, сякаш знаеше къде отиваме.

— Имате късмет — каза монахът, докато минавахме край горичка с чворести борове, израснали край скалата.

Подушвах смолата им.

— Защо? — попитах.

— Мнозина са мечтали да дойдат тук, ала са умирали, без да осъществят мечтата си.

Пред нас се оголи варовиковата скала. Каменистата пътека, по която вървяхме, водеше право към нея. Скалата грейна с отразена слънчева светлина и ме заслепи.

— Нечистите по сърце се боят от това място — обясни шумно монахът, докато вървеше напред. — Някои се връщат, като стигнат дотук.

Засенчих очи. Тук наистина имаше нещо изнервяющо. Можех да си представя как хората се връщат.

И тогава го видях: сводестия, скромен вход към пещера, висок и широк по около два метра и половина, като дупка за някаква исполинска птица. Монахът вървеше право към него. Последвахме го.

Вътре видяхме пещера с опущен таван, открито огнище до входа, тънки кости в цепнатините до него и тунел отзад. Вероятно овчари бяха използвали подслона дълго време. Носеше се смрад, сякаш пръстта на пода бе попила нещо гнило. Отправихме се към тунела. Беше достатъчно висок, за да се движим изправени.

Стените му бяха осветени с електрически лампи върху тънки стоманени триножници, издигнати през тридесет метра. Те едва мъждукаха върху нашарените стени край нас. С всяка стъпка ставаше все по-хладно. Стените бяха гладки като издълбани. Напред тунелът се издигаше леко нагоре.

Навлизахме в сърцето на планината. Тунелът определено не беше изкопан наскоро. Усещах тежестта на скалата над нас и ме изпълни благовоние, когато си помислих колко старо може да е това подземие...

Повървяхме около пет минути и се озовахме в голяма пещера. Никога преди не бях виждал нещо подобно. Стените ѝ бяха от лъскав синьо-сив камък, тук-там гравиран с огромни крилати същества, като в някакъв музей.

Таванът беше сводест, с високо издигнат център. Чисто черен. Стените на пещерата се извиваха навътре по около деветдесет метра от всяка страна. В центъра ѝ се виждаше колекция от модерно алуминиево и желязно оборудване върху почти гладкия каменен под. Мястото бе пропито с враждебна атмосфера. До оборудването стоеше мършав старец в тъмнокафяви монашески одежди. Гледаше право към нас.

Тръгнах към него начело на групата. Работата на института ни в „Света София“ трябваше да го заинтересува. Той ми стисна ръката и посочи към стената отгоре, откъдето току-що влязохме, сякаш бързаше да се похвали с мястото.

— Вижте това... — Той размаха пръст. — Това е богинята Иштар, жестоката разрушителка. Тя е асирийско божество. Храмовете ѝ са били украсени с кожите на враговете ѝ и с пирамиди от черепи. Наричали я богинята на любовта. Представете си! — Издаде силна пренебрежителна въздишка.

— Кой е построил това място? — попитах аз и се огледах.

— Било е издълбано от водата, млади човече, от природата. След това, кой знае... — Той подсмръкна. Тогава усетих миризмата в пещерата. Не беше силна, но в центъра я долавях по-ясно. Напомни ми за мириса в хладилник с нещо развалено.

— Никога не съм чувал за това място — продължих аз.

Питър и Изабел стояха до нас. Здрависаха се е отец Григорий. Той им се усмихна едва-едва и бързо дръпна ръка като обезумял. Насочи ни към стар, но богато нашарен червен килим, постлан в центъра на пещерата до всичките уреди с техните циферблати и монитори. Никой не беше включен. Представих си как отец Григорий се е разтичал и е изключил всичко, докато идвахме по коридора. Вероятно се опасяваше, че сме дошли, за да докладваме какво прави.

— Какво ви води насам? — попита ме той.

— Искаме съвета ви за нещо, отче. Подай снимката, Питър...

Той извади разпечатката с мозайката от чантата си и я показва на отец Григорий.

— Ето защо сме тук — обясних аз. — Трябва да открием къде е направена тази снимка.

Отец Григорий разгледа разпечатката, вдигна я близо до лицето си.

— Единствената причина, поради която ви допуснах тук, беше, защото сте казали на асистента ми, че работите в „Света София“. — Говореше с мек, но абсолютно уверен глас. — Вярно ли е?

— Да — отвърнах. — В „Света София“.

— Това е най-великата ни църква, Светата Премъдрост — обясни навъсено той. После се прекръсти. — „Света София“ е по-близо до Бога от всичко друго тук, на земята. Стените ѝ някога са показвали райските поля, а в купола ѝ е можело да зърнеш рая.

Той затвори очи в молитва. После премигна и ги отвори.

— Преди да я изгубим — допълни.

Взираше се в мен, сякаш аз бях виновен за това.

— В „Света София“ има много неразкрити тайни... Знаете, че пак искат да я превърнат в джамия и отново да ни държат надалеч от нея. Кажете ми сега, в кой университет работите?

— В Института за приложни изследвания в Оксфорд. Тези хора ми помагат. Те работят за британското правителство. — Махнах към Изабел и Питър. Тя надигна вежди, но не каза нищо.

Отец Григорий ги погледна, все едно бяха торни бръмбари. Присви очи.

— Вие спечелихте проекта в „Света София“ миналата година, нали? — попита той.

— Да, вече преполовихме работата.

— Открихте ли нещо? — В тона му се долавяше отчетливо нетърпение.

— Дигитализираме мозайки. Не очаквам от това да излезе нещо революционно.

— Страхуват се да търсят както трябва — ядосано рече той. — Всички. — Кимна с глава, сякаш се съгласяваше със себе си. Наведе се напред. Расото му се надипли надолу като палатка. — Нали разбирате, че ние сме на кръстопът, а те искат да затворят пътеката.

Този тип наистина приличаше на призрак.

— Искаш ли да узнаеш върху какво работя, млади човече от Оксфордския институт? — попита тайнствено той.

Кимнах. Питър оглеждаше стените. Другият монах крачеше, навел глава, сякаш се молеше.

Отец Григорий посочи към стената зад него. Стената срещу Иштар.

— Виж, това са демони, наричат ги *джинове*. Съществата, скрити от мрака. Това означава думата, сигурен съм. Те са най-старите изображения на демони, открити някога. Съществували са много преди времето на Мохамед и преди времето на Мойсей, и преди всички заповеди за нас, хората от Писанието.

Релефите на стената зад отец Григорий изобразяваха крилати същества с рогати шлемове. Сякаш имаха раздвоени копита. Страхотно. Точно от това се нуждаеше мястото, нещо, което да го освежи.

— *Джинът* носи война, разрушение, болести... Това е било предавано от човек на човек. — Спря замалко. — И точно там са ги

почитали, докато дойдат християните, а после и ислямът. — Той посочи над нас. Някой бе нарисувал тънък кръст над *джиновете*. До него се виждаше полумесец. По-нататък имаше надпис с неравен арабски шрифт.

— Кажи ми, защо трябваше да ме видиш толкова спешно? Какво не можеше да почака, докато си тръгна от Ирак? — попита отец Григорий.

— Колегата на Шон беше убит в Истанбул — поясни Изабел. — Обезглавен. Много искаме да открием кой го е сторил... — Тя замълча замалко. — Ще ни помогне, ако разберем къде е направена тази снимка.

Отец Григорий рязко погаси дъха.

— Значи всичко започва — заяви той.

— Какво започва? — попитах аз.

— *Джинът* ще бъде освободен. — Изгледа ме свирепо.

Говореше сериозно.

— Смятате ги за истински ли? — възкликах аз и посочих нагоре.

— Те превземат умовете ни. Развръщат хората. — Сега изглеждаше искрено разтревожен.

Огледах се. Все пак беше прав за мястото. Тук имаше нещо обезпокоително и неземно, сякаш затаило дъх.

— Злото съществува, млади човече. То изяжда сърцата на хората. Никога не го отричай. И идва отнякъде, както любовта. Злото не умира, само се подмладява с ново лице.

— Удивително как това място е оцеляло през всичките тези години — замисли се Изабел. Каза го иронично. Може би мислеше, че отец Григорий е полуудял тук долу.

— Според местните, пещерата е прокълната — обясни отецът. — Заради това не идват тук. — Сега гласът му затрепери. — Казват също, че съм дошъл да открадна златото на Саргон. Приличам ли на златотърсач? — Пъхна сивата си брада в лицето ми.

— Не — отвърнах. Не исках да споря с него. — Какво мислите за нашата снимка, отче?

Не бях изминал целия този път само за да слушам брътвежите му.

Той размаха снимката на Алек към мен. Все още я стискаше в ръка.

— Това е „ламбда“ — заяви сърдито той, сочейки към обърнатото V в горния десен ъгъл на мозайката. Сякаш говореше на дете.

— Знаем — намеси се Изабел.

— Но виждате ли? — избоботи отец Григорий.

Втренчих се в него. Нямах представа точно какво следваще...
Дали щеше да започне да си скубе косата?

— Едно време хората са различавали доброто и злото. Имали са уважение.

— Прав сте, отче — съгласи се мило Изабел.

Монахът, който ни доведе, стоеше до отец Григорий.

Дръпнах се назад, когато усетих польх на вкиснала пот.

— Защо искате да знаете? — попита отец Григорий.

— Мой колега е заснел това, но нямаме представа къде. Вероятно е направена някъде в Истанбул. Ако узнаем къде е снимал, може би ще успеем да открием убиеца му.

Отец Григорий въздъхна. Изглежда, беше решил да ни сътрудничи.

— Тази снимка не е направена в „Света София“, но не мога да ви кажа къде е снимано. Мозайката е предхристиянска. В християнските мозайки има по-малко зелена багра, по-малко кварц. Това е по-ранна мозайка, езическа. — Той наблегна върху думата „езическа“. — Въпреки че изобразява този християнски символ, това нищо не значи... — Той посочи към буквите *IX*. — Те означават гръцката дума за Христос, но нормалните букви върху християнските мозайки на Мадоната са буквите *MP OY*. Това несъмнено е езическа мозайка, която някой се е опитал да превърне в християнска. Не е трябвало да го прави.

— Какво означава „ламбда“? — попитах аз.

Той ме изгледа гневно.

— „Ламбда“ означава Лампас, светлината на мира. Тази мозайка изобразява Ирина, дъщерята на Зевс. Тя е богинята на мира. Арабите я наричали Ал-Лат. „Ламбда“ е символът ѝ. Виж как държи детето си. — Той потупа с пръст по снимката. — Той е богатството, Плутос, детето

на мира. Виж, държи рога си. Рогът на изобилието. Това не е изображение на Иисус.

Всички ние се втренчихме в снимката. Бебето в ръцете на Ирина наистина държеше малък рог.

— Ирина е била почитана в целия античен свят. Ако това беше нашата Теотокос, Божията Майка, нека да е благословено името ѝ, тя щеше да е с червено или винено наметало, а главата ѝ щеше да е наведена. Най-ранната църква в Константинопол е кръстена на Ирина.

— Той спря изведенъж.

След няколко секунди ме погледна с мрачно лице.

Посочи с пръст към мен и попита:

— Това има ли нещо общо с убийството в Истанбул, за което обвиняват нас, гърците?

Беше информиран за новините.

— Публикувано е само в турските медии — намеси се Питър.

— Ха! — възклика отец Григорий. — Докато някой почука на вратата. Колкото до твоята мозайка, тя не е християнска, но е ценна. Това ли искаш да узнаеш, колко пари струва? — Изгледа ме презрително.

— Не — отвърнах аз.

Ако казаното от отец Григорий беше вярно, значи мозайката изобразяваше богинята на мира. А това бе една липсваща връзка между преклонението пред езическите богове и християнското обожествяване на Дева Мария. Никога не бях чувал за мозайка с християнски и предхристиянски символи едновременно. Как е оцеляла толкова дълго? Такива мозайки обикновено са били унищожавани, когато езическите храмове са се превръщали в църкви. А ако са оцелели, са ги премахнали по-късно, когато в Източната църква е вляствало иконоборството.

Тогава ми хрумна, че имаше едно място, за което още не бях се досетил. Място, където Алек вероятно беше снимал. Място, което Алек си умираше да изследва.

— Турските медии твърдят, че имало заговор за откриването на Константиновия Лабарум, отче. Мислите ли, че може да е оцелял толкова дълго? — попита Изабел.

— Свещеният Лабарум е бил откраднат — намеси се младият монах. Изглеждаше ядосан. — А би могъл да ни помогне в онзи

последен ден, когато градът ни падна под напора на турците. Но е бил скрит по заповед на папата. Никой не знае къде е.

Лицето на асистента пламна в червено. Това определено представляващо чувствителна тема.

— Лабарумът притежава сила, нали разбирате? — продължи монахът. — Той и другите ни свещени реликви дават сила на вярващите. Той е пращал готските, персийските и арабските армии обратно по домовете им с подвити опашки, когато се е появявал върху стените на Константинопол. Един ден ще си върнем свещения Лабарум, а също и нашия град. Моля се да е скоро.

— Не съм сигурна, че на турците ще им хареса тази идея — обади се Изабел.

Асистентът изсумтя. Отец Григорий поклати глава.

— В Лабарума е втъкана златна нишка и е бродиран със скъпоценни камъни. Съмнявам се да е оцелял от човешката алчност.

Той стана. Пещерата сякаш изстина.

— Тръгвайте си — заяви той. Гласът му трепереше. Изгледа гневно Питър, после се обърна към мен: — Повече няма да говорим за тези неща. Ние нямаме нужда от власт, от материални придобивки. Това е за демоните.

— Благодаря ви за помощта, отче — кимнах аз.

— Ще се моля за всички вас. — Той погледна към асистента си.

— Страхотно! — възклика Питър. В гласа му се долавяше цинизъм.

Отец Григорий се обърна гневно към него.

— Вие, неверниците, се подигравате с всичко. Виждаш ли онези знаци по стените? — Той посочи към кръговете, звездите и другите символи по сводовете на пещерата, стигащи почти до пода. — Нарисувани са, когато тук са почитали демоните. И запомни: всяка епоха в историята на човечеството си има край и начало. Не си мисли, че ще избягаш. — Махна с ръка към тунела. — Тръгвайте!

— Най-добре да си ходим — предложи Изабел.

Отец Григорий пое към тунела и ни даде знак да го последваме.

Тръгнахме. Мислех си за мозайката на Алек — къде ли я беше намерил? С всяка изминалата секунда идеята ми изглеждаше все по-правдоподобна.

Не се обърнах назад. Радвах се да се разкарам от това място. Почти бяхме извървели обратния път, когато внезапно всички светлини в тунела угаснаха.

— Продължавайте! — нареди строго отец Григорий.

Асистентът му извади фенер, включи го и освети пред нас. Движехме се в почти пълен мрак.

Излязохме от тунела, залитайки, вслушвайки се в отекващия звук от тътрещите се нозе. Преди да стигнем края обаче, чух звук зад нас, който, изглежда, идваше от пещерата. Наподобяваше мърморене, сякаш някой бе останал там. Погледнах назад, но не видях нищо. Продължих да вървя. Бяха само звуците на планината.

Питър се обади по телефона веднага щом се показвахме от пещерата. Скочи в хамъра като че ли щяхме да потеглим веднага.

— Трябваше да тръгнеш с отец Григорий — каза ми той. — Вие двамата се спогаждате. Все още не сме измъкнали много от него, нали? Ще разбера къде живее. Мисля, че ще трябва да си поговорим още с него.

Не отговорих. Седяхме в последния автомобил от конвоя. Тойотата на отец Григорий се носеше далеч пред нас. Двата хамъра, които блокираха пътя ни преди това, се движеха пред и зад автомобила му.

Изминахме едва шест километра и още не бяхме стигнали до главния път, когато това се случи...

Първото, което усетих, беше поразително тупване. После видях как едно високо дърво се накланя...

А след миг всичко се промени.

Ако не сте били край терористична експлозия или край мина, когато избухва, ще ми е трудно да ви обясня ударната вълна... Тя те бълска отвсякъде, гърдите ти бият отвътре, а тъпанчетата и черепът ти ще се пръснат, сякаш ги налагат с юмруци. Сигурен съм, че хамърът ни се надигна от земята. После нещо удари тавана на автомобила ни, а по прозорците изтрополяха чакъл и пръст.

— Мамка му! — извика някой. Всички се наведохме инстинктивно.

И извадихме голям късмет.

СВУ бе поставено в една дупка. И само фактът, че поддържахме голяма дистанция от предния автомобил, ни спаси да не бъдем

надупчени с щрапнели. Автомобилът на отец Григорий не извади такъв късмет. Той пое основния удар от взрива.

Спряхме ужасени до канавката от лявата страна на пътя. Двама охранители излязоха от колата пред нас и насочиха оръжията си в кръгово движение. Облак прах се понесе откъм автомобила на отец Григорий. Ръцете ми трепереха. Почувствах гняв. После облекчение. После тъга. Бедният отец... Можеше ли да има оцелели в онази тойота?

Един от охранителите започна да маха трескаво към автомобила. Искаше да продължим напред, сочеше ни към онази страна от пътя, най-далеч от праха, откъдето още имаше възможност да преминем.

— Трябва да тръгваме — заяви Марк. — Може да има продължение на акцията. Ако ни наблюдават, вероятно вече са насочили РПГ към нас. — Беше разтревожен.

Когато потеглихме, гумите на хамъра иззвистяха. Сърцето ми биеше силно. Минахме покрай тойотата на отец Григорий. През надигащия се прах видях, че е изтърбушена като консерва. Забелязах и пламъци.

— Не трябва ли да спрем? — извиках аз. — Може да им помогнем.

— Да не си пожарникар? — сопна ми се Марк, гледайки право напред. — Охранителите си знаят работата. Само ще им се пречкаш.

Продължихме бързо. Двама мъже от водещия автомобил се връщаха към колата на отец Григорий. Те носеха кислородни маски и малки пожарогасители, боядисани в зелено. Може би Марк беше прав, но все още не ми харесваше идеята да изоставим отец Григорий.

Отървахме се почти невредими. Дори прозорците ни не бяха счупени, но сега ни покриваше слой прах, а по стъклата имаше драскотини и петна, сякаш някой ги бешешибал с камшик. Чистачките почистиха част от праха.

Карахме бързо, известно време в мълчание, осъзнавайки същината на случилото се. Измина доста време, преди пулсът ми да се нормализира. Марк включи радиото. Беше настроено на Би Би Си. През целия път обратно към летището слушахме Елгар. Помогна замалко. После го намразих. Не желаех да слушам нищо. Но не исках и тишина.

Цяла вечност се взирах през задното стъкло, дълго след като облакът прах от експлозията вече не се виждаше.

Извадих късмет да оживея. Идеите на отец Григорий продължаваха да се въртят в главата ми. Не можех да мисля за нищо друго.

Пръв се обади Питър:

— Каква ужасна загуба. А аз се надявах, че ще успееш да го убедиш да ни каже откъде е мозайката.

— Мислиш ли, че е знаел? — учудих се аз.

— Сигурен съм на хиляда процента.

[1] Гилгамеш се смята за съдия в задгробния свят и защитник на хората от демоните. — Б.ел.кор. ↑

17

Хенри се наведе към екрана. Познаваше британското посолство в Париж. Беше го посещавал веднъж на „Рю ду Фобург“, недалеч от „Шанз-Елизе“. Фасадата му — в натруфения стил от Втората френска империя, изпълваше екрана, заедно с демонстрантите около него.

По-голямата част от тълпата просто скандираше или размахваше плакати и исламистки знамена, но имаше и малка група хора, които хвърляха бутилки и консервени кутии. Нападението срещу джамията в Лондон беше описано в исламистките онлайн форуми като атака срещу правото им да изповядват религията си. Но реакцията в цяла Европа стигна много по-далеч от очакваното. Защо? — бе големият въпрос. Кой раздухващ тези въглени?

Сержант Хенри Моулъм се нуждаеше от отговор. Другият екран на бюрото му показваше образ пред „Свети Павел“, където две от мишениите му бяха проследени от камери. Като че ли разузнаваха района.

Беше се прехвърлил към сцената в Париж чак когато прозвуча сигнал, че ситуацията там ескалира. Сега искаше да се съсредоточи върху образите от „Свети Павел“ — директната му юрисдикция. Знаеше, че лицата от тълпата в Париж ще бъдат заснети и пуснати в базата данни. Образите на малкия брой подстрекатели щяха да са на разположение в петък, ако някой от тях се появи в Лондон.

Ударни полицайски отряди щяха да заловят опасните още преди да са стигнали до „Свети Павел“. Надяваше се да го направят, докато те не са излезли от къщите си, ако към образите пристигнеше и информация за адресите им. После можеха да проследят всичките им връзки — в мрежата и извън нея — и да потърсят нужните отговори.

Червената лампа за тревога премигна отново. Той се прехвърли към образите от Париж. В елегантните гравирани врати на посолството се удряха коктейли „Молотов“. Бензинът избухващ в яркочервени пламъци. Това беше организирано. Човек не взема бензин със себе си ей така, за всеки случай. Някой подклаждаше събитията...

И трябваше да го спрат. Моментът не беше подходящ за подобни сцени...

18

Скоро след като пристигнахме обратно на летище Мосул, аз включих айфона си. Предупредиха ме да го изключам, докато пътувахме из Ирак. Беше свързано с установяване на позицията ни, ако някой искаше да ни открие. Видях няколко пропуснати обаждания от доктор Бересфорд-Елис. Докато чакахме да проверят паспортите ни, звъннах на гласовата си поща. В едно съобщение Бересфорд-Елис натякваше, че ЮНЕСКО търси обяснения за неуспехите в проекта. Искаше пълен доклад за всичко случило се в Истанбул, и то възможно най-бързо. Не изглеждаше доволен. С второто съобщение настояваше за спешен отговор.

Стана ми ясно едно: трябваше да се върна в Истанбул. Не можех просто да отида в Лондон. Налагаше се да проследя всичко, да разбера с какво се е бил захванал Алек.

Поколебах се дали да споделя идеята си с Питър и Изабел, но се въздържах. Какво би ги спряло да проверят теорията ми, преди да успея да го направя? Нищо. Трябваше само едно телефонно обаждане. После щеше да се повтори историята след смъртта на Айрийн: „Приберете се у дома, сър. Ние ще се заемем“.

Този път нямаше да стане така.

Докато чакахме, усетих праха във въздуха. После дойде един чиновник, погледна набързо паспортите ни и ни махна да минаваме. Питър и Изабел ми казаха да се качвам на самолета. По план трябваше да излетим възможно най-бързо. Питър обясни, че се превръщаме в мишени, ако останем по-дълго. Те изтичаха да видят дали ще можем да получим разрешение за бърз обратен полет. Аз се обадих по телефона, настаних се в седалката си и задрямах. Вероятно получаването на разрешение не беше толкова лесно. Унесох се. Наблизаваше един часът през нощта.

Събудих се с лошо предчувствие. Не бях спал повече от двадесет минути.

Спомените за отец Григорий, за пламъците и покровът от прах след експлозията се въртяха в съзнанието ми.

Изабел и Питър се върнаха чак след час. Чувствах се смазан от умора.

— Готов ли си, Шон? — извика Питър, щом надникна в кабината. Когато влезе, се чу бръмчене от двигател. Цистерната се оттегляше.

— Защо се забавихте толкова? — Разтърках очи.

— Съжалявам. — Изабел ми се усмихна широко, сякаш тя не се нуждаеше от сън.

— Накъде тръгваме? — попитах. Беше време да им кажа за плана си.

— Към Лондон. — Тя седна срещу мен.

— Искам да се върна в Истанбул — заявих уверено.

Питър се отпусна тежко до мен.

— Съжалявам. Нищо не мога да направя. — Те се спогледаха.

— Знаеш ли, че в Турция вероятно има награда за главата ти? — информира ме Изабел.

— Не ми пuka. — Точно това не ми беше хрумвало, но ме беше осенила друга идея... Затова се обадих по телефона, докато чаках.

— Шон, говорим за хората, които обезглавиха Алек... — Тя го изрече спокойно, сякаш описваше как бере розов храст от градината си.

— Трябва да свърша някои неща, Изабел. Обадих се на един познат в Истанбул, събудих го. Не остана доволен, но ми прости. Той работи в отдела, който ни нае. Казва, че това не бива да разстройва проекта ни, че медийните спекулации ще отшумят. Настоява да се върна, обеща, че ще ме приеме по всяко време. Така че аз се връщам в Истанбул, сега или по-късно. Защо не излетим нататък. Можете да ме оставите. — Посочих натам, където си мислех, че е Турция, макар че може да съм посочил към Кайро или към Рим.

— За какво бързаш? — попита Питър. Изглежда, подозираше нещо.

— Трябва да видя къде е работил Алек. Не мога да напиша точен доклад до института, без да отида там. Трябва да се върна в Истанбул възможно най-скоро.

— Не виждам какво е толкова спешно — настоя Изабел. Отметна кичур коса от лицето си. Разумна забележка.

Но за да ѝ отговоря, трябваше да ѝ опиша колко много означава проектът за нас в института, как го е очаквал Алек, колко развлнуван е бил и как е заразил всички ни с ентузиазма си. И как се чувствах отговорен за станалото. И по-важно — сега имах насока къде е направил онези снимки и трябваше да я следвам.

Но нямаше да им кажа това.

— Тогава по-добре да сляза тук — предложих аз.

— Много забавно! — възклика Питър.

— Не виждам много охрана. Какво ще направите, ще ме отвлечете ли? — Погледнах Питър в очите. — Колегата ми беше убит. А сега вие искате да ме плените. Много благодаря за такава помощ.

— Защо е толкова важно да се върнеш в Истанбул точно сега, Шон? Опитваме се да те защитим. Ако те бяхме задържали, нямаше да е отвличане. Щяхме да те отведем у дома. Ти живееш в Лондон. — Изабел закопча предпазния си колан.

— Има ли нещо, което не си ни казал? Някаква друга причина, поради която искаш да се върнеш в Истанбул? — настоя Питър.

— Чух достатъчно — отговорих аз. Разкопчах колана си. Двигателите на самолета бяха запалени, но работеха на празен ход.

— Бъди разумен, Шон — извика Питър. — Участието ти във всичко това приключи. Помисли си! Ние трябва да решим от какво ниво на защита ще се нуждаеш даже и в Лондон. Знаеш, че съм загрижен за сигурността ти. Ти също трябва да се загрижиш. А сега седни. — Гласът му беше твърд. Вероятно го биваше много в заплахите.

— Слизам от самолета — заявих.

— Жена ти би ли се съгласила с твоето безразсъдство? — попита Изабел. Вдигна ръка да ми препречи пътя.

Понечих да я отблъсна. Тя ме изгледа озадачено, удивена от непреклонността ми.

— Имаме много основателни причини да се тревожим за теб — заяви тя. — Колегата ти беше убит, за бога! Събуди се, Шон! В опасност си.

— Мислиш ли, че давам пет пари за това!

Погледнах я в очите и видях проблясване — може би съчувствие или съжаление?

— Не се опитвай да ме спреш. — Пристъпих към пътеката.

Питър стана и почти препречи пътя ми, но аз се измущих покрай него, преди да успее да направи нещо.

— Не ставай глупав, Шон! — извика Изабел. — Ти си важен свидетел на терористичен акт. Имаме властта да те задържим.

Блъснах силно рамото на Питър, когато поsegна към мен. Минах покрай него към вратата и натиснах бравата. Включи се аларма. Отворих. Двигателите угаснаха. На сто метра, осветен от ярките светлини от сградата на летището, въоръжен охранител в зелена униформа гледаше към нас.

— Няма да се връщам в Лондон — заяви аз. — Ще скоча, дори и в движение. — Погледнах назад към тях.

— Упорито копеле! — извика Питър. Но не посмя да ме спре.

— Искам само да ме върнете там, откъдето ме взехте.

— Наред ли е всичко? — чу се глас. Огледах се. Беше пилотът. Стоеше на прага към пилотската кабина.

— Ще бъде — отвърна Питър. И въздъхна шумно. — Можем да се върнем до Истанбул. — Каза го тихо, все едно че говореше на себе си.

Изабел изглеждаше изненадана. После главата ѝ се размърда като метроном — на едната страна, сетне на другата.

— Но ще си платиш за това, Шон. В Истанбул буквално ще се залепим за теб...

— Нямам нужда от бавачка.

— Ако не ни сътрудничиш, ще се погрижим да се набиваш на очи.

Не отговорих. Премислях.

— Колко смяташ да останеш там, Шон? — попита Изабел.

— Няколко дни.

— Ще отседнеш при мен — заяви Питър.

Втренчих се в сините му, непоколебими очи. Ако ме откараха до Лондон, щях да хвана следващия полет до Истанбул само за часове. Или можех да сляза още тук... Но само Бог знаеше разписанието на полетите от Мосул до Истанбул. Вероятно щеше да се наложи да отида до Багдад, за да излетя от тази страна. Ала тогава нямаше да ме следят

в Истанбул. Може би изобщо не трябваше да им казвам, че искам да се върна там. Сега ми оставаше единствено да работя с тях.

— Добре, съгласен съм — кимнах аз.

Върху лицето на Изабел се изписа беспокойство.

— Не искаш ли да се върнеш към спокойния си живот? — попита тя.

— Не, трябва да направя това.

— Затвори вратата и ми подай телефона си, Шон. Ще му поставим проследяващо устройство — обясни Питър. — Не искаме да те изгубим като твоя колега.

— Излитаме за Истанбул, без отклонения, така ли? — попита пилотът.

— Без отклонения.

Подадох му телефона си.

— Трябва да се зареди.

Обърна апаратчето в дланта си и го огледа.

— Ще го заредим — отвърна апатично той.

Отпуснах се в седалката си.

— Искам да знам всичко, което планираш да правиш в Истанбул — напомни ми той.

— Ще съставя списък... — обещах.

Погледнах през прозореца. Все още беше тъмно, докато рулирахме по пистата. Когато се издигнахме високо в небето и се обърнах, видях зората в далечината. Тя проблясваща в небето зад Загроските планини — като пейзаж от библейска картина, разпръсващ златен пламък от изток. Колко ли е часът в Лондон? Мозъкът ми беше твърде изтерзан, за да изчисля.

С придружители щях да се затрудня доста в Истанбул, но може би пък беше за добро. Погледнах към Изабел. Тя ме спаси в хотела. Без нейната помощ вероятно щях да лежа до Алек.

След няколко минути Питър отиде до тоалетната.

Изабел ме смушка в крака с върха на ботуша си.

— Ако има други причини, поради които искаш да отидеш в Истанбул, трябва да ми кажеш — прошепна тя. — Аз съм на твоя страна. Надявам се да не си забравил това.

— Не съм.

— Защо тогава е толкова спешно да се върнеш?

— Ще ти обясня по-късно.

Изражението ѝ стана сериозно. Тя се наведе напред в седалката си и ме погледна.

— Престани с тези игрички, Шон. Ако знаеш нещо, което може да ни доведе до ареста на виновниците, трябва да разкриеш тази информация или ще бъдеш обвинен във възпрепятстване на правосъдието.

— Защо смяташ, че няма да ти кажа? — попитах аз. — И какво ако не го направя, ще ме измъчваш ли? С обувката си може би?

Усмихнах се и отново се втренчих през прозореца.

— Досещаш се къде е снимал Алек, нали?

— Там, откъдето си ти, всички ли са като теб, мис Шари?

— Не. Аз съм от едно спокойно английско селце. Там по това време от годината се разхождат жени с рокли на цветя и се притесняват единствено за рецептите си за кейкове, а не за това кой е наред да загине... — Гласът ѝ трепна леко, когато изрече думата. За няколко секунди изглеждаше необикновено уязвима.

— Значи не си имала идилично детство — отбелязах аз.

Тя извърна очи, после ме погледна отново.

— Имах, докато се случи това... — Погледна към задната част на самолета. — Майка ми почина, когато бях на петнадесет. Точно когато най-много се нуждаех от нея. После татко откачи. Трябваше да работя на две места, за да завърша университета. Оттогава никога не ми е било лесно.

Заговорих бавно:

— А аз едва бях навършил двадесет, когато починаха и майка ми, и баща ми. Лоша година. Айрийн ми помогна да го преживея.

— Трябва, да е била добър човек.

Поседяхме мълчаливо за минута. В живота ни имаше очевидни паралели. Смъртта ни бе засегнала и двамата.

— На младини усещах задаващите се бури — прошепна Изабел.

— Получавах странни прозрения. Знаеш, че и сега ги получавам. — Тя разтри ръце. Забелязах, че е настръхнала.

— Може би е поличба — предположих аз.

— Или просто Питър е намалил климатика — отвърна тя.

Вятърът в самолета внезапно се засили, когато се наклонихме и сменихме посоката.

— Не вярвам в поличби — продължи тя. Говореше непоколебимо, сякаш опитваше да убеди себе си.

— Виж. — Посочих през прозореца. Пейзажът под нас, под навъсните сиви облаци, приличаше на Венера.

Лицето ѝ стана сериозно.

— Гукаме ли си, а? — обади се Питър и седна. Наболата му брада беше изчезнала.

— Вярвах ли в онези *джинове*, за които говореше отец Григорий? — попита Изабел, без да му обръща внимание.

— Хората са вярвали, че светът е пълен със зли духове — отговорих аз. — Не са имали друг начин да обяснят нещата, които не са разбирали. Така си обяснявам тези истории...

Погледнах през прозореца. Вече нямахме изтребител за ескорт. Огромният килим от мрачни облаци под нас се простираше до безкрайя. Небето отгоре сияеше в порцеланово синьо. Вероятно навлизахме в турското въздушно пространство.

Отново се замислих за отец Григорий. Не можех да се отърся от кошмара.

— Успях да се свържа с Марк — информира ни Питър. Все едно че четеше мислите ми или може би лицето ми ги издаваше. — Отец Григорий е в болница, в интензивното. Другарят му не е оцелял.

Затворих очи. Умората ми пречеше да осъзная станалото... Поне един от тях беше оцелял. Нуждаех се от сън. Не исках да мисля повече.

Когато стигнахме Истанбул, небето все още бе пълно с навъсени облаци. Помислих си, че сме донесли лошото време, сякаш лошият късмет ни следваше.

Поне не се наложи да чакаме за паспортна проверка заедно с другите туристи. Питър почука на страничната врата в просторната паспортна зала и ние минахме през дълъг бял коридор, стигайки до голяма бяла стая. Там отегчен чиновник зад дълго полирano бюро подпечата паспортите ни, след като ги провери.

Разбрахме се, че на другия ден ще се срещна с Абдал Гокан, директора на Консервационната лаборатория, според уговорката ни. Изабел щеше да ме придружи. Щяха да ме проследят. Представих си как агентите от МИ6 говорят в ръкавите си, следвайки ни на глутници. Нищо подобно не се случи.

Една врата зад стаята за паспортна проверка водеше директно към терминал на летището. През целия полет Питър не разкри нищо за себе си. Определено беше свикнал да отклонява въпросите, казвайки нищо с много думи. Но разбрах, че Изабел е работила в полицията, преди да започне във Външно министерство.

В залата за пристигащи ни посрещна сивокос шофьор със сив костюм. Заведе ни до микробус „Крайслер“ със затъмнени прозорци. Докато се качвахме, трима здравеняци в тъмни костюми, застанали наблизо, не откъсваха погледи от нас. Сякаш искаха да запаметят лицата ни. В Истанбул бе по-горещо, отколкото при пристигането ми преди няколко дни, въпреки облаците, надвиснали над главите ни.

Половин час след тръгването от летището пристигнахме пред високите порти от ковано желязо във вилата на Питър. Според него всички се нуждаехме от малко сън. Беше прав.

Бавно осъзнавах всичко, което се случи. Докато пътувахме през Истанбул, някой се обади на Питър. Отец Григорий беше починал в болницата през нощта.

Стана ми тъжно, имах лошо предчувствие.

Върху високата варосана стена, простираща се от двете страни на портата, висяха купища червени рози. Очевидно се намирахме в богато предградие на Истанбул.

Изабел не обели и дума, след като Питър ни информира за смъртта на отец Григорий. Изглеждаше бледа.

Високите порти издадоха силен стържещ звук при отварянето си. Безупречно облечен мъж в тъмносин костюм стоеше отстрани, докато автомобилът ни влизаше в чакълестия двор.

— Наспи се добре — посъветва ме тихо Изабел.

Шофьорът изскочи, заобиколи и ми отвори вратата.

Поех си дълбоко дъх, привиквайки към горещината след климатика в колата.

— Ти също, момиче — додаде Питър и излезе.

Пожелах на Изабел приятно пътуване.

Тя извика след мен:

— Ще те взема към осем.

Обърнах се. Погледна ме хитро, после се усмихна. В самолета маската ѝ падна мъничко и аз се зарадвах. Нещо в нея много ми

напомняше за Айрийн, по същия начин прибираще косата си зад ушите. А и усмивката ѝ беше малко призрачна...

Докато вратата се затваряше, зърнах за последно черната ѝ коса.

— Довечера трябва да изляза, но моят човек ще ти приготви вечеря. Не искаме да се мотаеш по улиците — обясни Питър, щом влязохме.

Бях се уговорил с Абдал Гокан да се срещнем в девет часа в офиса му на другата сутрин, в сряда сутринта. Беше време за обяд, но аз исках само прилично легло. Сякаш не бях спал от дни насам.

Поклатих глава.

— Не се беспокой. Никъде няма да ходя.

След един бърз душ и сандвич с мек хляб и трошливо бяло сирене, който ми поднесоха в просторна бяла спалня, се поразходих нагоре-надолу. Мислите ми все още препускаха, ала тялото ми умираше за сън. Шумът от непрестанното истанбулско движение не стигаше до стаята, с изключение на някой далечен клаксон.

След като обмислих всичко, което се случи, и плановете си за другия ден, най-накрая заспах. Почувствах се чудесно в разкошните хладни памучни чаршафи.

Когато се събудих късно вечерта, Питър беше излязъл. Наоколо нямаше жива душа, освен „неговия човек“ — онзи, който ни посрещна до входната врата.

Това беше най-дискретният слуга, когото бях срещал някога. Не промълви и дума за Питър. Нито кога е излязъл, нито къде е, нито кога трябва да се върне. Нищо. Обаче ми донесе вечерята в стаята и я сервира върху кръгла маса до прозореца. Бях включил плазмения телевизор „Сони“, по който вървеше новинарската емисия на Би Би Си. Изключих го, след като той излезе от стаята — безкрайното изреждане на световните проблеми ми се стори твърде потискащо.

Докато се вслушвах в глухия далечен шум от града, все още уморен, усетих, че скоро ще заспя отново. И тогава се замислих за всичко, което ме сполетя...

Накъде ме водеха тези събития? Когато ни съобщи за смъртта на отец Григорий, Питър заяви, че това била третата подобна атака срещу конвоя му от няколко седмици. А защо не ми го каза, щом ме попита дали искам да пътувам с отеца? Дали беше просто съвпадение?

Дълго време не успях да заспя, а когато най-накрая се унесох, сънищата ми бяха объркани. В един от тях Изабел се отдалечаваше от мен, а аз се опитвах да я хвана. И не можех.

Нещо ми пречеше...

19

Доктор Браян Осман бе син на африканска зъболекарка и турски биолог. Медицинската му практика в богатото истанбулско предградие Бешикташ бе фокусирана върху тропически болести, които турците, пътуващи по света, все по-често прихващаха. Скорошната епидемия от хеморагична треска обаче доведе малко пациенти до лъскавия му кабинет.

Онази сутрин, когато доктор Осман поsegна да отключи вратата, извеждаща от подземния паркинг в сградата му, последното, което очакваше, бе да го ударят и да изпадне в безсъзнание. Когато се събуди, лежеше в каросерията на камион, а един плешив мъж със сипаничаво лице и жестоко изражение го притискаше с коляно. Държеше в ръката си лъскав нож. Върхът на острието блестеше на сантиметри от лицето на доктор Осман.

— Не се съпротивлявай или ще си направя кефа да промуша окото ти чак до умния ти мозък. Разбра ли?

Доктор Осман кимна. Сърцето му биеше като лудо.

— Какво искаш?

Малак се наведе.

— Имам болна приятелка — поясни той.

Натисна ножа в скулата на доктора, докато тя прокърви.

— Нуждае се от теб.

20

Колата за мен пристигна в осем часа на другата сутрин.

Преди това похапнах мек хляб, маслини, пикантни колбаси и обърнах две чаши портокалов сок. Питър не беше се върнал — така каза неговият човек, когато ми поднесе закуската в стаята. Не ми пукаше. Не изгарях от нетърпение Питър да се присъедини към нас с Изабел в „Света София“.

Когато надникнах през стъклото на автомобила, Изабел я нямаше вътре. Шофьорът обясни на перфектен английски, но със силен акцент, че я чакал, звънял ѝ три пъти от входа, опитал и по телефона, но тя не слязла. И дошъл да ме вземе, както му било наредено.

Енергията ми вече беше изсмукана от ранната горещина. Не исках да слушам това. Какво ли си беше наумила?

— Още ли се нуждаете от мен, ефенди? — попита шофьорът. Изглеждаше объркан.

— В консулството знаят ли защо Изабел не е дошла? — попитах аз.

Той кимна, но не изглеждаше много сигурен. Дали не беше ѝ се случило нещо?

Шофьорът извади мобилния си телефон, сякаш усетил беспокойството ми, и набра някакъв номер. Изчаках до колата.

— Не вдига — информира ме и ми поднесе телефона, за да чуя звъненето. — Може би е забравила. — Той вдигна рамене.

Внезапно споменът за думите ѝ, преди да се разделим, се замъгли. Каза, че в осем ще дойде кола за мен, но дали спомена, че и тя ще пътува с нея? Не каза ли само, че ще ме вземат?

Да, възможно е. А вече наблизаваше девет — не исках да закъснея за срещата си с Абдал.

— Може ли да отидем до апартамента ѝ, за да видим дали е готова? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Не, не, няма как... Мога само да ви закарам до мястото, където ми определиха, или никъде. — От изражението му ми стана ясно, че няма да промени решението си.

Дали го правеше нарочно? Или ситуацията беше по-сериозна, отколкото изглеждаше? Погледнах си часовника. Защо да се тревожа от отсъствието ѝ? Нали те искаха да ме следят? Вероятно Изабел бе решила да ми отпусне малко свобода?

Докато пътувахме към офиса на Консервационната лаборатория до „Света Ирина“, на гърба на „Света София“, се замислих дали трябва да си правя труда да я открия.

— Къде живее Изабел Шарп? — попитах шофьора.

Той само поклати глава.

— Кога я видя за последен път?

Не отговори. Сега бях сам. Единственият проблем бе, че нямах телефон.

Питър не ми го върна, а аз бях твърде уморен и отнесен в мислите си, за да си го поискам вчера следобед. Щях да го направя, ако знаех, че ще изчезне с него.

Докато си пробивахме път в трафика, в съзнанието ми нахлуха въпроси. Дали всичко това за тях беше игра, чрез която се надяваха да разберат какво крия от тях? И изобщо следяха ли ме?

Огледах се. Зад нас имаше твърде много коли, за да добия представа дали някой ме следваше по петите.

Със сигурност бе възможно да ми дадат повече свобода, за да видят какво ще направя.

Минута по-късно ми хрумна нещо. Взех телефона на шофьора, за да говоря с някого от Британското консулство.

Той имаше номера. Човекът, който вдигна, изглеждаше разтревожен, че Изабел е пропуснала срещата ни. Предложи да приеме съобщение за нея и ме увери, че тя ще се свърже с мен.

Шофьорът ме оставил пред задната врата на лабораторията до „Света София“. Лабораторията се помещаваше в триетажна сграда от османската епоха, построена от гигантски гранитни блокове. Входът се намираше точно зад „Света Ирина“, в двор на конюшня, павиран с хълзгави камъни, които сигурно са изглеждали като нови, когато конете са били единственият транспорт.

В двора цареше необикновена пустота.

— Няма Абдал Гокан. Няма — извика дежурният, поклащащи глава, когато попитах за него.

И повиши глас, щом от изражението ми стана ясно, че не съм разбрал потока от турски думи, леещ се от устата му. Седеше в олющена дървена кабинка, заела един ъгъл във високия коридор към лабораторията, покрит с черни и бели плочки.

Трябаха ми няколко секунди да осъзная, че Абдал Гокан просто още не е дошъл. Сигурно това имаше предвид.

— Ще почакам — предложих.

Той не отговори. Просто затвори капака от матово стъкло, който ни разделяше.

Голяма снимка на Ататюрк със строг поглед, поставена в позлатена рамка, бе единственото изображение по стените. Отдясно на вратата висеше календар, оръфен по краищата, с червен турски полумесец в центъра. Надуших прах. Атмосферата беше потискаща, сякаш ако помолех нещо да бъде свършено бързо, щях да бъда посрещнат с крайно безразличие, а после с пълно мълчание.

Зачаках.

Трепвах всеки път, когато чуех някой да влиза в двора отвън. Взирах се във всички, които минаваха по коридора. Те отвръщаха на погледа ми с неприкрита подозрителност.

Хайде, Абдал...

На стената, до вратата към двора, имаше закачен лист хартия, изписан на турски. Взирах се в него, когато чух един глас, който избучава зад гърба ми:

— Миствър Раян, как сте?

Някой ме потупа по рамото. Обърнах се рязко.

Абдал Гокан стоеше зад мен. Изглеждаше разтревожен.

Той беше едър мъж, недодялан, с добре поддържана посивяла брада и гъсти мустаци по модата от шестдесетте години. Приличаше на консервативен професор от южен университет, когото пак бяха пропуснали при повишенията. Дрехите му — торбесто черно ленено сако, избеляла черна риза и панталонът — висяха на него като измачкани пердeta. Нямах представа откъде се появи, но и не ми пукаше. Зарадвах му се.

— Абдал, страхотно е да те видя. — Целунахме се по бузите. — Някой друг свърза ли се с теб? Трябаше да се срещна с една колежка

тук. Тя щеше да дойде с нас тази сутрин.

— Сега пристигам — отговори той. — Чакай да видя дали имам съобщения. Обърна се и влезе в кабинката. Погледнах гърба на сакото му. Сякаш беше спал с него.

— Няма съобщения — информира ме той, когато се обърна отново към мен. — Ела да видиш новата ни лаборатория. Искам да ти я покажа. — Изглеждаше изморен, като ловджийско куче след лов.

Реших да забравя за Изабел. Тя си знаеше работата.

Цели двадесет минути той ме развежда из хаотичните офиси и чисто новите лаборатории, разказвайки ми от игла до конец за новите изследователи и реставратори, работещи в „Света София“.

— Тази година всичко се фокусира върху главната апсида — обясни той, докато минавахме през стая, където малки парченца от мозайки бяха положени върху дълги маси.

— Алек занимаваше ли се с някой друг обект, нещо, което не е било свързано директно с нашия проект? — попитах аз.

— Не, работеше само там, където се договорихме. Нямаше причина да ходи другаде.

Разочаровах се.

— Хайде, да отидем там. Сам ще видиш къде е работил — предложи Абдал. Изражението му стана сериозно, сякаш не одобряваше намека ми, че Алек е правил нещо непозволено, а Абдал е знал за това.

Излязохме през една странична врата. Вървяхме десет минути до главния вход към „Света София“. Абдал ходеше бавно. Огледах се, но не забелязах някой да ни следи. Дали се бях измъкнал от мрежата, или се беше случило нещо, за което не знаех?

Докато подозрително оглеждах минувачите, в съзнанието ми изникна образът на убийците, които ни преследваха в хотела преди няколко дни. Взрях се в туристите — от всяка страна по света — и в уличните търговци, продаващи пощенски картички и бутилки с вода. Дали онези проклети копелета все още ме търсеха?

Служебната карта на Абдал ни прекара край дългите опашки с туристи пред главния вход към „Света София“. После, избягвайки тълпите, струпани около екскурзоводите в дългото високо преддверие, стигнахме до основната част от сградата, където стана много по-

хладно. Познавах добре това място. Всеки път, когато влизах вътре, изпитвах усещане за святост, за духовност...

Може би се дължеше на застояния въздух, на тънкия слой прах от мрамор и стари тухли или на приглушените гласове и вдигнатите нагоре лица... А може би просто самите размери на древната сграда и массивните ѝ стени, издигащи се като крепост на вратата, ми вдъхваха това усещане.

По време на конкурса за проекта прекарах няколко дни в „Света София“. Този път обаче, в средата на лятото, корабът изглеждаше по-светъл заради слънчевата светлина, пронизваща въздуха от редиците луминесцентни прозорци на второто, третото и на далечното четвърто ниво. Хиляда години това е била най-голямата християнска църква на света, а величието ѝ е било реклама за успеха на империята, която я е построила.

Когато Абдал ми показа стенописите и мозайките, фотографирани от Алек, той ме заведе до място, оградено с високо скеле около султанската галерия. Туристите около централния кораб — стиснали фотоапарати и пътеводители — се втренчиха в нас, когато Абдал почука по стоманената врата, даваща достъп до закритото място. Отвори ни възрастен белокос мъж. Зад него видях двама други, коленичили до тънките колони, подкрепящи галерията.

— Възможно ли е някой да е завел Алек някъде другаде, за да гледа мозайки? Говори се за други интересни мозайки наблизо — подхвърлих аз.

Абдал ме изгледа така, сякаш бях обидил семейството му.

— Не, абсурд! — Той поклати енергично глава. Изглеждаше ядосан. — Тук са интересните неща. — Посочи към мястото, където работеха мъжете.

— Питам само защото се чудех дали някой го е завел в подземията. Някои тунели и водоеми бяха отворени наскоро, нали?

Той вдигна рамене.

— Колегата ти работеше където му казахме. Ние сме много стриктни за тези неща. Проектът ви включваше само работа на места с обществен достъп. Показах ти ги.

Някой зад Абдал извика на турски. Той се обърна и също извика нещо. Един мъж от другия край се изправи, пое към нас и размаха ръце. Абдал се обърна към мен. Не изглеждаше доволен. Когато мъжът

ни приближи, от устата на Абдал се изля поток от турски думи. Чух името си някъде по средата.

— *Мараба*, мистър Раян — поздрави ме сериозно човекът, щом Абдал приключи. Поклони се.

Беше дребен, с опредяла черна брада и груба кожа. Друг археолог, предположих. Носеше поло и кремав панталон. Изглеждаше загрижен.

— Казвам се Бюлент — представи се той. — Абдал ми спомена, че сте колега на Алек. — Преди да успея да отговоря, той продължи:
— Ужасно нещо му се случи.

Задържа ръката ми дълго, стискайки я здраво, като че ли се опитваше да ме утеши. После ме целуна по двете бузи. Кожата му беше гладка.

Абдал го изгледа с укор. Колегата му не му обърна внимание.

— Вашият мистър Алек беше луд по работата си. Всяка вечер оставаше тук до късно. А сутрин започваше преди другите. Искаше да узнае всичко. — Той посочи към златистия купол над нас.

— Алек винаги работеше упорито — съгласих се аз. Почувствах се неудобно да говоря за него в минало време. Не ми се струваше правилно.

— Беше добър човек.

Той сведе поглед и вдигна длан към гърдите си, сякаш се молеше.

— Много лошо, мистър Раян. Не заслужаваше да му се случи това.

— Поне правеше онова, което обичаше, през последните си няколко дни.

— Прав сте. Той обичаше това място. — Сякаш се просълзи. — Каза ми, че древните знаели повече от нас за свещената геометрия, за това как подобни места можели да ни помогнат да се доближим до божественото. — Отново посочи към купола над главите ни.

— Беше умен — отвърнах аз.

— Алек сподели с мен своите теории за свещената геометрия в „Света София“. Беше изровил странини факти за това място. Твърдеше, че Василид — философът, вдъхновил архитектите на „Света София“, научил тайните на свещената геометрия от първите ученици на свети Петър.

Бюлент кимна в съгласие. Абдал сякаш нямаше търпение разговорът ни да приключи.

— Математическата хармония е истинско отражение на божественото, мистър Раян. Ключ към божествения план. Ще надживее всички ни. Но аз трябва да вървя. — Той наведе глава.

— Радвам се, че си поговорихме — кимнах аз.

Абдал въздъхна облекчено.

— Алек работил ли е извън „Света София“? — попитах бързо Бюлент, преди да се е обърнал.

Той се взря в мен озадачено.

— Говореше за много неща... Имаше някои налудничави идеи.

Погледна към Абдал, който сега изглеждаше бесен.

— Мистър Раян, достатъчно. Трябва да се връщам в офиса си. Показах ви къде е работил Алек. Отговорих на въпросите ви. Свърших каквото обещах. Нищо повече не мога да сторя. Всички скърбим за случилото се, но мога да ви уверя, че то няма нищо общо с работата му тук. От полицията ми съобщиха, че просто било лош късмет. Бил е, както вие казвате, на правилното място в грешното време?

Не си направих труда да го коригирам. Колегата му протегна ръка. Стиснах я.

— *Géle, géle* — каза той.

Абдал ме изведе през стоманената врата. Колегата му се върна на работа.

— Ако се нуждаете от още помощ, изпратете ми имейл от Англия — предложи Абдал и ми стисна ръката.

После изчезна, а аз останах сам с туристите. Вървях бързо по мозаечния мраморен под. Дневната горещина, макар и далеч от слънцето, падаше като тежък воал... Затрудняващо мисленето. А аз определено трябваше да помисля, за да преценя какво да предприема по-нататък.

Едно беше сигурно: в Оксфорд нямаше да искат и да чуят за свещената геометрия. Алек трябваше да събира дигитални образи, не суеверия. Но какво подразни Абдал толкова много?

Връхлетя ме странно усещане. Надушвах, макар и слабо, миризмата на смърт от скритата пещера на отец Григорий, сякаш беше полепнала по мен. Отвън спрях при един търговец и си купих бутилка вода.

После се изправих под блестящото слънце, а през широкото открито пространство пред „Света София“ се издигаха минаретата и гигантският купол на Синята джамия — четиристотингодишния огледален образ на „Света София“. Изглежда, я бяха проектирали, за да демонстрират, че ислямът може да се равнява по великолепие с всяка християнска сграда.

В този миг някой ме извика:

— Мишър Шон!

Огледах се, но не съзрях никого. Само потоци от хора се движеха във всички посоки. Тръгнах през плочника пред „Света София“, възнамерявайки да погледна назад, щом се измъкна от тълпите, за да видя дали ще забележа някого.

После усетих ръка върху рамото си и се извърнах.

— Мишър Шон, почакайте. — Беше Бюлент. Дръпна ме от пътя на неколцина минаващи туристи.

— Радвам се, че ви догоних — каза той. Дишаше тежко.

— Абдал ли те изпрати?

— Не, не, не Абдал. Той е канцеларски плъх. Мрази всичко, което пречи на графика ни. — Потупа ме по ръката и отново ме целуна по двете бузи.

— Аз съм професор Бюлент Атангалос. Абдал не ви е казал кой съм, нали?

— Не, професоре. Не е.

Той кимна и махна пренебрежително с ръка.

— Абдал иска всички да сме анонимни. А сега, моля, да минем на „ти“. Ще пийнеш ли едно кафе с мен? — Той се закашля и се усмихна, разкривайки пожълтелите си зъби.

— Разбира се.

— Да вървим тогава.

Поехме веднага. Бюлент определено бързаше. Панталонът му се ветрееше около глезените.

— Алек казвал ли ти е, че снима на други места? — попитах аз, докато чакахме на светофара да пресечем трамвайната линия, идваща откъм Златния рог.

Той поклати глава и се огледа плахо.

— Не тук.

Пресякохме пътя. Горещината изсмукаше енергията ми. Тръгнахме по една странична уличка и влязохме в старинно на вид кафене. Сградата изглеждаше малко клюмнала, сякаш раменете ѝ бяха увиснали от тежестта на годините. Стените в заведението бяха покрити с бели плочки, а до тях се редяха солидни дървени маси. От едната страна имаше дълга стъклена витрина. Усетих приятен полъх на студен въздух от климатика над вратата. Освен тези две отстъпки пред модерното, заведението изглеждаше така, както е било преди повече от сто години.

Поогледаха ни любопитно, но повечето клиенти бяха заети със събеседниците си. Бръмченето от разговорите се надигаше край нас, докато се движехме през залата.

Проправихме си път до една маса в далечния ъгъл. Хладният въздух, след горещината отвън, превръщаше заведението в оазис. Ризата ми беше пропита с пот не само под мишниците, а и по гърба.

— Турско кафе? — предложи Бюлент.

— Да, моля.

— Знаеш ли, че това е било любимото заведение на Ататюрк?

— Наистина ли? — Опитах се да изглеждам впечатлен.

Той постави длани на масата и се наведе напред, като че ли се канеше да каже нещо важно.

— Ще се моля за теб — започна, клатейки мрачно глава.

— И защо?

— Нямаш бодигард. — Огледа се наоколо.

— Нямам нужда.

Той зацъка с език и махна с ръка.

— Ако хванат кучетата, които убиха приятеля ти, знаеш ли какво ще направят с тях?

Поклатих глава.

— Ще ги пратят в ада. — Той посочи с пръст към челото си, имитирайки стрелба е пистолет.

Заради това ли ме гонеше — да ми каже, че за Алек ще бъде отмъстено?

Сервитьорът приближи. Поръчах кафе и съблазнително дебело парче шоколадова торта, което забелязах на влизане.

— От Лондон ли идваш? — попита той.

— Да.

— И там има проблеми, нали?

— Малко.

— Толерантността умира — отбеляза сухо Бюлент. — Когато Мехмед Завоевателя управлявал този град, почти половината население било християнско. Всички сме живеели в мир. Казвал, че различните народи в империята трябва да живеят като един.

Бях чувал за толерантността на Мехмед, след като превзел Истанбул.

— Напоследък се връщаме назад — продължи той. — Когато се появил ислямът, той намалил данъците, забранил лихварството и робството. Знаеше ли това?

— Не.

— Е, вярно е. Сега можеш да си представиш защо е добил бърза популярност.

Огледах го. Кожата на лицето му беше набраздена дълбоко. Изглеждаше мил, но разтревожен. Червената му тениска бе чисто нова, сякаш изскочила от опаковката си едва тази сутрин.

Кафето пристигна. На вкус тортата ми бе по-добра, отколкото на вид в стъклена витрина. Копринено мека, с хрускав слой шоколад отгоре. Айрийн много обичаше шоколадова торта. Би харесала тази.

— Приятеля ти го сполетя най-ужасната смърт. Трудно е дори да си го представиш — продължи Бюлент.

Въображението ми без проблеми ми сервира кървавата гледка от смъртта на Алек, след като бях видял тялото му. Онези образи бяха призраци, които ме преследваха, и ставаха по-ясни, когато се опитвах да избягам от тях, сякаш не можех да контролирам съзнанието си.

Погледнах тортата си. Бях се наситил.

— Алек спомена ли ти за интереса си към други места, като Синята джамия, като „Света Ирина“... Или за нещо друго? — попитах аз.

— Не е казвал нищо за Синята джамия. Аз му обясних, че „Света Ирина“ е затворена. Отваря само за концерти и рецитали... Има снимки от интериора на нашия Археологически музей. Аз му казах всичко това. Но той попита за „Света Ирина“.

Най-накрая стигнахме донякъде.

— А попита ли те за някое друго място? — Взех кафето си и отстраних остатъците от тортата.

— Искаше да узнае за стария императорски дворец, за Константиновия дворец. Напоследък всички са любопитни. Питаше как върви проектът със Сената. Задаваше много въпроси.

— Той знаеше, че на мястото на „Света Ирина“ е имало храм на Афродита, преди Константин да го превърне в християнска църква — поясних аз. — Пита ли те дали са открили доказателства за съществуването му? — Това бе теория, за която Алек говори само веднъж и беше трудно да си представя как е могла да доведе до смъртта му, но трябваше да разбера...

— Изследваме всичко — отговори Бюлент. Огледа стаята, сякаш търсеше някого.

— Може ли да има подземия под „Света Ирина“?

Той оставил кафето си и зачака. Бръмченето от разговорите се усили.

— На повечето места тук има подземни райони — в стария дворец, в сенатската сграда, на хиподрума, навсякъде...

Но коя от тях бе решила да изследва Алек?

— За ранните християни не е било необично да превземат храмове. „Свети Павел“ в Лондон е бил храм на Диана, нали? — попита той.

— Не знам.

Той се усмихна за малко и пак се натъжи. Гъстите му черни вежди закриваха очите му.

— Някои от гръцките храмове са били центрове за проституция.

— Наистина ли? — възклика аз. — Каква гледка е било!

— Било е бедствие, мистър Раян. Написах студия по темата. — Той замълча, а лицето му помръкна. — Все още не е публикувана.

— Сигурен съм, че и това ще стане — уверих го.

— „Света Ирина“ беше мой проект. Мой. Сега там работят неподходящи хора. — Озърна се. Имаше вид на уплашен човек. — Те са с по-големи връзки от мен, *ефенди*. — Огледа утайката от кафето си.

— Ние, изследователите от проекта „Света София“, не знаем нищо за техните планове за разкопки, нищичко! Можеш ли да повярваш? Това е лудост! Дори не си говорим. — Той спря и стисна устни, сякаш вече беше казал твърде много.

— Кога започна онзи проект?

— Съжалявам, Шон. — Той поклати глава.

— Какво не е наред?

Прехапа устната си. Присви очи.

— Не мога да кажа нищо повече. — Приключваше с мен.

— Моят институт може да подкрепи вашата работа, професоре.

— Това беше вярно. Можех да получа добри проекти в програмата на института. Субсидиите ни не бяха толкова големи, но и малкото щеше да свърши работа. — Можем да си помогнем...

Бюлент ме изгледа с подозрение.

— Защо не ми кажеш какво става в „Света Ирина“? Ще ти бъда дълъжник.

Той ме гледа поне минута, преди да отговори. Виждах го, че мисли, преценява ползата от това един директор на оксфордски институт да му бъде дълъжник, чуди се какво всъщност искам.

— Алек нищо ли не ти е споменал? — попита той.

Вдигнах рамене.

— Нищо у Алек не би ме изненадало.

— Съжалявам — въздъхна той. — Не мога да говоря повече за това.

Наведох се напред. Бях на крачка от важно откритие. Но шансът ми се изпълзваше.

— Алек се е занимавал с нещо и ти е казал за него. Току-що го потвърди. — Огледах се. — Може би трябва да разкажа за това на Абдал Гокан. Той сигурно ще ми помогне.

Станах. Бюлент изглеждаше шокиран. После се огледа крадешком.

— Не прави това — заяви той.

— Тогава ми разкажи повече.

Вдигна очи.

— Не трябва да казваш на никого, че си го научил от мен — каза бързо той.

— Не искам да ти причинявам неприятности, но искам да разбера какво се е случило с Алек. Трябва да знам с какво се е занимавал. — Седнах обратно на стола си. — Кажи ми какво става в „Света Ирина“?

Той въздъхна тежко.

— Не в „Света Ирина“, а под нея... След смъртта на Алек те работят там всеки ден, всяка нощ, доколкото съм наясно... — Едва

шептеше. — Знаеш ли какво си мисля, Шон?

Поклатих глава.

— Искат да откраднат идеята ми. — Гласът му се повиши с една октава. — Аз открих входа, но те получиха разрешение да го отворят. — Протегна ръце във въздуха, като че ли вдигаше тежести. Пръстите му се разпериха широко. Определено беше разстроен. — Крадат труда на живота ми. — Размаха юмрук пред себе си. — Това е нечестно. Онзи, който публикува това открытие, ще триумфира, ще получи медали, награди, всичко. Те са крадци. — Изплю злобно последната дума.

— Заведе ли Алек в „Света Ирина“?

Главата му започна да се тресе като плющено кученце върху задното стъкло в кола.

— Ще ми покажеш ли къде си го завел? — Това можеше да обясни всичко. Алек бе прекъснал нечии тайни разкопки.

Бюлент извърна поглед. Разтърка тъжно челото си.

— Не, не. Не мога да се замесвам.

— Тази група как получи разрешение да работи там?

— Имат изрядни документи... — Размаха ръце. — Така ми казаха. — Наведе се напред. — Помолих ги да не разрешават частни разкопки в „Света Ирина“. Но те заявиха, че хората имали всички нужни писма, разрешения, че щели да направят едно просто изследване на мястото за по-голям проект. Не знам, сигурно е вярно...

— Можеш ли да ме заведеш там?

Той бързо поклати глава.

— Не, не... Имам жена, две деца. — Извади портфейла си и ми показа снимка на пълничка жена с черна коса, прибрана назад, прегърнала две усмихнати дечица — чернокосо момче и момиче.

— Красиви са — отбелязах аз.

Погледнахме снимката. Бюлент кимаше тъжно. Знаех какво се опитва да ми намекне.

— Сега тръгвам — прошепна той.

— Защо поне не ми кажеш къде си водил Алек?

Изражението му стана по-грубо.

— Не мога да ти помогна повече. Отговорих на въпросите ти.

Сега трябва да ме оставиш на мира.

— Можеш да обясниш къде си го водил. — Повиших тон.
Нямаше да се откажа.

Размаха ръце във въздуха помежду ни, опитвайки се да ме успокои.

— Трябва да забравиш всичко това. Мястото, където го водих, се охранява, *ефенди*. Поставили са камера над вратата. Няма да те заведа там — заключи демонстративно.

— Дай ми поне още един жокер...

Той присви очи.

— *Ефенди*, ще ти кажа още едно нещо, но после спираш да ме разпитваш и ме оставяш на мира. — Наведе се към мен. — Хората, които работят там, влизат и излизат през една странична врата в двора пред нашия офис. Това е всичко, което мога да ти доверя.

Бюлент се изправи, а аз останах с впечатлението, че иска да се измъкне бързо. Явно беше решил, че срещата му с мен е грешка. Аз също се надигнах от мястото си.

Той протегна ръка.

— Съжалявам, не мога да помогна повече.

Стиснахме си ръцете. Отправи се към вратата, а аз приседнах за секунда, но после хукнах след него. Вече на прага, той се обърна и ме изгледа учудено.

— Един последен въпрос.

Бюлент недоволно сърчи вежди.

— Не, стига вече.

Рискувах.

— Какво е работното време на тези хора под „Света Ирина“?

Той поклати глава. Аз не отстъпвах. Погледна набързо към улицата. Поведението му се промени. Наистина изглеждаше уплашен.

— Това е дребна молба. Довери ми се заради Алек, ако не за друго.

Той стисна очи за няколко секунди, отвори ги и завроя лицето си в моето.

— Добре, *ефенди*, приятелю на Алек, който не се отказва лесно... Ако искаш да ги видиш и да се увериш, че говоря истината, ще ти кажа... — Той стисна ръката ми. — В четири часа всеки следобед двама души излизат на двора. Тогава приключват смяната си под „Света Ирина“.

— Как да ги позная?

Бюлент изсумтя пренебрежително:

— Дрехите им са покрити с прах. А и единствено те използват този изход. Сега си наясно и можеш да се увериш с очите си, че ти казвам истината. Ала знаеш ли какво си мисля... — Пръстите му се вкопчиха в рамото ми. — Алек загина, понеже се е забъркал в нещо още преди да дойде в Истанбул. Не смяtam, че е свързано само с това тук...

И после изчезна.

Върнах се в кафенето. Двама сервитъри, младежи със зализани черни коси, и възрастен сивокос мъж зад бара се взираха в мен. Седнах на мястото си. Група туристи на една маса също ме гледаше. Привличах доста внимание. Беше време да си тръгвам.

След минути седях в такси и пътувах към къщата на Питър.

Исках да разбера какво се е случило с Изабел. Защо не се появи? Тъй като никой не ме следеше, отново се замислих какво ли са научили тя и Питър. Трябваше ли да ги информирам до какво съм се докопал?

Шофьорът на таксито ме погледна в огледалото си, докато маневрираше през ранния сутрешен трафик.

Ако Изабел беше пристигнала във вилата на Питър, щях да ѝ кажа, че в четири часа отивам в „Света Ирина“. И ако настоящаше, тя също можеше да дойде. Вероятно бе добра идея да я взема със себе си. Поне щях да спазя уговорката си.

Разхождах се нагоре-надолу, докато чаках някой да отвори портата пред вилата. Когато най-накрая човекът на Питър се появи, веднага попитах дали Изабел се е обадила. Сам се изненадах от това колко бързо изстрелях въпроса.

— Не, сър, но мистър Фицджералд се върна — отговори той.

Преведе ме през къщата до малко дворче. Водопад от розови храсти се спускаше по три от варосаните стени. Питър седеше до масичка за кафе и говореше по телефона. Махна ми да се настаня на висок стол с дебели възглавнички. След още няколко минути приключи разговора си. Аргантността се излъчваше от него като горещина от огън, и то не само в начина, по който седеше, или в изражението на лицето му... Станах и закрачи.

— Шон, с какво си се захванал? — попита той.

Разказах му, че Изабел не се е появила, споменах за Бюлент и за „Света Ирина“. Всъщност издадох почти всичко. Запазих за себе си само една малка тайна, която едва не изтърсих, но нещо ме спря.

Изчезването на Изабел все още ме дразнеше, но той изобщо не изглеждаше притеснен.

— Ние можем да поемем оттук, Шон — предложи надменно той, когато приключи с историята си.

Втренчих се в него, зарадван, че не съм му доверил всичко. Пълен тъпанар! Бях разбрал къде е снимал Алек, а този тип искаше само да се отърве от мен.

После внезапно се извини и тръгна. Докато го чаках да се появи отново, се замислих какво да предприема по-нататък.

— Не смяташе да ходиш сам в „Света Ирина“, нали? — попита той, когато се върна след няколко минути.

Точно това планирах да направя.

— Мислех, че Изабел може да дойде с мен.

— Тук имаме много опитни хора, Шон. Те са обучени за такива неща. Наистина не трябва да се замесваш. Ако онези мръсници са убили колегата ти, ние ще ги открием. Бъди сигурен в това. — Той скръсти ръце, после докосна устните си с показалец и се втренчи в мен. — Ти направи достатъчно.

— Какво е станало с Изабел? — попитах аз.

— Не се беспокой, при нея всичко е наред. — Изражението му остана непроницаемо.

Просто искаше да ме разкара...

— А знаеш ли още нещо, което би могло да ни е от полза, Шон?

— Дали не се е досетил за малката ми тайна?

— Не — отговорих с монотонен глас.

Той продължи да ме изучава с очи.

— Тогава остави нещата на нас. Аз ще организирам полета ти до дома. — Отново скръсти ръце, сякаш се опитваше да вземе решение вместо мен. После ме дари с една от съвършените си фалшиви усмивки.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно — отговорих. — Дойдох тук, за да разбера какво се е случило с Алек, а все още не знам. Ако се върна в Лондон, вие никога няма да ми кажете нищо.

— Наистина трябва да помислиш първо за сигурността си, Шон. Вече си открил много. Добре си се справил. Но тук повече няма какво да правиш. Време е да се намесят професионалистите.

— Не можеш да ме спреш. Ще отида до „Света Ирина“. Искам да видя онези хора с очите си. Безсилен си да промениш решението ми, така че не се опитвай.

Нямаше начин да се откажа, защото щях да последват всички онези глупости: „Съжаляваме, сър. Ще ви информираме, сър“. Знаех обичайната практика. Цели седмици нямаше да чуя нищо. После месеци. И преди да разбереш, минава година, а делото оstarява. Ако имах късмет, щях да получа писмо с извинения, в което щеше да пише, че още работят по случая. Може би щях да си изпрося кратка среща, ако бях достатъчно настоятелен, но със същия краен резултат.

Вече нямаше какво да губя — нямах семейство, а най-добрият ми приятел беше мъртъв.

— Днес следобед отивам в „Света Ирина“. Ще се видим там, ако успееш. — Усмихнах се насила.

Той изглеждаше изненадан или може би се преструваше, но изобщо не ми пукаше.

— Заслужаваш награда за упоритостта си — заключи той. — Какво възнамеряваш да правиш?

Продължих да говоря спокойно. Горещината ме дразнеше. Най-горещият ден от пристигането ми. Почти колкото в Северен Ирак.

— Искам да видя онези хора с очите си. Това е всичко.

— Е, щом настоящаш, ще те заведем там без проблеми. Но...

Настъпи мълчание. Следваше уловката.

— Ще правиш каквото ти се каже, ни повече, ни по-малко, или няма да носим отговорност за теб. Не забравяй как загина колегата ти.

— Тонът му беше премерен, думите — студени.

Извърна глава. Неговият човек стоеше до вратата към коридора, водещ към външния свят. Той му кимна.

— Мисля, че е време за обяд.

21

— Проклети глупави демонстранти! Какво нахалство! — възнегодува лорд Бидонър, клатушкайки се нагоре по мокрите гранитни стълби, водещи към лъскава черна врата. — Ние сме във война. Те не знаят ли? — Той изпъшка. — Радвам се да видя, че се справяш, Арап. Тъкмо навреме.

— И аз се радвам да ви видя, сър — поздрави Арап Анак. Шофьорът на лимузината държеше над главата му огромен черен чадър. Изчака лорд Бидонър да изкачи стълбите.

Протоарът изглеждаше опустял. В края на улицата трафикът пълнеше по „Хеймаркет“ към площад „Трафалгар“.

Над тях августовският дъжд се стичаше по гладката гипсова фасада на елегантна лондонска къща. Когато Бидонър изкачи стълбището, блестящата врата между белите колони се отвори. Червеното око на охранителна камера се взираше в тях от бронзова лъвска глава, поставена над входа. Широк коридор, постлан с бял мрамор, се простираше зад прага.

Портрети в позлатени рамки на хора с перуки или цилиндри изпъльваха стените. Черна мраморна стълба, която би изглеждала добре в стар холивудски мюзикъл с Фред Астер, водеше нагоре към балкона.

Усещаха се традицията и богатството: политурата с мирис на лавандула, като полъх от скъп парфюм, безупречно чистите слуги, тишината, която се спусна, щом входната врата се затвори зад тях... На Арап му харесваше. Това беше неговият свят.

Двойните врати в другия край на коридора изскърцаха при отварянето си. Надзърна една глава, после вратите се разтвориха широко. Влязоха вътре.

Помещението представляваше дълъг коридор с бели колони от двете страни. Добре облечени хора с тъмни костюми изпъльваха редиците с плюшени столове в червена тапицерия, обърнати към подиум. Върху стойка до подиума се издигаше голям, тънък плазмен

телевизор. Стаята бръмчеше от бърборенето им. Арап отиде до един свободен стол отпред и седна.

Лорд Бидонър приближи до подиума. След минута тих разговор с възрастен джентълмен, застанал до него, той почука по микрофона.

— Днес — започна лордът без никакви въстъпителни любезности — мюсюлманството е най-бързо разрастващата се от всички религии в Европа. Според някои прогнози, които се основават на раждаемостта, още приживе на някои от вас тя ще стане вярата на мнозинството. Една исламска Европа може да не се стреми към толерантност. Може да е фундаменталистка. А фундаменталистите не приемат благосклонно несъгласието. Когато предложат бурка на внучката ви, тя ще трябва да я облече.

Арап беше чувал всичко това и преди. Лорд Бидонър бе единственият човек в Англия, на когото се доверяваше. А той можеше да гарантира лично за всеки човек в тази стая.

— Е, какви са вашите планове, питате ме вие. — Лорд Бидонър направи пауза и огледа публиката си. — Някои от вас искат контрол на раждаемостта. Казвате ми, че майката природа неизбежно ще спре експлозивното нарастване на човечеството. Но нашата работа е да осигурим организирано намаляване...

Той се покашля многозначително.

— Не можем да позволим страната ни да бъде унищожена. И няма да го направим, обещавам ви. — Размаха пръст към групата пред себе си. Говореше категорично, което се хареса на Арап. Само вътрешният кръг можеше да знае повече. Всички останали трябваше да се задоволят с вярата в съвпаденията и лошия късмет.

Когато речта приключи, избухнаха аплодисменти. Продължиха поне две минути. Опашката от хора, които искаха да се срещнат с оратора, бавно намаляваше. Малак изчака, застанал отстрани.

— Добре подгответена реч, сър — похвали го той, когато всички си тръгнаха.

— Да вървим на малката ни среща, Арап.

Той кимна. След минути заедно с лорд Бидонър и още трима седяха около изумруденозеленото сукно върху маса за карти в съседната стая, облицована с дъбова ламперия.

— Знаете, че можем да вярваме на това момче. — Лорд Бидонър кимна към Арап. — Доказал го е. Предупреждението към всички вас за

онези бунтове миналата седмица се оказа вярно. Гласувам да му дадем каквото поиска последния път, когато дойде тук. — Обърна се към Арап: — Имаш ли да ни кажеш нещо?

Изражението на Арап стана непоколебимо като скала.

— Да, лорд Бидонър. Според мен, както всички знаете, вероятно е скоро да избухне епидемия от белодробна чума...

Всички го гледаха с очакване. Тези мъже желаеха да разберат какво ще стане, но искаха също да останат надалеч. Представляваха неголяма, но влиятелна група. А целите им бяха същите като неговите.

— Очаквам масовите протести и претоварената транспортна система да доведат до бързо разпространение на вируса. Колкото до последствията, във Фиджи през 1875 година една нелечима епидемия от дребна шарка покоси двадесет и пет процента от фиджийците. Осемдесет процента от местните хавайци загинаха от подобна нелечима епидемия. Съвременният човек мисли, че подобни неща са останали в миналото. Но антибиотиците губят силата си. Нелечимите епидемии могат да доведат до подобно ниво на смъртност сред западното население, фокусирайки се предимно върху групите, сред които ще възникне инфекцията... Вие и вашите хора ще бъдете в безопасност, джентълмени, но е време да се насочим към провинцията.

— Лицата около него бяха мрачни, но решителни. — Имам да кажа още нещо, лорд Бидонър — продължи Арап.

— Да — отговори лордът с равен тон.

— Ако нещата протекат според очакванията, всички ние ще трябва да ви бъдем много благодарни. — Арап се усмихна като хищник пред жертвата си.

Другите кимнаха.

Арап знаеше, че след кризата ще се роди една нова страна. Последния път, когато чумата опустоши Англия, настъпиха големи промени. Щяха да станат и този път. Страната щеше да се нуждае от нови лидери. А промените на върха във Великобритания щяха да се повторят и другаде. Хората в тази стая имаха планове за предстоящото време. Планове, които щяха да въведат нова система без абсурдното състрадание от миналото.

Вече нямаше връщане назад. Малак щеше да оправи проблемите в Истанбул с обичайната си прецизност и скоро на никого нямаше да му пuka, че няколко души са изгубили живота си. Хората щяха да се

тревожат само за това как да си набавят ефикасна ваксина. Извади от чантата си кутията с бели флакончета и започна да ги раздава.

— Клетвата ви за мълчание скоро ще бъде възнаградена — заяви той.

— Промяната най-после идва.

22

— Не трябва ли да тръгваме?

Беше три и пет. Съдовете от обядта още стояха неприбрани. Салатите, поръсени с лимон, бяха вкусни, но аз едва докоснах моята. Питър се държеше като в обикновен ден.

Погледнах си часовника.

— Вечно се беспокоиш за нещо... — ухили се самодоволно той.

Исках да му изкрешя, но не го направих. Вероятно така само щях да го развеселя.

— Не забравяй, че стига да поискаш, веднага можеш да се върнеш у дома.

— Ще ти се. Не бягам така лесно.

След няколко минути той стана и ми направи знак да го последвам.

Качихме се на задната седалка в роувъра, паркиран пред къщата на Питър. Отпред се бяха настанили двама мъже, облечени като туристи, с ризи на цветя и ярки шорти. Лъскав еcran за сателитна навигация блестеше върху конзолата между предните седалки.

Облегнах се на кожената дръжка. Автомобилът приличаше на онзи, който караше Изабел, но беше по-добре оборудван. Отпред имаше голяма решетка, издигаща се на около тридесет сантиметра над капака.

— С това ще бием на очи отдалеч — отбелязах аз.

— Никак даже. Много от местните карят такива коли, стига да могат да си ги позволят. Ще се изненадаш кой ги харесва.

— Ще сложиш ли по един британски флаг на предната броня?

Питър не обърна внимание на сарказма ми. Размени няколко неразбираеми коментара с мъжете отпред. После се обърна към мен:

— На площад „Таксим“ има демонстрация против атаките срещу джамии в Европа. Обаче няма защо да се притесняваме. Ще минем по друг път.

— Страхотно. — Почувствах се спокоен, готов на всичко.

Питър ме гледаше странно, сякаш си мислеше, че не възприемам демонстрациите достатъчно сериозно.

— Знаеш ли какво стана в Лондон миналата събота? — попита ме той.

— Бях съвсем наблизо.

Той ме стрелна с поглед, сякаш близостта ми с онзи бунт ме уличаваше по някакъв начин.

— Копелетата ми съсираха вечерта — обясних аз.

Седяхме мълчаливо, докато прекосявахме широк мост над Златния рог. От двете страни бяха опънати дълги транспаранти, поздравяващи ни с добре дошли в Истанбул на английски, немски и френски. Подобни транспаранти висяха и от стълбовете за уличното осветление.

— За какво е всичко това? — попитах аз.

— Турция обича туристите си — обясни Питър.

В тази по-стара част от града хората из улиците изглеждаха победни. Огледах лицата им. Много от тях бяха трайно сбръчкани от слънцето.

— Почти стигнахме — обяви Питър. Погледна към навигационната система. Тя показваше триизмерна карта на местоположението ни, непривлекателните жълти сгради от двете страни на улицата. Мъничка червена точка мигаше по средата на екрана.

— С това можем да проследим всичко — заяви самодоволно той, сочейки към сателитната навигация. Червената точка се движеше. Той натисна един бутон. Точката се превърна в блок от пиксели, когато я увеличихме. А пикселите се превърнаха в черния покрив на нашия рейндж роувър.

Видях хора, които се движеха край колата. Образът бе по-ясен, отколкото при всяка навигационна система, която можеше да се купи в магазините.

— Този град се пръска по шевовете — отбеляза той. — Кълна ти се, че усещам експлозията на световното мюсюлманско население чрез този град, като пулсираща точка. Знаеш ли, че в Истанбул има по-голям ежегоден приток на имигранти, отколкото в Ню Йорк?

Не отговорих. Някои хора си мислеха, че ще намразя ислама след смъртта на Айрийн в Афганистан, но аз просто исках да науча повече

за него, да го разбера.

Видях кубето и минаретата на „Света София“. Купища туристи се стичаха по хълма към храма, махайки си с ветрила в горещината, със зачervени от слънцето лица. В магазините продаваха килими, сини плочки, картички и потни бутилки с турска кола. Видяхме висока, избеляла от слънцето тухлена стена. Сега пътят беше покрит с павета, толкова изтъркани, че блестяха. В тази част от Истанбул се усещаше Средновековието. Страницните улички криволичеха между порутените четири-пететажни сгради, наведени една към друга като старци, подредени за снимка.

Завихме в стръмна тясна уличка с ресторани и картина галерия. Отляво остана външната стена на Топкапъ сарай. Сигурно беше висока поне дванадесет метра. Беше построена от дялани камъни: първо бяха наредени по-големите, направо блокове; над тях бяха зидани дълги тухли; отгоре още блокове; после слой шист и отново тухли; зидът завършващ с назъбен връх... Почти четиристотин години поколения султани са управлявали мюсюлманския свят от двореца зад тази стена.

След това стигнахме до кръстовище със страничен път отлясно. Пътят напред беше блокиран от половинметрови железни конуси. Към нас приближи служител в синя униформа от охраната на вицепрезидента, което бе изписано с бели букви над горното му джобче. Шофьорът ни съмъкна прозореца си и му махна. Охранителят също махна и отстрани конусите, за да минем.

От дясната страна на уличката имаше бял железен парапет, монтиран в ниска стена. Зад нея се извисяваха огромни каменни подпори, докосващи небето — задните бастиони на „Света София“.

Отляво редица триетажни къщи в един и същ стил напомняха за дългите къщички в Америка. Зърнах пепеляв купол, увенчан с шип и златен полумесец на върха. Приличаше на клечка за коктейли, покрита със скъпоценни камъни и забита върху увехната черешка. „Света Ирина“.

Погледнах си часовника. 15:45. Разполагахме с петнадесет минути да стигнем до другата страна на „Света Ирина“. Достатъчно време. Стига портите през стените на Топкапъ сарай да са отворени.

Портата, през която трябваше да минем, се наричаше Баб и Хамаюн, Султанската порта. Била построена от Мехмед Завоевателя

шест години след като завладял града. Над сводестия вход имаше голяма табела с арабски надпис и той изпъкваше от дворцовата стена с квадратна портална постройка. Главите на непокорните, които не се подчинявали на султана, били излагани тук, за да задушат бунтовете.

Когато стигнахме, ултрамодерен автобус запушващ портата, сякаш беше заседнал в зейнала паст. Губехме ценно време.

Прехапах устни от напрежение, докато чакахме. Надявахме се да последваме автобуса през портата. Но той не помръдващ...

— Да видим какво става от другата страна — предложи Питър и почука по екрана. — Тази порта не е за автобуси, макар че е достатъчно широка, за да могат да преминат... Виждал съм ги. Не трябващ да се бавим тук.

Навигационният еcran показа предната част на автобуса, надничаша през портата, и открито пространство с дървета, където се трупаха хора.

Питър почука отново по екрана и прокара пръст по него. Образът, който наблюдавахме — тънки дървета и бели пътеки — се придвижи надясно, после направо. Появи се сграда с пясъчен, покрив. Сградата се смъкна надолу по екрана. Видях двор и веднага разпознах входа към Лабораторията за консервация и реставрация, която посетих сутринта. Наближаваше четири следобед.

— Вероятно има и друг вход — предположих аз. — Дворът е само на две минути път оттук. — Трябаше да видя онези хора, да се уверя в думите на Бюлент със собствените си очи.

— Не се паникьосвай — успокои ме Питър. — Нищо няма да пропуснеш.

Групи нещастни туристи също се тълпяха наблизо. Не само автомобилите не можеха да влязат през портата в Топкапъ сарай, но и потокът от пешеходци, който напираше към същата порта, беше блокиран.

— Защо, по дяволите, отиват натам? — Въпросът ми не беше насочен конкретно към никого.

— Може би трябва да заобиколим до друга порта — предложи спокойно Питър.

— Боже, можеше да го предложиш преди пет минути. Сега вероятно сме ги изпуснали.

— Не мисля. — Той заби пръст в екрана. — Не могат да се скрият от това. Климатът в Истанбул улеснява сателитното наблюдение в реално време. Повярвай ми, ако искам, мога да проследя всеки просяк, на когото техният министър-председател е дал милостиня след петъчното си посещение в джамията.

Не се успокоих много от тази реч.

— Чакай! — възклика Питър. — Погледни ги. Смятам, че това са нашите хора.

Две малки тъмни фигури се движеха по екрана. Пресичаха двора, излизайки от единния ъгъл, точно както ги описа Бюлент. И двамата носеха по нещо.

Точно тези копелета чакахме. А аз ги пропуснах.

— Пълен провал! — възклика.

— Още не — отговори уверено Питър.

Почука по екрана, премести курсора с върха на пръста си и докосна една от фигурите. Екранът се фокусира върху бавно движещия се обект.

После образът се замъгли от сянката на дърветата, но след моментно колебание устройството продължи да следи обекта.

— Тези хора търсим — заяви Питър.

Почука отново по екрана. Той увеличи фигурите. Устата ми пресъхна от напрежение... Почувствах, че кожата ми настръхва. Сега фигурите станаха по-ясни.

Различавах рамене. Дали носеха прашни работни дрехи?

Които и да бяха, те тръгнаха по пътеката, водеща директно към портата, където бяхме заседнали. Идваха към нас! Дали щяха да изчакат и да минат покрай нас, когато автобусът най-накрая потеглеше? Погледнах към него, сякаш исках да го помръдна.

— Измъкни се! — нареди рязко Питър. — Нататък. — Посочи надясно.

Шофьорът ни, с гладка, почти плешива глава, маневрира към пътя, вървящ успоредно с високата каменна стена на Топкапъ сарай и слизаш надолу към Босфора. В далечината заискри копринен блясък от синя вода.

— Къде отиваме? — попитах аз. Погледнах към екрана. Внезапно разбрах защо се движим. Двамата, които следяхме, бяха поели по трилентов път. Отдалечаваха се от блокираната главна порта

и се движеха паралелно с нас, но от другата страна на дворцовата стена.

Ала ние се движехме по-бавно от тях. Колите пред нас едва пъплеха. После, след около сто метра, спряхме на кръстовище. Трафикът беше ужасен.

Питър седеше облегнат назад, почти изгубил интерес. Климатикът ни с мъка се справяше с горещината. Чух вик от улицата. Отново спряхме.

Усещах как ме обзema отчаяние. А Питър изглеждаше абсолютно безгрижен — не само заради онези копелета, а за всичко.

Помръднахме още сантиметър напред.

— Не ти пука за това какво стана току-що, нали? — попитах го аз.

Той ме погледна с едва прикрито презрение.

— Не е вярно.

— Не знаем нищо за тези типове. — Посочих към экрана, опитвайки се да говоря спокойно.

— Хайде да ги проследим и да видим къде отиват...

Натисна един бутон отстрани на устройството. Резолюцията на экрана се подобри. После образът се разпадна на квадратни дигитални блокчета, преди да се изглади отново.

Наблюдавахме как двойката завива наляво към широк паркинг. Автобуси с бели тавани бяха паркирани в единния ъгъл, около тях беше безлюдно. Копелетата, които следяхме, прекосиха паркинга и продължиха по друга трилентова улица. Дали Питър имаше свои хора на терен в онази част от Топкапъ, които да дебнат в засада? Затова ли беше толкова безгрижен?

Стигнахме до подножието на хълма, където се наложи да чакаме на опашка пред оживено кръстовище, водещо към двулентов път с банкети по средата. Той продължаваше край Босфора, блеснал в горещината директно пред нас. Питър нареди на шофьора да завие наляво, към Златния рог. Удивих се колко отегчен изглеждаше.

После еcranът отново се разпадна на блокчета. Питър натисна бутон в долния край.

Еcranът изключи напълно.

Вдигнах безпомощно ръце. Не можех да повярвам на очите си.

— Ще ги изгубим!

Питър натисна друг бутон. Екранът си оставаше празен.

После щракна трети бутон отгоре и еcranът светна с меню. Отнема повече от минута да фокусира екрана отново върху автобусния паркинг. Но там нямаше и следа от двамата. Изгубихме ги, а още не можехме да се измъкнем от трафика.

— Съжалявам — промърмори той. Ала хич не изглеждаше да съжалява.

Отпуснах се назад и присвих юмруци. Роувърът отново мръдна напред и спря.

— Трябва да изхвърлиш тази система на боклука.

— Следваме много наоски, свързани със смъртта на колегата ти. Тази е само една от тях, Шон. Прояви търпение. Не е добре да се разстройваш. Не можем да търчим насам-натам като безмозъчни идиоти. — Млъкна, а после продължи по-бавно, сякаш искаше да ме убеди: — Защо не се върнеш в Лондон? Това наистина вече не е твоя работа. Ще те информирам, обещавам.

Стиснах дръжката на вратата.

— Не обещавай — отвърнах. — Чувал съм твърде много обещания. — Шофьорът погледна Питър в огледалото и видях как ръката му се насочи към един бутон на таблото.

Знаех какво ще последва. Щяха да ме задържат, а след това да ме закарат право на летището и да ме пратят обратно в Лондон. Дръгнах дръжката на вратата. Тя помръдна. Чух прещракване. Отворих. Точно навреме.

Питър ме изгледа с презрение.

— Къде си мислиш, че отиваш? — Посегна към мен.

Отблъснах грубо ръката му.

Изражението му се промени.

Две години в колежа тренирах бойни изкуства. Бях поотвикнал, но знаех какво да правя. Най-важното бе да се движа бързо. Не е висша математика, просто трябва да изprobваш шансовете си. А това бе моят шанс. Колата не се движеше...

Извърнах се настриани и изскочих навън през полуотворената врата. Бълсна ме стена от горещ въздух.

Хукнах покрай камиона отлясно и изтичах до една уличка. Когато стигнах края ѝ, погледнах назад, а сърцето ми сякаш щеше да изскочи. Човекът, който седеше спокойно до шофьора на Питър и

наблюдаваше всичко, сега ме преследваше бързо по уличката. Не бях го изпреварил с много, но внезапно се изпълних с увереност. Поне в бягането бях добър.

Завих надясно, прекосих един път и спринтирах в друга уличка. Наведох глава, затичах се и прекосих следващата... Някой ми извика на турски. Иззвири клаксон. Продължих да тичам. На следващото кръстовище завих, намалих ход, прекосих пътя и влязох право в едно кафене.

Беше препълнено. Сервитьор разнасяше чинии с храна. Погледна ме и извърна очи, след като му кимнах като на стар познат. Отидох отзад в помещението, после в коридора, молейки се да намеря тоалетна. Намерих — чиста, от старомодните френски клозети с дупка на пода.

За жалост прозорецът се оказа твърде малък, за да се измъкна през него. Loш късмет. Върнах се в коридора с червени тапети и се насочих към вратата в края. Мисля, че чух шум от другата ѝ страна — може би водеше към кухнята?

Дръпнах дръжката, но беше заключено. Погледнах панически назад. Преследвачът ми го нямаше още, но сигурно щеше да се появи само след секунди. Опитах да се овладея...

Почуках настойчиво по вратата. Никой не отвори. Задумках по-силно с юмрук.

В едно бях сигурен: Питър ме разиграваше. Вероятно нарочно изключи навигационната система.

Е, стига ми толкова.

Чух тракане, може би падна тенджера. После вратата се откряхна. Старица, пъргава на вид, но с дружелюбно лице, ме изгledа с подозрение.

— Здрави — поздравих аз. Направих ѝ знак, че искам да мина покрай нея. Тя поклати твърдо глава. Събрах ръце, все едно се молех.

Тя тревожно надзърна през рамото ми. Бръкнах за портфейла си. Жената махна рязко, показвайки ми, че не иска пари. После отвори пошироко и отстъпи настрани.

— Благодаря — кимнах аз.

Зад вратата имаше малка кухня, а от тавана висяха лъскави тенджери и тигани. Старицата беше сама в кухнята. От радиото се носеше шумна турска музика. Надуших подправки, аромат на готовено.

Върху масата по средата забелязах купчина лук, накълцан наполовина. Заобиколих я и поех към отсрешната врата.

Излязох на тясна неравна уличка. Къщите се издигаха с гръб към нея. В двете посоки се виждаха пресечки. Не тичах, но крачех бързо. Завих в първата пресечка и сърцето ми най-накрая забави ход. По дяволите Питър и глупавите му игрички. Изобщо не му пушкаше какво е станало с Алек, нито пък искаше да се добере до убийците му. Знаех какво да правя.

Трябваше да говоря отново с Бюлент.

Върнах се до „Света София“ по страничните улички. Слънцето напичаше, ставаше горещо като в пещ дори на сянка. Наложи се да спра и да си купя вода. Наплисках се с половината бутилка по лицето и по главата.

Когато се върнах пред портата към Топкапъ, автобусът, който я блокираше, беше заминал, но никой не минаваше през нея. Триетажните й дървени врати, украсени с ковани гвоздеи, бяха хлопнати. Топкапъ затваряше едва в четири и тридесет. Изтичах пред „Света София“, на две минути път. Главният й вход също беше затворен. В тази част на света музеите затваряха рано.

Изчаках на опашката пред сергия за пътеводители до главния вход към храма. Пъстри, болnavи на вид гълъби грачеха наоколо и се бореха за трохи.

Наблюдавах закъснелите посетители, излизящи от „Света София“. Знаех, че Бюлент може още да е вътре.

Дори да не го хванех сега, щях да се върна на сутринта. Все щях да го открия.

Изправих се. Един мъж, досущ като Бюлент, пресичаше улицата на около петнадесет метра, до трамвайните релси. Отправих се към него и присвих очи заради слънцето, опитвайки се да разбера дали е той.

Не беше. Извърнах се ядосан и намерих сенчеста пейка с гледка към „Света София“. Внимавах и за роувъра на Питър. Ако го зърнеш, трябваше да действам бързо. Само бог знае какъв номер можеше да ми погоди.

Времето сякаш спря... Туристите намаляха, уличните търговци си събираха багажа. Купих няколко пощенски картички от едно настойчиво момче. За кратко се почувствах като турист.

А после зърнах Бюлент в колата му.
Вдигнах ръка.
Той ме позна, махна и продължи.

23

— Знаеш ли, че младият граф Дракула е идвал в този град преди дедите ни да го завладеят? — попита Малак.

Докторът поклати глава, опъвайки кърпата, стегнала устата му. Косата му бе подгизната от пот. Трепереше, фиксирал поглед в дългия нож с черна дръжка в ръката на похитителя си.

— Сръбска легенда разказва, че графът научил номерата си тук. Византийците били прочути с жестокостта си към пленниците в годините преди падането на града под турско. Един от специалитетите им бил да дерат шпионите живи.

Той приближи върха на ножа до бузата на доктора. Пленникът трепна. На челото му пулсираше вена.

— Изучих техниката му за дране на жертвите. Винаги е започвал от шията, за да може кожата да бъде свалена почти напълно от тялото, а лицето да остане недокоснато.

Сега докторът трепереше неудържимо. Бяха паркирали камиона на малък неохраняем паркинг зад главната улица на истанбулското предградие Бебек. Босфорът се намираше само на няколкостотин метра. Там бяха и претъпканите ресторани, и магазините на главната улица в Бебек.

— Имаме работа за теб, но преди да започнем, искам да се уверя, че знаеш какво е наказанието, ако създаваш неприятности. Разбиращ ли?

Докторът кимна енергично. После заплака. Не силно, тихичко.

24

Бюлент караше мръсно, зелено „Рено Испейс“ — от онези стари модели с големите брони. Колата направо плачеше за миене. Хукнах след нея.

Някакво куче се разлая диво. Хората се обърнаха и се втренчиха към мен, но аз продължих напред. Просячето, от което купих картичките, също хукна подире ми. Нямах представа защо.

После изsviri с уста. И то толкова пронизително, че можеше да пробие стомана.

Извиках с все сила:

— Бюлент!

Свиренето и крясьците трябва да са го накарали да погледне в огледалото.

Той спря и даде на заден към мен. Момчето протегна ръка, а на лицето му се появи голяма усмивка, сякаш бе спечелило медал.

— Не му давай нищо, мистър Раян, бей! — кресна Бюлент от открехнатата си врата.

Извика момчето и му подаде нещо. То изглеждаше разочаровано. Бюлент изруга разгневено. Момчето изтича обратно при мен с протегнати ръце, а аз пъхнах в тях най-малката турска банкнота, която успях да намеря в портфейла си. То избяга радостно. Лицето на Бюлент изразяваше неодобрение.

— Мистър Раян, през лятото тези момчета изкарват повече пари, отколкото е полезно за тях. Е, как мога да ти помогна? Нямам повече информация за теб. Вече ти го казах.

— Трябва да поговорим, защото става нещо невъобразимо... И ще продължа да се връщам при теб, докато се съгласиш да се срещнем.

— Сигурно тонът ми го убеди. Не говорех ядосано, но решително.

Той се огледа и ми махна да се кача в колата. След десет минути се озовахме в сутерена на ресторант край Капалъ чаршъ. Отвън, над главите ни, тясната уличка гъмжеше от хора — като публика в

киносалон, търеща се на излизане от залата. Никога не бях виждал толкова претъпкана тясна уличка.

Натруфеният златен сводест вход към Капаль чаршъ — най-големия пазар в целия свят, както обясни Бюлент, предшественик на всички наши модерни молове, се издигаше само на няколко метра над улицата. Там бях виждал единствено търговски тунел, покрит със сини плочки, и торби с многоцветни подправки пред най-близкия магазин.

Под земята, където се намирахме, един вентилатор раздвижваше лениво въздуха над главите ни. Не действаше много ефикасно, но и на толкова бях благодарен.

— Заведението е арменско. По това време е спокойно, но няма да е задълго — обясни Бюлент, докато се настанивахме на високите дървени столове до масата в ъгъла на стаята. Бяхме единствените посетители. Събеседникът ми не изглеждаше доволен.

Един сервитьор надникна от стълбите. Бюлент му извика:

— *Ики нескафе*. — А после се обърна към мен: — Защо не се откажеш от това? Приятелят ти е мъртъв.

— Баща ми ме е учили да бъда упорит. Това беше едно от последните неща, които ми каза. — Беше вярно. Стана няколко седмици преди смъртта му, но аз никога не забравих думите му.

— Баща ми също почина — промълви той.

Жълтите електрически крушки, увиснали в кафяви пластмасови абажури от тавана, и старите опушени стени придаваха на заведението старомоден вид. Имах усещането, че сме шпиони в някой филм за Студената война. Над главите ни се чуха приглушените стъпки на минувачите и виковете на уличните търговци.

Бюлент делово постави ръце на масата, сякаш се намираше в личния си офис.

— Добре, какво е толкова важно? Защо искаш да се видим отново?

— Ти ми помогна, благодарен съм ти, но трябва да разбера кой ръководи онези разкопки под „Света Ирина“. Искам да науча това, преди да се върна в Лондон. — Поех си дълбоко дъх и продължих: — И ще разбера.

Лицето му остана безчувствено.

— И щом разбера, ще си тръгна. Една последна услуга, това е всичко. Какво може да навреди?

— Да навреди? — повтори рязко Бюлент. — Мисля, че Алек знаеше. — Той погледна към стълбите, сякаш очакваше във всеки момент отряд терористи да се спусне към нас. — Не знаеш нищо, ефенди. Колко е трудно да действаш, докато те наблюдават. Нямаш никаква представа за хората, които искат „Света София“ отново да се превърне във велика джамия. Нищо за другите, които желаят концерти там, както в „Света Ирина“, но по-граんどиозни. Можеш ли да повярваш? — Той присви очи. — Довечера там има концерт на Вагнер. Някои си мислят, че скоро ще ходим да слушаме Вагнер в „Света София“ или може би концерт с християнски коледни песни. Можеш ли да си представиш?

Зачаках. Той се взираше мрачно в червените и белите карета на покривката. Тя изглеждаше избеляла, но чиста.

— Трябва ми само име, адрес, организация, Бюлент. Нещо, с което да се върна в Лондон.

Той поклати глава категорично. Спогледахме се, сякаш се дебнехме кой ще премигне пръв.

— Ако искаш разкопките да спрат, трябва да ми кажеш. Познавам хора в ЮНЕСКО. Мога да разбера дали имат всички разрешителни за работата си. Ако нямат, това ще бъде разкрито. Някой трябва да защитава турското историческо наследство, да разбере дали онези са банда мошеници.

Заслушахме се в напевния глас на един уличен търговец, който викаше над главите ни. Накрая Бюлент заговори:

— Ще го направя за страната си — заяви той и посочи с пръст към мен. — Защото това са наши стариини. — Направи пауза и разтърка челото си. — Бил ли си на Бююкада?

— Не, къде се намира?

— Бююкада е един от Принцовите острови в Мраморно море. Отстои само на тридесет километра от Истанбул, достига се за четиридесет минути с ферибот. Византийските императори и принцове били заточвани там. Понякога, след като им извадели очите. — Лицето му беше безчувствено, а бузите — розови и блестящи.

— Не е приятно пенсиониране.

— За някои е било и по-лошо.

— Доста строгое правосъдие...

Той се облегна в стола си. Напълно приличаше на професор, готовещ се да изнесе лекция.

— Да, ще ти разкажа една история. В годината, преди исламът да превземе за пръв път Йерусалим — 638-ма според вашия календар — Аталарих, син на византийския император Ираклий, предсказал, че баща му ще остави ислама да превземе Йерусалим и че ако това стане, Христос няма да се върне. Заради тези думи му извадили очите и му отсекли ръцете и краката. След това Йерусалим бил превзет от армията на Пророка, точно както предсказал той.

— Откъде е знаел, че Йерусалим ще падне?

— Може би е било планирано, както той казал, или Ираклий е подценил враговете си. Синът му със сигурност ги е подценил. След като сме превзели Истанбул през 1453 година, Принцовите острови станали убежище за гърци, евреи и арменци. Сега са предградие на Истанбул, и то не най-далечното. — Бюлент допи кафето си и продължи: — Питай за вила „Наполеон“. Хората, които работят под „Света Ирина“, носят там всичките си находки. Само това знам. Но не и имената им...

— Как разбра това?

Той се огледа.

— Видях молбата им за проучване под „Света Ирина“. Попитаха ме за мнението ми. Можеш ли да повярваш? — Той поклати тъжно глава. — Казах, че не трябва да се позволява, но кой ще слуша един старец?

Ако работещите под „Света Ирина“ живееха във вила „Наполеон“, трябваше да отида там, да видя какво ще открия, но дискретно. После можех да подам молба до ЮНЕСКО и да разбера кои са тези хора, дали проектът им е одобрен. Сетне щях да споделя откритията си с Изабел, да видя какво ще каже тя.

Дали се приближавах до истината за убийството на Алек? Определено ми се струваше, че е така.

— Вилата е дар от френското правителство, мистър Раян, но османците никога не са встъпили във владение. Мосю Наполеон ги е настъпил по мазолите...

— Благодаря, Бюлент. Няма да съжаляваш.

Мина ми през ума, че може да греша, но веднага отхвърлих тази мисъл...

След няколко минути излязохме от ресторантa. После си хванах такси.

Изпълних се с очакване, докато таксито се влачеше по улиците към Златния рог. Какво щях да намеря на Бююкада?

Поехме по една тясна уличка. Видях никакъв старец, седнал на каменно стъпало и облечен в костюм от петдесетте години. Пред него се мъдреше бяло кантарче на същата възраст. Теглеше хората, за да припечели нещичко, ала май нямаше много клиенти. Но продължаваше да си седи там с мрачно изражение, сякаш нямаше друг избор.

Някои от околните сгради изглеждаха поне петстотингодишни и не ставаха за ремонт — трябаше или да бъдат съборени, или превърнати в музеи.

Тази част от Истанбул представляваше древен квартал. Отворих прозореца на таксито. Нямаше никаква полза от климатика. Долових миризма на пресен хляб и тежка безветрена горещина. Дори най-лекият ветрец тук бе като благословия.

Бюлент ми обясни, че било лесно да намеря къде да отседна на Бююкада. Очевидно там имаше много малки хотелчета. Щях да преспя, да свърша каквото мога и да се върна в Истанбул на другата сутрин.

Таксито ми спря сред хаос от автомобили до бурните води на Златния рог.

— Бююкада, Бююкада — викна шофьорът и посочи към двуетажния катамаран в морето, който се насочваше към нас. Всички хора наоколо бързаха към бледокремавата билетна зала от османската епоха, покрита с плочи, кацнала пред малък вълнолом. Платих на шофьора.

Когато стигнах до касата, предложих на човека една от турските си банкноти.

Не разбрах какво каза и просто се усмихнах в отговор на въпросите му, надявайки се да не приеме това като съгласие да си купя карта.

Опашката зад мен губеше търпение. Фериботът наду свирката си, сякаш се канеше да потегли. Касиерът ми подаде билет и няколко монети.

Петнадесет минути по-късно седях в ярко осветена закрита каюта, чувствах се като в самолет. Всички седалки гледаха напред, по четиринадесет в редица. Имаше и две тесни пътечки отстрани. Прозорците, одраскани овални илюминатори, бяха запечатани.

Надникнах през тях и съзрях фосфоресциращи светлини по повърхността на моравото море. В далечината премигващи светлини покриваха дългия хребет по азиатския бряг на Босфора.

Макар че фериботът далеч не беше препълнен, вътре се вдигаше голяма връвя, а хората се усмихваха, прибирайки се у дома след един ден в Истанбул.

Час по-късно седях в кафене, обляно в светлина. Беше разположено в дъното на трилентова улица, където се намираше и вила „Наполеон“. Бях попаднал на перфектното за мен място: можех да се насладя на една бира и същевременно да наглеждам вилата. Избрах една маса отвън. Повечето клиенти седяха вътре, така че без затруднения си намерих свободен стол с изглед към дългата тухлена стена, проточила се по стръмната улица от фасадата на вилата чак до кафенето.

Преди това ангажирах стая в мъничък порутен хотел през една пряка и след като ме упътиха към вилата, заобиколих правоъгълния квартал, над който се извисяваща тя, и открих кафенето. Докато вървях, сенките се издължаваха и хората се показваха от къщите си. Дървените тераси, пълзящите розови орлови нокти и алени глицинии по някои стени придаваха на мястото усещане за курортно градче от деветнадесети век. Долавях озона от морето.

Досега бях видял само покрива на вилата, плочките в охра, както и тухлената стена около нея, висока поне шест метра.

Конски двуколки и файтони дрънчаха по улицата през няколко минути. В брошурута от хотела пишеше, че на острова е забранено за автомобили. Чуваше се единствено тракане от прибори и тихо мърморене от отворената врата на кафенето.

Над тухлената стена отсреща и по-нататък по улицата надничаха жасмин и глицинии. В една градина зърнах високи борове, ябълки и кайсии, натежали от плод. Лек морски бриз, макар и неравномерен, облекчаваше вечерната горещина.

Отпих от бирата си. Може би стана време да се свържа отново с Изабел, за да разбера защо не се появи сутринта.

Станах и надзърнах в кафенето. На стената висеше стар телефон. Влязох и набрах номера на консултството от картичката, която Изабел ми даде. След като чаках цяла вечност, вдигна някаква жена с акцент от Северна Англия. Не можа да ми каже нищо за Изабел, не знаеше дали изобщо е проверявала съобщенията си, но обеща да ѝ остави още едно от мен. Просто да ѝ каже, че съм се обаждал. Върнах се на мястото си.

В заведението беше пълно с родители, чиито деца си играеха край масите. Отзад се смееше момиче с маслинена кожа и изrusяла от слънцето гъста коса. Мястото изльчваше нещо идилично.

През последните две години в подобни ситуации винаги си спомнях за Айрийн и тъгата ме превземаше. Борех се срещу това. Но тази вечер не стана така. Толкова неща се случиха.

Зърнах отражението си в огледалото в задната част на кафенето. Ризата ми беше разкопчана, личеше си, че отдавна не съм се бръснал. Изглеждах много по-зле, отколкото си мислех.

Поръчах още една бира. Скоро щях да вечерям и да попитам сервитьора за вилата. Все някой трябваше да знае нещо за нея.

Телевизорът, вдигнат високо върху рафт във ъгъла на помещението, беше настроен на новинарски канал. Докато гледах, говорителят бе изместен от образ със „Свети Павел“. После пуснаха репортаж с разбунтувана тълпа на Оксфорд Стрийт. Камерата улови строшените витрини. Внушението беше ясно. Нещо можеше да се случи на демонстрацията, планирана пред „Свети Павел“.

Далечното бръмчене от хеликоптер стресна мислите ми. Усили се, сякаш идваше към мен. Огледах небето, но видях само бледи звезди.

После шумът стана оглушителен. Салфетките ми хвъркнаха над масата. Внезапно във въздуха се появиха блестящи червени и бели светлини на не повече от тридесет метра. Хеликоптерът се спускаше. И се насочваше към вилата.

Един сервитьор излезе от ресторантата да види дали се нуждая от нещо. Вдигна поглед към небето и поклати безропотно глава, докато бръмченето бавно заглъхваше.

Дали хеликоптерът имаше нещо общо с хората, които копаеха под „Света Ирина“? Ако беше така, те определено разполагаха със значителни финанси.

Но защо бе цялата тази секретност около разкопките? Възможността да са гърци, търсещи „благословения“ Лабарум на Константин, както го нарече отец Григорий, не трябваше да се отхвърля. Би било сензационна находка. И Алек определено би се заинтересувал от нея. Знамето било скрито, когато османците щурмували Константинопол през 1453 година. Все още можеше да лежи прибрано някъде.

Стотици монаси загинали, когато отоманските войници, възбудени от легендите за скрити богатства, опустошили града. Монасите, които знаели къде се намира Лабарумът, вероятно са били погубени в клането. Заради това ли беше убит Алек, защото се е натъкнал на група, търсеща Лабарума?

Но тогава защо похитителите филмираха обезглавяването му и защо видеото беше пуснато в интернет?

Валеше дъжд. В началото само няколко капки. После се засили. Водата скоро се спускаше по канавките и барабанеше по дебелия сенник над главата ми. Чу се гръмотевица. Огромна светковица разцепи небето. Преместих стола си навътре под сенника, далеч от пороя, и наблюдавах как се лее като ведро...

Мислех за тайните разкопки. Ако под „Света Ирина“ съществуваха подземни тунели, като онзи от снимката на Алек, те сигурно са служили за скривалища на православието духовенство или на знатните византийски семейства след падането на града. И може би там долу се криеше нещо повече от Лабарума. Още много съкровища.

Когато турците пробили дупки в крайбрежните стени с най-голямото съществуващо тогава оръдие, в онзи съдбовен вторник на 29 май 1453 година, някои от най-ценните съкровища на християнския свят били събрани в „Света София“. Използвали ги в последната християнска церемония, провеждана там, пред хиляди монаси и набожни граждани, и всички се молели за чудо.

А какви точно са били онези съкровища? Списъкът е дълъг: свещени икони, защитили многократно града, парченца от истинския кръст, копието, пронизало хълбока на Христос, много от най-ранните Библии...

Свещениците със сигурност са знаели, че повечето християнски ценности ще бъдат унищожени след превземането на града. Но какво е станало с тях? Ако нещо като Лабарума е било измъкнато от

Константинопол, някой трябва да е говорил за него, да е обявил пристигането му на друго място. Не, беше много вероятно съкровищата да са още тук, в Истанбул.

И какво щеше да се случи, ако дълго тачените християнски съкровища внезапно се появяха отново?

Със сигурност щяха да започнат спорове. Ако Лабарумът се появеше отново, католици и православни щяха да претендират за него.

Други щяха да твърдят, че Лабарумът е бил изгубен заради порочността на нереформираните църкви. Най-вероятно някои щяха да заявят, че повторното му появяване е знак Божи за християнския свят, че се е върнал, когато конфликтът с исляма отново е достигнал апогея си. Биха казали, че той притежава мистични сили.

Съществуваха куп причини за пазенето на тайната за намирането на свещените артефакти.

Висока магнолия с лъскави листа и кремави цветове се издигаше край пътя в началото на стената около вилата. До нея имаше вход към малка уличка. Дъждовната вода бликаше по уличката и се стичаше като водопад към пътя.

Наблюдавах я. После с периферното си зрение видях нещо, което ме накара да забравя за всичко друго...

25

— Само още два дни и те ще закъснеят. Невероятно! — възклика Арап Анак, затаил дъх.

Отмести чашата си с кафе. Тя издрънча и замалко не се преобърна. Турското кафе беше твърде сладко и силно за вкуса му, но заведението, собственост на сирийски изгнаник, криеше още няколко възможности. Тази вечер то дори не беше отворено официално. Арап шляпна към една муха, кръжаща над пукнатата захарница. Улучи я. Тя падна на масата и той я помете на пода.

Мъжът погледна през вратата към улицата. Пожълтелите щори бяха спуснати наполовина. Въздъхна тежко и гневно изръмжа. В помещението нямаше кой да го чуе. Собственикът остана някъде отзад. Нямаше вероятност да се появи отново.

Когато след няколко минути вратата към улицата най-накрая се открехна, усмивката му не продължи повече от секунда. Двама млади араби — домакините му за тази среща — се провряха край пластмасовите маси и застанаха пред него. И двамата приличаха на прилежни студенти с джинси и дълги бели ризи без яки.

Арап Анак стана и се поклони.

— *Салам Алейкум* — поздрави той. — Мир вам.

— *Алейкум Салам* — отговориха те. — И на теб.

Арап седна и се пресегна към найлоновата чантичка, която носеше със себе си. Извади две пачки с английска валута. Двамата се настаниха до него, погледнаха парите, а после извърнаха очи, сякаш не се интересуваха от тях.

Но лицата им, зачервени в очакване, ги издадоха. Сигурно не бяха виждали толкова пари накуп. И не бяха си представяли, че е така лесно да се доберат до тях.

Страшно лесно е да се впрегне омразата.

— Разпределете ги разумно, *ефенди*. Уверете се, че много наши братя и сестри ще се включат в петъчната демонстрация. Казах ви, че ще им платя билетите, а аз държа на думата си. Скоро знамето на

исляма ще се развее над Англия. — Той се наведе напред, за да изрече най-важното: — Ако спазите клетвата си.

Те кимнаха енергично. Взеха парите. Ръката на единия трепна леко.

Арап се усмихна.

— Тръгнете в различни посоки. — Поклони се със затворени очи. Тези мъже бяха набожни — в това се криеше силата им — но той щеше да я използва срещу тях.

Това плащане и новият член на групата му, човек от британските тайни служби, подредиха последните парченца от мозайката.

Сега нямаше начин този план да бъде спрян.

26

Махнах с ръка и се надигнах от мястото си.

Изабел вървеше към мен с наведена глава. Предпазваше се от дъжда с черен чадър. Той почти закриваше лицето ѝ, но нямаше съмнение, че е тя. Появи се бързо от онази уличка нагоре по склона. За секунди щеше да мине на другия тротоар, ако не бях привлякъл вниманието ѝ. Оставил под чашата си няколко турски банкноти и изскочих изпод сенника.

Веднага подгизнах от пороя...

А после за миг си помислих, че съм сгрешил и това не е Изабел, но щом тя приближи, я познах. Ала какво правеше тук? Дължеше ми никакво обяснение.

Дъждът шибаше лицето ми, но аз не му обръщах внимание.

Когато приближи на няколко крачки, тя вдигна поглед и ми се усмихна удивено.

— Какво правиш тук, Шон? — Спра пред мен.

— Радвам се на времето. Прекрасно е, нали? Какво стана с теб сутринта? Успа ли се?

— Питър не ти ли каза?

Трябваше да се досетя. Изглеждаше искрено разочарована. Или пък бе актриса, достойна за „Оскар“.

— Питър спомена, че трябва да се върна в Лондон. — Вдигнах ръка, за да предпазя лицето си.

Косата ѝ беше прибрана, две големи черни фиби стърчаха отзад. Приличаха на антени.

Мръдна чадъра си, за да ме покрие.

— Помолих го да ти предаде да продължаваш. Излезе нещо неочеквано...

— Тоест?

Тя се втренчи в мен и присви устни, като че ли се колебаеше.

— Имам и друга работа, Шон.

Вдигнах ръце.

— Добре, добре... Но защо Питър не ме предупреди? Имаше много възможности.

Изглеждаше огорчена.

— Не знам, честно. Той върши всичко на своя глава. Сигурна съм, че е имал добри намерения. Преди малко говорих с него. Каза ми, че си питал за мен. Загрижен е за теб, Шон. Обясни ми как си го бълснал и си избягал. Какво правиш тук?

— Пийвам си бира.

Тя въздъхна.

— Виж, ние сме от добрите, Шон. Питър понякога преиграва, но е на твоя страна. Не трябваше да бягаш. — Погледна назад. — Хайде, разходи се с мен. Не можем да стоим тук като идиоти и да се мокрим. — Слязохме по склона, един до друг в дъжда.

— Наясно си кой работи под „Света Ирина“, нали? Знаеш и за вила „Наполеон“? — ядосано заговорих аз. — И затова си тук!

— Какво намекваш, Шон? — Тя спря върху площадка с каменни стъпала. — И, моля те, не ставай параноик. Опитвам се да ти помогна.

— Ако знаеш кой работи под „Света Ирина“, защо турските власти не атакуват мястото? Какво прикривате?

— Нищо. — Лицето ѝ се превърна в неразгадаема маска.

— Да бе...

Тя се намръщи.

— Шон, моля те, постави се на наше място. Не можем да обвиняваме никого без доказателства. И няма как да вярваме на всяка конспиративна теория. Просто не става така... Иначе всеки може да ни прати за зелен хайвер... Моля те, повярвай ми. — Слезе едно стъпало.

Аз не помръднах. Имах странно усещане, че ме водят за носа. А не обичах това.

Тя се поколеба и отново се качи на предишното стъпало.

— Какво има?

— Къде отиваш? — попитах аз.

— Връщам се в Истанбул.

— Аз резервирах хотел тук.

— Наистина ли искаш да умреш като Алек? — Погледна ме в очите, сякаш търсеше нещо. Сега гласът ѝ стана по-нежен. — Разбиращ ли защо Питър постоянно повтаря, че трябва да се върнеш в Лондон? Животът ти наистина е в опасност.

— Резервирах стаята под фалшиво име. Всичко ще е наред.

— Появярвай ми поне за това, Шон. Никой западняк не може да отседне в хотел на този остров, без всички да разберат. Какво е важно за теб — парите за стаята или животът ти? А ние как разбрахме, че си тук?

Отстъпих назад. Тя тръгна към мен.

— Моля те, Шон, точно сега излагаш на опасност акцията ни за наблюдение. Ако останеш тук, ще затрудниш работата ни още повече. Това ли искаш?

— Не.

— Тогава ела с мен. Ще ти покажа нещо. Исках и Алек да го види, но тогава нямах възможност. — В гласа ѝ се усещаше вълнение, сякаш наистина имаше да ми покаже нещо интересно.

— Какво е?

— Смятам, че ще ти хареса.

— Дано да е добро.

Когато пристигнахме, сградата на фериботния терминал беше претъпкана с чакащи пътници. Втренчиха се в нас, когато изтичахме вътре подгизнали от дъждъа. Други закъснели, също мокри до кости, идваха подире ни.

Сега дъждовните струи шибаха като стрели. После, когато катамаранът стигна до тесния кей, от него се чу сирена. Хората се струпаха, напирайки вкупом напред. Макар опашката да не беше подредена добре, натискът да се стигне до кораба бе изненадващо методичен.

След минути всички се качиха. После отплавахме от Бююкада с продължителна сирена.

— Какво прави цял ден? — попитах я аз, след като седнахме.

— Търсих някого. — Тя притисна деликатно пръст към устните си, а после се озърна. Навсякъде край нас седяха хора.

Сгущи се в седалката си и главата ѝ почти докосна рамото ми.

— Нуждая се от почивка.

Катамаранът подскочи през вълните, насочвайки се към обгърнатия в мрак далечен европейски бряг на Истанбул. В кораба постоянно се усещаше някакво ритмично туптене, сякаш се намирахме във вибрираща машина, конструирана така, че да извади лошо поставените ни пломби. Краткият здрач си отиде отдавна, а каютата бе

ярко осветена и запечатана като флуоресцентна тръба. Хората край нас завираха във влажните си дрехи.

После, след една особено гневна вълна, Изабел стана, отиде до бара в ъгъла и се върна с турски кафета. Забелязах, че една жена в края на редицата ни наблюдава. В групата покрай нея имаше още жени в *чадри* и няколко в бурки.

— Не знаех, че тук носят *чадри* — прошепнах аз.

— Те са туристи — обясни Изабел. — По това време идват тук от Иран и Саудитска Арабия да се охладят през лятото. Островите са голяма примамка.

Брадат младеж наблизо, облечен в семпла бяла риза, говореше по телефона. От време на време поглеждаше към нас.

Изабел проследи погледа ми и го забеляза.

— Ето защо Питър иска да се върнеш в Лондон — напомни ми тя. — Нямаш представа колко сложно е тук. Не можем да гарантираме сигурността ти.

— Ще се върна, когато съм готов.

— Шон, разбери ме, не искаме да те сполети участта на Алек. — Тя се извърна и погледна през прозореца. Забелязах белег под дясното ѝ ухо. Откъде ли беше?

— Ти трябва да се справяш с много налудничави ситуации — признах аз.

— Твърде много. — Докосна челото си, а после прибра косата си зад ушите. — Шон, досети ли се вече къде е снимал Алек?

— Мислех, че ти си разбрала. Вероятно десетки твои хора работят по въпроса.

Тя ме изгледа с безизразно лице, сякаш играехме покер.

— Съмнявам се, че са толкова. Намалиха ни финансирането.

— Направо ще ти повярвам!

— Да, така е... — Каза го с открито лице. После на устните ѝ се появи усмивка.

Не бях скрил много от Питър, само няколко неща — например това, че съм познал мястото, където Бюлент е водил Алек. Но все още не се канех да го споделя и с Изабел. Малко странно се появи тя, изневиделица... Ако ѝ доверявах всичко, а тя кажеше на шефа си, както трябваше да направи, можеха да ме изпратят обратно в Лондон с

дипломатически кашон и с няколко дупки за въздух, пробити в него. Тя нямаше да успее да ги спре.

Питър вероятно щеше да запечата дупките собственоръчно, след като го бълснах. Но те си мислеха, че крия нещо и че още мога да им бъда полезен. Това вероятно бе единствената причина да я пратят тук, за да разговаря с мен.

Докато фериботът приближаваше към дока пред входа на Златния рог, шумът в каютата се усили, тъй като хората си подвикваха, подреждаха чанти и даваха наставления на децата. После приглушеното бръмчене на двигателите промени звука си и ние се разлюляхме силно, след като скоростта ни намаля и вълните ни разклатиха. В каютата цареше атмосфера на очакване.

— Какъв ден... — усмихна се горчиво Изабел. Погледнах през прозореца. Дъждът беше спрял и докът блестеше като посред бял ден от дъговите лампи върху високи стоманени стълбове. Стена от хора се притискаше в оградата наоколо. Чакаха пристигащите. А през дългите прозорци в сградата на терминала можеха да се видят безброй закъснели пътници, очакващи този ферибот. Пасажерите бяха облечени по-добре от повечето местни. Дрехите им бяха по-modерни, прическите — по-добри, чантите — по-скоро маркови, отколкото от някоя сергия.

Изабел огледа тълпата, сякаш търсеше някого. Хората до нас се отправиха по пътечката, но тя остана на място.

— Кога ще ми кажеш всичко, до което си се добрал? — попита ме тя.

— Може би щом и ти започнеш да правиш същото.

Каютата внезапно опустя, явно спътниците ни не си губеха времето и изчезнаха.

Изабел приближи до мен и прошепна:

— Мисля, че Алек е тръгнал на мисия сам някъде край „Света Ирина“. — Стисна ми ръката. — Само се надявам да не планираш нещо подобно.

— Не вярвам турците да останат много доволни, ако разберат, че ровя там.

— Питър каза същото. — Изглеждаше загрижена за мен. От говорителите гръмна обявление на турски. После същият женски глас обяви на английски:

— Последна спирка, вземете всичките си вещи, моля.

Когато излязохме от каютата, Изабел потрепери под тънкото си якенце. И аз бях мокър до кости. С подгизналите си измачкани дрехи вероятно приличахме на двойка окаяни бежанци, слизащи от ферибота.

Бяхме последните, излизящи от катамарана, и щом стъпихме на мостчето, Изабел огледа дока.

— Най-после суша — заяви доволно тя.

Крясъците на гладни чайки изпъльваха въздуха.

Наредихме се зад група позакръглени турски майки, повели шумните си деца към терминала. Изабел вървеше до мен.

— Сигурно си бил много близък с Алек, щом си толкова загрижен от случилото се — подхвърли тя.

— Бяхме близки. А той със сигурност не заслужаваше подобна съдба...

— Насам обикновено има таксита. — Изабел посочи надясно.

— Чакай една секунда — извиках аз.

Спрях и се наведох да вържа връзките на кафявите си кожени мокасини. Във въздуха се носеше миризма на риба.

— Може ли да изчакаме още минута, докато тълпата се разкара — попитах и вдигнах очи към нея.

Никога не бях си мислил, че ще ми се наложи да използвам номерата, които моят баща ми наби в главата: как да се защитавам, как да се справям с градските опасности — все неща, на които той много държеше, а на мен ми беше писнало от тях... Ала сега се радвах на тези уроци.

„Внимавай с тълпите“ — един съвет, който помнех.

Щом приключих с връзките, някакъв служител отвори странична врата и поток от хора се втурна към ферибота по дока покрай нас.

Изабел се приведе.

— Следят ни — предупреди ме тя.

— Мислиш ли?

— Онзи тип от ферибота. Няма как да не го забележиш. Спрял е. Мисля, че ни изчаква...

Не си направих труда да се огледам. Трябваше да слезем от дока. Станах, хванах Изабел за ръката и я поведох към страничната врата,

откъдeto напираха заминаващите. После се промуших край тях. Изглеждаха ядосани.

Продължих да се усмихвам. Служителят от другата страна на вратата поклати глава, но ни пусна да влезем в чакалнята. След малко излязохме през страничния изход и се насочвахме към група таксита, издали муцуни в тухлената алея пред терминала.

— Да тръгваме! — подвикнах аз, докато се настанявахме на задната седалка в тясно жълто такси.

Изабел размени няколко думи на турски с шофьора. Той потегли веднага. Когато погледнах назад, не видях нищо необичайно, само струпани хора.

Сменихме таксито на площад „Таксим“, сред вихрушка от коли, камиони и пешеходци, прииждащи от всички посоки. Площадът обаче имаше едно предимство — там се пресичаха половин дузина важни пътища. Ръмжащият поток от автомобили даваше идеална възможност да се отскубнем от всеки, който можеше да ни проследи.

— Почакай и ще видиш — отговори ми Изабел, след като преди малко слязохме от първото такси, а аз отново я попитах къде отиваме.

— Отсега нататък никакъв английски — продължи тя, щом таксито спря на секундата, когато тя вдигна ръка.

Не говорихме, докато не слязохме от второто такси и се озовахме на оживена улица с кафенета в предградие, наречено Бебек, както научих по-късно. Изабел упъти шофьора на турски. Сигурно сме приличали на сърдита двойка отзад, толкова мълчаливи бяхме.

Всеки път, когато спирахме на светофар, с мъка устоявах на изкушението да се огледам. Чувствах се като престъпник, избягал от затвора, който иска да разбере дали вече наистина е свободен.

Идеята, че някакви хора ме търсеха упорито, че искаха да ме отвлекат, все още изглеждаше шантава, но не можех да я игнорирам. Солучихме да избягаме от хотела онзи ден... Ала следващия път може би нямаше да сме такива късметлии.

Луксозното истанбулско предградие Бебек се намира от европейската страна на Босфора, надолу по склона от площад „Таксим“, но по-далеч на изток, към Черно море. Пълно е със смесица от сгради от османската епоха, ресторани, магазини и модерни блокове. Главната улица в Бебек се извива по брега на Босфора като змия.

Малки пристанища и кейове се трупаха в покрайнините му. Заливчето, до което е разположена по-голямата част от Бебек, беше пълно с лъскави моторници и скъпи яхти.

Шофьорът на таксито едва ми позволи да затворя вратата, преди да се изстреля за друг пътник.

— Връщам се след секунда — извика ми Изабел и се шмугна в един магазин. Излезе с торбичка плодове и ме попита дали съм гладен.

Взех една ябълка. Хрупкава и сочна. Тя огледа колите и хората край нас за минута, после тръгнахме. Минахме покрай прясно боядисан хотел, облицован с дъски, в който влизаха и излизаха елегантно облечени посетители. После свърнахме в тясна уличка. Тя се изкачваше по склон зад Бебек. Други улички се разклоняваха от нея на равни интервали. Там се намираха най-старите сгради в Бебек. Древни на вид порти прекъсваха шестметровите стени от двете страни. На места стените се ронеха, разкривайки разнообразни зидарии.

Завихме в по-малка, безлюдна уличка, после в галерия, толкова тъмна на места, че едва виждах къде стъпвам. Едва мъждукаща улична лампа в средата ни даде възможност да определим целта си. Над главите ни, през тънкия оранжев воал, проблясваха звезди. Шумът от трафика остана далеч зад нас и загълхваше бързо, сякаш оставяхме XXI век зад гърба си. Погледнах назад. Изобщо не ми се щеше да ме сгашат на такова място.

— Къде, по дяволите, отиваме?

— Довери ми се поне малко, Шон!

Тя се обърна към мен, когато стигна до врата, чийто праг беше под нивото на уличката. Груби, стръмни и тесни каменни стъпала водеха надолу към нея. Чепки каменни гроздове, изгладени от времето, едва видими в полумрака, бяха вградени в стената край портичката. Намирахме се на прага към друга епоха.

— Стигнахме — обяви тя. — Ето къде е започнala работа императрицата, била е едва тридесетгодишна.

— Какво е работила?

— Обзалагам се, че няма да се досетиш.

Огледах се. Наковани дъски покриваха част от стената до входа. Иначе мястото изглеждаше съвсем обикновено...

27

Доктор Осман се наведе над момичето. Държеше извадената си от колана риза над устата и носа си. Тя лежеше върху ниско желязно легло, завита с пурпурен памучен чаршаф. Избелялата жълта боя по таблите беше олющена. Момичето нямаше повече от двадесет години. С тъмна кожа, като индийка, тя носеше тъмни конци на дясната си китка.

Като изключим това, беше гола...

Симптомите бяха очевидни. По цялото ѝ тяло се виждаха жълтеникави подутини, а езикът ѝ беше почернял, сякаш бе яла въглища. Потеше се и дишаше тежко, а дъхът ѝ вонеше. Това означаваше, че деликатната тъкан на белите ѝ дробове се топи. Видя достатъчно.

Момичето най-вероятно страдаше от някакъв вид пневмонична чума, наистина опасен вирус, предаващ се по въздушно-капков път. Той знаеше какво ѝ е нужно. Спешно.

Обърна се към мъжа, който го доведе до сутерена.

— Тази жена трябва да бъде закарана в болница. На този етап има петдесет процента шанс да оцелее, не повече, ако бързо ѝ дадем лекарство. Не го ли направим, ще умре.

Гигантът с набръчкана кожа и плешива глава премигна. После извади от джоба си тънка алуминиева кутия, отвори я и измъкна стъклена епруветка, голяма колкото пръст. Носеше бяла болнична маска.

— Вземи проба от гнойните торбички, докторе — нареди той. Маската му се движеше, докато говореше.

Доктор Осман видя другия предмет в алуминиевата кутия. Формуляр за разрешение, какъвто самият той използваше, когато подаваше молба за извършване на тестове. Болницата „Флорънс Найтингейл“ в Шишли, на двадесет и пет минути път с кола, където провеждаха повечето му тестове, нямаше да приеме формуляра без

неговия подпись. Пробата щеше да бъде тествана за „Йерсиния пестис“, чумния бацил. Чумните бацили съдържат уникални протеини.

Трудното бе да се установи от кое семейство са бацилите в кутията. Лекарите, които разбираха от тези неща, много се страхуваха, че в чумния вирус може да се породи естествена мутация, резистентна на всички антибиотици. Никой разумен човек не би съхранявал подобни мутации. Дали? Погледна човека с епруветката.

Ако някой поискаше или не дай боже успееше, той дори можеше да произведе въздушно-преносими бацили, резистентни и на най-новите антибиотици. Подобен вирус можеше да стане неудържим, ако не познаваш модела на мутацията. Пациентите, останали без лечение от лекар, който знае с какво си има работа, ще страдат от заболяване на много органи. Единственият въпрос е колко ще изкарат и кого от близките си ще заразят, преди да умрат от болезнена и мъчителна смърт, кървейки отвсякъде.

— Вземала ли е антибиотици?

— Направи каквото ти казах. И подпиши формуляра. — Мъжът повдигна ръба на якето си, разкривайки черната ножница под мишницата си.

— Тази жена ще умре, ако не бъде лекувана! — възклика доктор Осман. Можеше ли да апелира към човечността му?

Малак извади ножа, насочи го към него и пристъпи напред. Докторът вдигна ръце.

Когато приключи, той постави епруветката в алуминиевата кутия и подписа формуляра. Забеляза непознат имейл адрес. Името на формуляра беше неговото — но не и имейл адресът, на който трябваше да бъде изпратен докладът за теста.

— Колко ще й трябва, за да умре? — попита Малак, докато прибираще кутията в джоба си.

— Не знам. Не мога да отговоря. Нуждае се от лечение.

Вратата на стаята се захлопна с трясък.

— Не можеш да ни оставиш тук долу! — извика докторът с пълно гърло. — Върни се!

Надяваше се някой друг да го чуе, но звучното ехо от гласа му и споменът за двете площадки със стълби, по които слязоха до стаята, го увериха, че усилията му са напразни.

Чу кашляне и се обърна. Тъмна като вино кръв течеше от устата на момичето. Той се отдръпна назад. Нещо не беше наред. Ставаше прекалено бързо. Като смъртна присъда.

Вдигна ръка към устата си.

Трепереше неудържимо...

28

Изабел се наведе и извади една тухла в края на сводестия портал. Освободи я с малко размърдане. Пъхна ръка в празнината, измъкна лъскав месингов ключ, после върна тухлата на мястото ѝ, слезе по стълбите и пъхна ключа в ключалката. Накрая пристъпи вътре и посегна към копчето за осветлението.

Една крушка светна. Висеше на тънък бял кабел от средата на тавана, поне на девет метра от пода. Крушката и кабелът изглеждаха напълно неуместно на това място с вид на предверие към древна църква.

Стенописи — толкова зацепани, почти заличени — покриваха стените и избледняваха в сенките над главите ни. Парченца от иконите липсваха, но все пак успях да различа слабите фигури — приличаха на светци. Подът на залата бе постлан с геометрически подредени черни и бели плочки, които някой реставрираше. Малки купчинки от тях лежаха струпани в ъгъла, където реставрационната работа продължаваше. Около нас имаше седем дървени врати. Всички бяха затворени.

— Това е една от най-старите византийски сгради извън стените на Константинопол — обясни Изабел и затвори вратата зад нас. — Преди падането на града е била част от манастир. След като Мехмед превзел града, манастирът бил затворен. В ранните османски времена мястото е служело за склад. Удивително е, че тези византийски стенописи просто са били замазани отгоре. Всички си стояха там, когато свалихме мазилката. — Тя вдигна поглед към тях ибавно се извърна.

Избелели икони покриваха всички стени. Представих си как е изглеждала залата преди хиляда години, когато са имали само свещи.

— Мисля, че се отスクубнахме от преследвачите си — въздъхна облекчено Изабел.

Взираще се в мозайките, сякаш все още благоговееше пред тях, макар да идваше често тук.

— Много малко хора знаят за това място — обясни тя. — Истанбул все още пази много тайни. — Гласът ѝ отекна в помещението.

— Невероятно! — възкликнах. — А кой е собственикът? — Очаквах да назове някоя институция.

— Един приятел... Превръща сградата в елитна градска къща. Убеди ме да му свърша малко работа. Започнах да реставрирам мозайките още щом дойдох. Нуждаех се от нещо, което да запази разсъдъка ми. Ходих на курс недалеч оттук. Обичам това място, където винаги се чувствам в безопасност.

Дебелата поне петнадесет сантиметра дървена врата, през която минахме, можеше да удържи цяла армия.

— И тук открихме един пласт, който направо ни изуми.

— Какъв пласт?

— Попаднахме на този фалически символ, гравиран на стената отвън. Беше покрит с мазилка и тухли, но когато всичко се разкри, стана ясно като бял ден...

— Това са открили и в Помпей, нали? Не означава ли, че тук е имало публичен дом?

Тя кимна.

— И става още по-удивително. Един човек на име Прокопий написал тайна история на императрица Теодора, съпругата на Юстиниан Велики — императора, поръчал строежа на „Света София“...

— Е, и? — погледнах я аз. — Какво ново? Чел съм за репутацията на Теодора.

— Прокопий твърди, че Теодора започнала като допнотробна проститутка и танцуvalа гола в бардака пред очите на всички. — Докато говореше, тя се обърна и погледна стените. — Дал е и име на бордея, където тя е работила. Бил наречен „Бърлогата на вълчицата, номер VII“. Тогава всички публични домове имали номера и разрешителни.

Изпитах странно усещане, сякаш пластовете с икони на светци около мен падаха и виждах разгулни картини и зала, пълна с клиенти и проститутки.

— Да не твърдиш, че си намерила бардака на Теодора?

Тя кимна.

— Така мислим. Над фалическия символ има изображение на вълчица, гравирано в стената с номер VII до него. Не може да означава нищо друго.

— Невероятно... — прошепнах аз.

— Казват, че Теодора започнала да обслужва рибари и моряци, живеещи извън града, а после преминала на аристократи, които не искали да ги виждат в бордите в Централен Константинопол. Накрая изкусила и младия Юстиниан. Спасила и императорската му корона, когато бунтовниците в безредиците Ника опитали да го свалят. Наредила на генерала му да ги избие всичките.

— Защо са наречали бордите „Бърлогата на вълчицата“?

— Според някои, защото вълчиците са ненаситни, а според други — понеже могат да те облизат навсякъде.

— Разбирам.

— Прокопий пише, че към края на живота си тя превърнала всички константинополски бордеи в манастири. Починала през 548 година. Вероятно тогава тази сграда е била преустроена в манастир.

Изабел отиде до голям сводест вход отляво и мина през него. Последвах я по витата каменна стълба. Стените ѝ бяха покрити с избеляла охра и геометрични фигури, нарисувани с индиго.

— Никога не съм виждал такива рисунки — възхитих се аз.

Изабел не отговори. Беше задушно, влажно и миришеше на мухъл. Чух далечен звук от клаксон, после свирене на гуми, но шумовете бяха приглушени. Тук държаха модерния свят на разстояние.

— Как реагира Питър, когато му разказа за тайните разкопки под „Света Ирина“? — попита тя, докато продължавахме да се изкачваме.

— Нищо особено. Не беше много заинтересован.

Стълбите бяха осветени със слаби крушки, висящи тук-там от тавана. Трябаше много работа, за да се реставрира добре това място. Спряхме на тъмна площадка, пред каменна арка, извеждаща от нея. От другата страна на арката цареше пълен мрак. Изабел натисна ключ, увиснал свободно от стената.

Наниз крушки светна високо горе, осветявайки най-изумителната зала, която бях виждал някога. Стените оживяха с рисунки, много от тях на ангели-войни. Подът представляваше изобилие от пукнати и счупени черни и бели плочки. Много от стенописите се виждаха само частично, заради саждите и мазилката. Ефектът бе пленителен.

Представих си как византийски монаси с бърснати глави се молят тук, а тези фрески в естествен ръст ги наблюдават отгоре.

— Войнствена група, а? — попита Изабел. — Виж онзи. Това е свети Михаил. — Посочи към един ангел с избелял, но пламтящ меч.

— Ето го свети Георги. Приличат на истински хора, нали?

Таванът бе почти изцяло черен, с изключение на една липсваща част в ъгъла, където се виждаха сиви греди.

— Това изглежда по-ново от преддверието долу — отбелязах аз.

— Да. И ние мислим така. Смятаме, че това е била горната част, може би таверна, превърната в параклис. Погледни този олтар. Мислех си за него, когато говорихме с отец Григорий. Ето какво исках да видиш.

В другия край на параклиса се виждаше жълт мраморен блок с размерите на маса. Мозайката по пода около него бе още по-съвършена. Някой бе работил по нея. Виждаха се купчини тебеширен прах.

— Твое дело ли е? — посочих към пода.

— Само част от него.

Наведох се да погледна. Дупките бяха запълнени с неутрален цвят, позволяващ на мозайката да изпъкне.

— Удивително. Айрийн би се влюбила в това. Тя рисуваше. Направо би полуудяла по това място.

Изабел изглеждаше замислена, сякаш преценяваше нещо. Черната ѝ коса грееше в златистия блясък от крушката над главите ни.

— Не мога да си представя колко си страдал... Да изгубиш такъв партньор... — Сякаш ми съчувстваше искрено.

Не ѝ отговорих. Това бе част от мен, която предпочитах да запазя за себе си.

— Как го преживя?

Вдигнах рамене.

— Много хора преживяват тежки моменти — разводи, смърт на партньорите, безработица, болести. Никой не се отървава — въздъхнах аз.

— Сигурно си прав. — Тя замълча.

Имах усещането, че иска да ми каже още нещо, нещо лично.

— Когато бракът ми се провали — продължи бавно тя, — ми отне повече от година, за да го превъзмогна. Накрая отношенията ни

бяха толкова студени... Наистина се разстроих. Но все пак не мисля, че може да се сравни с твоето преживяване.

— Нали казват, че онова, което не те убива, те прави по-силен?
— Докоснах с ръка мраморната маса. Беше леденостудена.

— Много по-силен.

Тя заобиколи олтара.

— Това ще ти хареса — промълви тя. — Вярвали са, че олтар като този може да прогонва злите сили, че притежава изцелителна магия. — Постави ръце върху него, Шон, с разперени пръсти. — Тя сложи ръце върху олтара.

И аз го направих. Със сигурност не можеше да ми навреди. Олтарът беше студен, но не неприятно. Обаче не усетих никаква магия.

— Открихме толкова много неща в това място, когато го проучвахме.

— Има и още? — Махнах ръце от олтара и ги опрях в челото си. Бяха удивително студени.

— Чел ли си историята за Хензел и Гретел?

Изгледах я с недоумение.

— Само не знаеш, че е истинска случка. Децата били изоставени в гората през Средновековието. И то в Европа.

— Защо някой ще си изоставя децата?

— През четиринадесети век Черната смърт и гладът след нея поразили хората от Египет до Шотландия. Населението в Англия се стопило — от седем на два милиона. Представи си въздействието от такова бедствие. Обществените норми се разпаднали. Някои хора не можели да се грижат за децата си. Самите те умирали. Завеждали децата в горите и ги изоставяли. Мислели, че го правят за тяхно добро. Може би наистина е било така.

— Но това е лудост...

— Спомни си как отец Григорий разказваше, че злото се завръщало на цикли. — Тя потрепери и се обгърна с ръце.

— Монасите тук, в Константинопол, предрекли циклите на злото, на глада и чумата. В някои архиви намерихме бележки, в които се споменава този манастир. Очевидно това място е било известно из целия континент — заради предсказанията си.

Сега въздухът в параклиса сякаш стана по-студен от преди, когато влязохме. Усещаше се самота, сякаш манастирът очакваше подстриганите монаси да се върнат.

— През четиринацети век социалният ред в Европа е бил застрашен за последен път. Слугите превземали именията. Управляващите класи напускали градовете... — Гласът й отекна от стените. — Най-ужасният век в Европа от седемстотин години. Монасите тук твърдели, че са открили модела. Споменава се в два документа. Единият от тях е в музея „Фицалан“ в Кеймбридж.

Направих бързо изчисление.

— Значи сегашният век също ще бъде забавен.

— Бог знае. Очевидно навремето тукашните монаси са предупредили византийския император, че чумата настъпва... Монасите от този манастир са предсказали и глада, и войните от началото на седми век. Случили са се точно преди ислямът да се появи и да щурмува Близкия изток.

— Как са правили предсказанията си? Да не би да са гадаели по звездите?

— Не сме сигурни. Всичко е малко мистериозно, черна магия. Когато пророчествата им се събрали през 1314 година, ги похвалили, че са предупредили хората. По-късно били обвинени, че са в съюз с дявола. Да застреляш вестоносца — така бихме го нарекли днес.

— Да, виждам как става.

— После нещата се влошили... През 1347 година три четвърти от населението на Константинопол измряло от чумата. Много хора си мислели, че това е краят на света. Някои монаси били изгорени на клада.

— Прекрасно. Трябва да е било заради черната магия. — Прокарах пръсти по олтара. Беше гладък, изтъркан.

— Очевидно монасите тук са познавали астрологията. Манастирът се е специализирал в това. Тогава не са правили разлика между астрономия и астрология. Просто гледали звездите, за да определят датата за Великден, да кажат на хората кога да сеят и жънат... Не е изненадващо, че са предвиждали глада и чумните епидемии. — Изабел посочи надолу. — Мислим, че този олтар има нещо общо с техните предсказания. — Разпери ръце над него, докосвайки го предпазливо, сякаш беше жив. — Това е единственият

оцелял екземпляр на византийски оракулски олтар. Мислим, че е направен през шести век. Вярваме, че е копие на Давидовия олтар в Йерусалим. — Говореше почтително, наблягайки на всяка дума. — Измайсторен е от кварц...

— Мислиш ли, че има някаква истина в идеята за седемстотингодишния цикъл на злото?

— Знаеш ли какво ме тревожи, Шон? — Тя се огледа, сякаш проверяваше за неканени гости. — Хората, които се опитват да изпълнят тези предсказания, нещо като самосъбъдващо се пророчество... Някои от тях искат да предизвикат силите, дълбоките сили, като оразата и страхът.

Тя въздъхна и се наведе над олтара.

— Погледни горния камък. — Посочи към него. — Дебел е два сантиметра. Трябва да е най-финото парче мадагаскарски кварц в целия свят. Нямаме представа как е докаран тук. Приятелят ми го откри в наводнената шахта ей там. — Кимна към ъгъла на параклиса.

Наведох се към кварца. Плочата искреще като жива.

— Виждаш ли тези белези? — Тя прокара пръст по тънка сребриста линия върху плочата. Там имаше и други линии, гравирани сребърни нишки по целия олтар.

Тя прокара пръст по една от тях.

Погледнах отлизо. Някъде далеч чух вой на сирена. После внезапно секна.

— Това прилича на някакво очертание, на непонятна фигура — предположих аз.

— Мислим, че е Вечерницата.

Изабел прокара пръст по браздите. Едва различавах линиите, събиращи се в горния край на олтара.

— От онази страна. — Тя посочи към мястото, където стоях. — Има две везни и меч. Това е символът на Страшния съд.

Видях как гърдите ѝ се надигат под тениската.

В този миг нещо припна по пода.

— Какво беше това?

Тя бързо се огледа.

— Просто тук гъмжи от паразити...

— Значи сме с компания — пошегувах се аз.

Тя отстъпи от олтара.

— Какво ти довери днес твоят приятел, професорът?

Разказах ѝ само това, което споделих и с Питър преди.

Обясних ѝ как съм стигнал до извода, че Алек е снимал в „Света Ирина“. А също и че в подземията на храма може да има всякакви съкровища, ако не са отваряни от векове. Обясних ѝ, че има нещо подозително в групата, която копае там. Обаче не споделих всичко. Запазих си един последен коз.

Когато приключих, тя отново повтори:

— Питър смята, че не е нужно да правиш нищо повече.

— Сигурен съм, че е така. Но какъв е този шум?

През стените на сградата гърмеше музика. Беше типично турска: бърза, жива, с извиващи се цигански ритми. Подхождаше на настроението ми.

— Нарича се *fasıl* — турска музика от нощните клубове — поясни тя.

Сетих се за нещо, което ми спомена Бюлент. И за миг разбрах какво трябва да направим, за да подразним Питър.

— Знаеш ли, че довечера в „Света Ирина“ ще има концерт с изпълнения на Вагнер?

— И какво от това?

— Трябва да отидем, да се огледаме, ще кажем, че сме дошли за автографи или нещо такова. Страхотен претекст да се вмъкнем там... „Света Ирина“ ще бъде отворена, ще се съберат много хора.

Тя ме погледна недоумяващо. По напрегнатото ѝ изражение виждах как пресмятата възможностите, колебае се дали да не се опита да ме спре. Усмихнах ѝ се. Мислех да отида в „Света Ирина“ на другия ден, но сега можех да убия два заека с един куршум. Трябваше да видя „Света Ирина“ възможно най-скоро.

Хората, които копаеха там, може би щяха да се уплашат от развитието на събитията. Вероятно щяха да затворят мястото, ако вършеха нещо нередно. Имаше и още една полза. Щях да разбера дали може да се вярва на Изабел, или цялото ѝ съчувствие бе само игра, за да ме предразположи. Ако информираше шефовете си за плановете ми и те се опитаха да ме спрат, щях да съм наясно какво си е научила.

Чу се оглушително бутене. Сякаш идващо някъде под нас.

Бутенето се усили, отекна из стаята, като че ли някой се опитва да нахлуе с взлом. Изабел реагира като ужилена.

— Хайде! — изсъска тя. Хукна към другия край на параклиса. Изтичах след нея. Но там долу липсваше врата, нямаше откъде да излезем. Какво си мислеше да направи?

Когато стигна до ъгъла на параклиса, тя мушна нещо в част от стената, която изглеждаше като тухлена. Когато приближих до нея, с изумление видях, че тухлите са нарисувани... *Trompe l'oeil*^[1].

Чух тъп звук. Бумтенето престана. Замести го мъртвешка тишина.

— Какво има тук?

— Подай ми ръка — помоли тя. Натискаше стената. Аз също натиснах, макар да не бях сигурен какво ще стане. Дали цялата стена щеше да се отмести?

— Мислиш, че са онези типове, които се опитаха да ни убият ли?

— Не знам — отвърна тя. — Но няма да чакам. — Погледна назад към вратата до стълбите.

С глуcho скърдане в стената, където натискахме, се отвори врата. Беше висока само метър и половина, но достатъчно, за да се промушим. Ако не беше ми я показала, нямаше начин да разбера, че е там. Обля ме хладен въздух.

— Мислех, че няма да се отвори — обади се тя, след като мина.

— Хайде, дръгни я зад себе си.

Затворих я внимателно. После се огледах. Горе, в края на високия и тесен коридор, където се намирахме, имаше малко прозорче. Лунната светлина осветяваше помещението с бледа светлина. Очите ми бавно свикнаха с полумрака.

Трудно би било за някой, който не познава мястото, да ни намери. Но къде водеше този коридор? Не попаднахме ли в капан?

— Има ли изход? — попитах аз. Около нас се стелеше миризма на застояло. Все още чуха турската музика. Сега по-силно.

— Този път беше напълно блокиран, когато го открихме — обясни Изабел, докато напредваше по коридора. — Отломките бяха петстотингодишни. Едва можеше да се слезе тук... Води към една задна врата.

— Наистина ли ни следят?

— Шшт, не говори! — прошепна тя.

Огледах се напрегнато.

Продължихме. В края висок прозорец се мержелееше над най-тясната стълба, която бях виждал. В дъното имаше друга врата. Отнеси минута да открием и отключим двете ключалки. Портичката изскърца и се отвори. Засега имахме късмет. Отгоре не се чуваше нищо.

Излязохме на асфалтирана алея, която беше в пълен дисонанс с древното място, където бяхме. Изтичахме до края ѝ, там тя се вливаше в главната улица, задръстена от коли, пъпещи броня до броня и в двете посоки. Все още беше адски горещо. Потях се.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — попитах ядосано, оглеждайки се наоколо.

— Нямам представа, но не искам да се върна, за да разбера. — Не изглеждаше много уплашена. Явно перфектно владееше емоциите си.

Пешеходците пресичаха между колите. Хората се смееха, жестикулираха. Бях чувал за процъфтяващата турска икономика, за това как се е подобрila за десетина години, но за пръв път наистина усещах какво означава това.

— Всяка вечер ли е така в Истанбул? — Погледнах си часовника. Показваше 22,30 ч.

— По това време Бебек е пълна лудница. И така е седем вечери седмично. А понякога е и още по-пренаселено...

Недалеч призова мюезин. Като че ли никой не му обърна внимание. Промъкнахме се през тълпите като приятели на вечерна разходка.

Минахме край няколко ресторантa и магазина. И двамата мълчахме.

После попитах:

— Често ли изнасят концерти в „Света Ирина“?

— През лятото на всеки няколко седмици. Последния път, когато ходих, почти нямаше охрана.

Минахме покрай магазин за телевизори. Витрината му беше препълнена с последните суперънки плазми. На една от тях видях познато лице.

— Какво става, по дяволите! — втрещих се аз. — Това е Бюлент. С този човек се срещнах сутринта.

Изабел спря. Магазинът беше затворен и не можехме да чуем нищо, но аз имах лошо предчувствие. Какво се беше случило с Бюлент?...

След секунди лицето му беше изместено от нощна картина на Златния рог и осветената „Света София“. После се появи линейка, минаваща бързо през трафика. Сетне отново изникна познатото лице. Под снимката се виждаха две дати, 1955–2012, и името на професор Бюлент.

Изабел заговори делово:

— Трябва да е бил много важен, за да влезе в новините.

— Това е пълна лудост! — недоумявах аз. — Та нали днес следобед бях с него!

В мен сякаш се скъса нещо. Все едно онемях. Спомените за случилото се с Алек и с отец Григорий се върнаха с пълна сила. Видях как Бюлент държи снимката на семейството си. Започна да ми се повдига... После ме обзе неудържим гняв...

Вдигнах ръка към лицето си. Беше горещо. Отстъпих назад. Ако не бях отишъл при него, това може би нямаше да се случи. Внезапно еcranът се изпълни с баскетболисти. Стана ми студено.

— Да вървим — предложи Изабел. — До утре „Света София“ може да гъмжи от полиция.

Продължихме. На два пъти се опитах да изрека нещо, но думите засядаха в гърлото ми.

Сетне осъзнах какво трябва да кажа.

— Искам да разберем какво става. — Гласът ми прозвучава странно. — Преди някой от нас да последва участта им.

Изабел стисна ръката ми.

— Добре ли си? — попита тя.

— Виж, ей там има таксита — отвърнах аз.

Беше време да получа някои отговори...

[1] Измама за окото (фр.). — Б.пр. ↑

29

В Уайтхол в Лондон сержант Хенри П. Моулъм четеше бележка от Отдела за сигурност и контрапероризъм към Вътрешно министерство. Искаше му се да изкрещи.

Какво, по дяволите, им ставаше на всички? Не беше добра идея мюсюлманите от цяла Европа да пристигнат в Лондон, за да демонстрират срещу атаките в джамиите, срещу наложените им нови ограничения, срещу забраната на *бурките*.

Великобритания бе сред малкото страни, където мюсюлманите не страдаха от най-лошите ксенофобски експресии, но това не означаваше, че трябва да се превърне в съборище...

Една огромна мюсюлманска демонстрация пред „Свети Павел“ бе все едно фенове на „Арсенал“ да организират митинг пред стадиона на „Челси“.

Кой бе одобрил това? Противоречеше на всичките му съвети. Дали някой се опитваше да си спечели благосклонността на мюсюлмanskата общност? Чуваха се слухове, че някой от най-високо място наредил правото за мирни демонстрации във Великобритания да бъде уважавано, за да покажем на света как се справяме с различията...

Информацията за полетите, за автобусните резервации, пасажерските списъци от фериботите и всичко останало, което видя през последните няколко часа, показваше, че стотици хиляди мюсюлмани пристигат заедно.

Организаторите се стремяха да свикат най-голямото съборище на мюсюлмани в Европа. И то щеше да стане в Лондон, след по-малко от четиридесет и осем часа.

Това го изуми...

30

— Искам да знам едно нещо, преди да продължим — заявих аз.
Изабел се обърна и ме погледна.

— Защо Питър ме разиграваше дял следобед?
Тя надигна рамене.

— Шон, не съм телепат! — махна с ръка Изабел. — И нямам представа какво си е наумил той.

— Защо тогава не ми кажеш поне каквото знаеш, например кой използва вила „Наполеон“? Много ти се искаше да ме разкараш от онзи остров.

Тя отговори спокойно, стори ми се, че е искрена:

— Виж, ако намерим доказателства, че в онази вила става нещо, ще уведомим турските власти. Те ще ни послушат. Трябва да го направят. И могат да предприемат нещо. Но се нуждаем от доказателства, от факти... Сега разполагаме само с твоята теория, че смъртта на Алек е свързана със „Света Ирина“ и с онази вила. Взех те от острова, защото мислех, че ще се заинтересуваш от думите на отец Григорий за циклите на злото.

— Интересувам се — отвърнах аз. — И какво си мислиш, че правя сега — нали търся доказателства.

Отново се обърнах да видя дали някой не ни следи. Трафикът пъплеше, но по-често изобщо не помръдваше. Взрях се в пешеходците. Никой не гледаше към нас.

— Телефонът ти има ли камера? — попитах.

Тя бръкна в джоба на черния си панталон, извади телефон с размерите на кредитна карта и го вдигна високо.

— Този има 16 мегапикселова камера и оптика на Карл Цайс. Става ли?

— Може би, чакай тук.

Стояхме до голям и все още отворен универсален магазин, препълнен със стоки. По рафтовете, които стигаха чак до улицата,

имаше всичко — от кутии с плодове до прах за пране. За минута открих каквото търсех. Платих и надзърнах през мръсната витрина.

Минута по-късно чакахме на таксиметровата пiaца. Докато напускахме Бебек, два големи полицейски джипа профучаха покрай нас, ускорявайки в другата посока. Наблюдавах ги, докато се изгубиха в трафика. Почти очаквах да обърнат и да подкарат след нас.

Пътят следващ бреговата линия, извивайки се паралелно с Босфора. Връщахме се към центъра на Истанбул. От другата страна на водата милиарди малки светлинки искряха под тъмноморавото небе. В канала се движеха осветени лодки, а по крайбрежната пътека се разхождаха семейства.

Изабел поклати глава, докато бяхме на задната седалка в таксито.

— Надявах се да заведа баща си в онзи параклис, преди да почине.

— Би ли го харесал? — попита аз.

— Да, заради него реших да дойда в Истанбул. — Изглеждаше тъжна. — Той не преставаше да говори за Константинопол, за всички тайни, заровени тук. Наистина исках да му покажа какво сме открили.

— Тя погледна сломено през прозореца към потоците от светлините на автомобилите.

Обърна се на турски към шофьора. Двигателят на таксито изрева, когато той ускори по външната лента.

— Ако закъснеем, концертът ще е свършил. Няма да ни пуснат да припарим там — обясни тя.

Подминахме група жени на автобусна спирка, сигурно бяха поне десет — всичките в пълно исламско облекло, с покрити глави и дупки за очите. Две лаещи кучета се ръфаха около тях.

— Това място се променя — отбеляза Изабел.

— Алек смяташе, че религията се завръща в света — казах аз.

Обърнах се и погледнах през прозореца. Сякаш никой не ни следваше. Но как бих разбрал? Всяка от колите отзад можеше да ни следи.

— Нали знаеш, че исламът много прилича на ранното християнство? — попита Изабел. — Всичките тези пости, откритите молитвени зали, забулените жени...

— Сигурен съм, че някои хора биха поспорили за това.

— И ще сгрешат.

Смъкнах стъклото на прозореца. В колата нахлу топъл въздух, бензинови изпарения и миризма на солена вода. Минахме край препълнен двуетажен ресторант с широки балкони, обърнати към Босфора. Гърмяща диско музика атакува ушите ни. Останах поразен от многоликостта на Истанбул. Един спящ гигант с милиони части, който можеше да те погълне целия. Както погълна Алек.

Вятърът разпиляваше косата на Изабел по лицето ѝ. Бузите ѝ пламтяха, а по челото ѝ избиваше пот.

Минахме над Златния рог. Отпред, върху хълма, в нощта се издигаше най-старата част на Истанбул. Куполът на „Света София“ грееше осветен от прожектори. Лесно можеш да си представиш как е изглеждал градът преди две хиляди години, когато е бил древен гръцки град с акропол и храмове, осветени от факли нощем.

До купола на „Света София“ се виждаше по-малък купол — „Света Ирина“. Той също беше осветен, макар и не толкова блестящо. И около него нямаше минарета.

Шофьорът каза нещо на турски. Не разбрах и дума.

— Един въпрос ме измъчва... — обади се Изабел.

Сетне извика на шофьора, а той наведе глава и натисна газта.

— Казах му да побърза, защото отиваме на романтична разходка край Босфора. — Усмихна ми се.

Карахме в слабия трафик по двойната магистрала. Отляво оставаше Босфора, а отдясно се издигаше триетажна каменна стена. Зад нея се мержелееше хълм, като тъмна сянка, увенчан с блестящите светлини на „Света София“ и „Света Ирина“. Когато наблизихме пролука в бариерата между двете ленти, Изабел се наведе напред и помоли шофьора да спре. Добро място за пресичане, ако планирахме да се разходим по брега.

Минахме край автобусен паркинг отдясно. Два мръсни стари автобуса висяха паркирани в ъгъла. Имаха късмет, че все още се движеха. Двама дриглави мъже стояха край пътя до тях. Сякаш чакаха нещо. Наоколо не се виждаше жива душа. Трафикът беше слаб.

Късо подстриган тъжен млад войник в маслиненозелена и не по мярка униформа се подпираше на стената до дървена врата. Когато таксито ни тръгна, ние се насочихме към него. Щом приближихме, Изабел заговори развлнувано на турски. Изглеждаше ядосана. Извади личната си карта от задния джоб и я размаха пред момчето.

Той метна на земята фаса, увиснал от устата му. После се обърна, поклони се и ни пусна през вратата, която охраняваше. Козириува ни, докато минавахме.

— Какво му каза? — полюбопитствах, когато тръгнахме по тъмна алея. Водеше ни право нагоре по хълма пред нас.

— Оплаках му се, че таксито ни се е повредило и че шофьорът ни е зарязал тук, вместо пред главния вход. — Зърнах белите ѝ зъби. — Той обясни, че е по-бързо да се качим оттук. Турските войници винаги са толкова мили.

Очите ми привикнаха с тъмнината. От лявата страна на пътеката пред нас имаше тухлена стена, която би могла да е на хиляда години или дори на повече. Отдясно се извисяваше телена ограда пред редица приведени и прашни борове. Старите улични лампи отпред, останали от най-ранните дни на електричеството, хвърляха светлина върху отъпканата пътечка, която ставаше все по-стръмна със загълхването на бръмченето от магистралата зад нас. Усещахме само сладката миризма на боровете.

— Влизал ли си в „Света Ирина“? — попита Изабел.

— Не. Не съм имал причина. През повечето време е затворена, нали?

Тя кимна.

— Когато ходих на онзи концерт за цигулки миналата година, трябваше да слезем по една рампа, за да влезем в кораба. Имаше огромен каменен под, сводести прозорци на няколко нива и много висок куполообразен покрив. Очертаваше се гигантски кръст в черно в полусферата в края на кораба. Единствената украса в цялото място. Ако онази мозайка, която Алек е снимал, е отпреди осми век, както каза отец Григорий, няма начин да се намира в някое от главните помещения.

Отново погледнах назад — никой не ни следеше. Напред пътечката оставаше засенчена между уличните лампи. Вятърът, който шумолеше във високите борове, се засили, докато се изкачвахме по хълма.

— Византийците вярвали, че иконите притежават магическа сила — продължи тя. — Една императрица, наречена Зоя, мислела, че иконата сменя цвета си, за да предскаже само нейното бъдеще. Повечето хора, живели тук, смятали, че иконите закрилят

Константинопол. Градът бил спасяван толкова пъти, когато изнасяли икони на стените му. Вражеските армии просто изчезвали. Не можеш да спориш с това.

— Светът е бил различен — обадих се аз. — Били са сигурни в много неща.

— Толкова ми се иска да съм била тук през 330 година, когато Константин е посветил на християнството „Света Ирина“ и целия този град.

Едва я чувах от шумоленето на дърветата.

После тя спря, погледна назад по пътечката, пъхна ръка в джоба си и извади телефона.

— Трябва да се обадя, Шон. — Чукна по екрана и вдигна телефона към ухото си.

Дали щеше да им доложи с какво сме се захванали?

— Тук е Изабел Шарп — каза тя и ме погледна. — Нещо за мен?

— Послуша поне минута, сетне даде напътствия за параклиса в Бебек и помоли да проверят мястото, да видят дали някой не е влизал с взлом. — Пак ще звънна — приключи тя. — И ми изпратете онази снимка.

После затвори.

— Трябва да те попитам нещо, Шон. — Тонът ѝ прозвучава някак лично.

Но в този миг телефонът ѝ изпиука. Тя погледна екрана и ми го показва. Там имаше снимка на голо момиче, напъхано в голяма бяла найлонова торба, от онези, в които събират болничните отпадъци.

Кошмарен образ. Тялото бе окървавено. Исках да извърна очи, но не можех. Изабел си прибра телефона.

— Тази жена е била намерена в улея за боклук на хотела ти.

Издръпнах... Видях само брадичката на момичето, охлузената буза, спълстената ѝ руса коса, но я разпознах. Нямаше грешка.

— Познаваш ли я, Шон?

— Мисля, че беше дежурна на рецепцията, когато се настаних в хотела. — Усетих как в гърлото ми се надига жълч. Бедното момиче не заслужаваше това.

— Прав си. — Тя спря, после отметна кичур коса от очите си. — Проблемът е, че тя е изчезнала в нощта, когато избяга с мен от хотела,

което не изглежда никак добре. Турската полиция се е свързала с консулството и разпитва за теб.

Дали сега аз бях заподозреният? Светът се беше побъркал напълно. Ненадеен порив на вятъра наведе върховете на дърветата над нас.

— Знаят, че се е обадила в стаята ти, преди да изчезне.

— Това е пълен абсурд! — Борех се да обуздая гнева си. Бях ядосан, но не само на себе си. — Тя се опита да ми помогне. Онези копелета, които нахлуха в стаята ми, трябва да са я убили. Видя на какво са способни. — Усещах; че полудявам. Този кошмар ставаше все по-ужасен.

— Може би, но ако турските медии открият, че си изчезнал от онзи хотел, това ще им хареса. Замесването на чужденци в такива неща е манна небесна за тукашната преса. Имайки предвид, че Алек загина при мистериозни обстоятелства, това ще е сензация, ако се появи като втора част.

Затворих очи и поех дълбоко дъх. Снимката на окървавената администраторка се вряза в съзнанието ми. Не ми даваше мира... Убиецът й, който я е оставил така, представляваше злото в чиста форма. Побиха ме тръпки.

— Има и още нещо... — рече Изабел.

— Какво? — Стреснато отворих очи. Вече бях готов за всичко.

— Телефонните разпечатки на Алек показват, че е говорил с някого от списъка за наблюдение на турските тайни служби, някакъв грък.

Върху мен сякаш се стовари бреме.

— Преди да попиташи, нямах представа за какво е това — заявих убедително аз.

— Сигурна съм, че не си, Шон. Но не изглежда добре. Ако тукашната преса открие доказателство за гръцка връзка в двете убийства, със сигурност ще е неприятно. Трябва да се замислим за опровержение от името на твоя институт.

— Според мен сега става още по-важно да разберем къде точно е ходил. Това няма да ме разубеди. — Тръгнах нагоре по хълма, към следващото осветено място.

След няколко секунди Изабел застана до мен и ръцете ни почти се докоснаха.

— Не можеш да се измъкнеш толкова лесно — мило се усмихна тя.

Двама възрастни брадати мъже в дълги исламски халати вървяха към нас.

— Усмихни се и ти — нареди ми тя.

Послушах я, макар че никак не ми беше до усмивки.

Когато мъжете приближиха, тя ме хвана за ръката. Стана ми приятно да ме държи така, макар да беше само преструвка.

Двамата ни кимнаха под бледожълтата улична лампа.

— Мили хора са турците, много са дружелюбни — рече оптимистично тя. — Удивително място, Шон. Знаеш ли, че тук са се хранели с вилици още когато повечето европейци не били чували за тях?

— Алек може да е идвал насам — подхвърлих аз. — Когато е правил онези снимки. Но не изглежда ли странно да отвлекат и убият някого заради няколко снимки?

Изабел ме стисна за ръката.

— Странно е. Отвлечането на Алек няма нищо общо с нормалните правила, Шон. — Тонът ѝ беше нисък, предпазлив, сякаш не беше сигурна как ще реагирам.

— За какви правила става дума?

— Повечето терористични похищения следват един модел: искания, заплахи, крайни срокове. В този случай нямаше нищо подобно. Никакво изчакване. Убили са го за няколко часа. Всичко е много странно.

— Моля се на бога да не е страдал. — Трудно ми беше да си представя последните му мигове, страхът му, когато ножът е приближавал.

Докато вървяхме, за малко се въз颤и мълчание. Мислех за Алек, за бедната администраторка. Погледнах назад. Оранжевите и белите светлини от плътния облак, надвиснал над азиатския бряг. Дъждовните облаци, ударили Бююкада, ни следваха, пресягайки се през Босфора.

Прекосихме една уличка, минахме покрай автобусен паркинг отлясно. Блясъкът от купола на „Света Ирина“ се виждаше отпред.

Затворническата стена около двора на Топкапъ сарай остана отляво. Този път се намирахме вътре. Бариера в червено и бяло блокираше пътя отпред. Двама пазачи в зелени униформи стояха зад

бариерата. Носеха автомати с дула, насочени нагоре. Не изглеждаха така невинни като новобранец на входа.

Гледката на пазачите ми напомни какво планирахме. Изпитах тръпка на очакване и силно усещане за решителност. Каквото и да станеше, това беше за Алек.

— Продължавай да се усмихваш — напомних й аз.

— Това е тайното ми оръжие — отговори тя. — Не знаеше ли?

Продължихме към мрачните пазачи.

Единият вдигна ръка да ни спре.

— Отиваме на концерта — поясних аз и направих още една стъпка напред.

Той вдигна ръка към мен. Изкушавах се да я отблъсна, но приятелят му насочи оръжието си срещу нас.

Каза нещо на турски и продължи на английски:

— Вход забранен. — Гледаше ни с мрачно изражение.

Стиснах юмруци. Нямахме време за това.

Изабел извади телефона от джоба си. Набра някакъв номер. Чух прозвъняването.

— Чакай, Шон — обърна се тя към мен. Отпусна ръка върху рамото ми.

Пазачът каза нещо на турски. Не изглеждаше доволен. Тя вдигна ръка, сякаш искаше да привлече вниманието към себе си. Пазачът погледна към другаря си.

— Моментът подходящ ли е за светски обаждания? — попитах аз.

Другият пазач извика нещо. Изабел вдигна ръката си по-високо, сякаш искаше да го накара да мълкне.

Той стисна устни. Решаваше какво да прави по-нататък, вероятно планираше да действа брутално. Изабел го приближи и му показва телефона. Другият пазач отстъпи назад и нагласи автомата си. Всички слушахме слабото зъвнене, като на електронен щурец...

В един дълъг и мъчителен момент изглеждаше, че никой няма да вдигне. Пазачът пристъпи напред.

— *Мараба, Сем!* — поздрави силно Изабел, когато най-после някой се обади с ръмжене. Тя вдигна телефона до ухото си и заговори бързо на турски. Пазачите я слушаха. След кратък разговор Изабел подаде телефона на единия.

Той извика грубо през рамо към колегата си. После взе апаратчето, каза нещо на турски, послуша и миг по-късно застана мирно. Сякаш се канеше да козириува. Върна телефона на Изабел и измърмори нещо под носа си. Прозвуча като извинение. Двамата отстъпиха встани, вдигнаха бариерата и ни махнаха да продължим.

— Какво стана? — попитах аз, докато изкачвахме стръмната пътечка.

— Полезно е да имаш приятели на високи места — отвърна тя.

— На кого се обади?

— На един познат... Нов турски генерал. Научи ме на няколко красиви сури от Корана. — Изабел отново се усмихна нежно.

Докато преваляхме хълма, отляво се появи главната порта на Топкапъ — там, където бе заседнал автобусът. Стражите стояха мирно до портата в гарвановочерни униформи, с откроявящи се кръгли бели каски. Висока светла каменна стена се мерджелееше зад тях.

„Света Ирина“ се намираше на стотина метра по-нататък, зад няколко тънки дървета. Цялата беше осветена. Златна светлина блестеше от редиците сводести прозорци от червени тухли и от кръг люкове около извисения купол. Неколцина гости във вечерни тоалети се трупаха отдясно, в другия край на сградата. Нима концертът бе свършил?

Скоро „Света Ирина“ се извисява пред нас, изправена като древна крепост. Настръхнах. От сводестите прозорци на голямата църква бликаше златна светлина.

Между църквата и пътеката около нея имаше дълбок, широк шест метра ров.

— След падането на града тя била една от малкото християнски църкви, които не били превърнати в джамии — обясни Изабел.

— Някой знае ли защо? — поинтересувах се аз.

— Предполага се, че Мехмед Завоевателя е познавал Кабала. Очевидно е получил мистични предупреждения за „Света Ирина“.

Вдигнах очи. Звукът от далечен смях и рев на автобус изпълниха въздуха, но аз все още усещах древното спокойствие на сградата пред нас.

— Ако Ирина е била гръцката богиня на мира — замислих се аз, — защо не са сменили името на сградата, когато са я превърнали в християнска църква?

— Не питай мен — отговори тя.

Гледах надолу към рова. Бъркотия от древни изпочупени стени и паднали камъни.

— Гръцкият храм, който се е издигал на това място преди църквата, вероятно е бил свърталище на проститутки. Заради това Мехмед не е искал мястото — предположих.

— Било е много отдавна — отвърна тя и вдигна поглед към стените.

— Александър Велики е идвал тук. А това се е случило шестстотин години преди Константин. Гръцкият град тук за известно време дори е бил част от Персийската империя. Само можем да гадаем какво е ставало на това място, когато е било тухен храм.

Продължихме да вървим. Все още не виждах вход с насокор инсталирана охранителна камера — голямата ми следа от Бюлент, асово, което криех в ръкава си. Не беше кой знае каква следа, но се надявах да е достатъчна.

— И как ще намерим мястото, където е снимал Алек? — попита тя, сякаш четеше мислите ми.

— Бъди търпелива... — Разглеждах рова. Дъното му падаше на около пет метра под нивото ни. Вървяхме надясно, към края на сградата, после завихме наляво край нея, следвайки пътеката. Наоколо се струпаха хора. Концертът бе свършил по-рано, отколкото си мислех.

Но им бях благодарен, че са тук. Така можехме да огледаме сградата добре, без да привличаме внимание.

Едва ли направихме впечатление на някого, докато се движехме възможно най-далеч, чак до главния вход, където високите врати останаха отворени. Поток от посетители на концерта все още се точеше навън. Охранители в тъмни костюми стояха на входа.

Можеше да кажем, че трябва да се върнем вътре, за да намерим нещо, което сме забравили. Какво толкова щяха да ни направят, нямаше да ни спрат...

— Сега накъде? — попита Изабел.

— Хайде да се върнем, докъдето можем.

— Какво точно търсим? — В гласа ѝ определено се усещаше раздразнение.

— Ще ти кажа, като го намерим.

Тя въздъхна. Върнахме се обратно.

Засега бях видял само едно възможно място, където би могло да има врата. Намираше се до главния вход, на нивото на рова. Може би търсехме именно нея, макар че надолу се виждаха стълби, но не и охранителна камера. Дали от другата страна на сградата имаше подобна врата?

Върнахме се покрай рова, до мястото, където приближихме до сградата за пръв път. На другия ъгъл, където този път завихме надясно, ровът се разширяваше.

В тази част, между високата външна стена на Топкапъ и мерджелещата се южна стена от червени тухли на „Света Ирина“, нямаше никой.

Тук, в широкия ров, стръмен и зазидан с древни основи, повечето в сянка и на около шест метра под нивото на земята, растваха дървета и гигантски бурени.

После я видях, в ъгъла на основите насконо добавена дървена пътека със стълби, водещи надолу към платформа, скована от дъски. Тръгнахме натам. Имаше още стълби надолу, които изчезваха от погледите ни.

Слязох до първата платформа. Изабел ме последва. Усетих мириз на свеж дървен материал.

Премислях трескаво... Тук ли е бил Алек? И ако тук е намерил гибелта си, не беше ли пълно безумие сега и ние да вървим по стъпките му?

Но не ми пукаше. Трябваше да го направя.

Погледнах нагоре към тухлената стена на „Света Ирина“, извисяваща се над нас като скала. Ако искаш една сграда да оцелее седемстотин години в земетръсен район, в един от най-оспорваните градове на света, това бе начинът да я построиш — широка и массивна.

Слязох още една площадка, завих зад ъгъла на стълбите и спрях, сякаш се бях ударил в стъклена преграда...

Изабел застана до мен. Светлината, процеждаща се от прозорците на „Света Ирина“ високо над нас, бе достатъчни, за да види защо съм спрял. Сърцето ми биеше лудо. Това беше то.

— Целуни ме — помоли ме тя.

31

Арап Анак бръкна в джоба на синия си блейзър „Армани“, извади телефона си и погледна экрана. Имаше съобщение. Прочете го веднага. Един разпоредител го водеше през облицованите с дървена ламперия коридори в Камарата на общините. Бълсканицата от парламентарни служители и посетители наоколо го дразнеше.

Разпоредителят спря до дълго кожено канапе пред висока врата с месингова брава. Върху табелка от слонова кост пишеше: ВХОД ЗАБРАНЕН. Канапето вероятно е изглеждало като ново през 20-те години на ХХ век. Във въздуха се усещаше миризът на прясно полирана ламперия.

— Изчакайте тук, сър — помоли разпоредителят и посочи към канапето.

Човекът, с когото трябваше да се срещне, не разполагаше с личен кабинет. Използваше една отдалечена заседателна зала. Всичко това щеше да се промени скоро. Анак седна, погледна си телефона и почука по экрана.

Шифрованото съобщение от Малак се появи след няколко секунди. Малак се беше справил добре. „Диагнозата потвърдена, побърз резултат от очаквания“ — пишеше в съобщението.

Представи си как момичето изпада в кома, изражението на лекаря при смъртта й... А сетне и ужасът на лекаря от главоболието, от нарастващите подутини. Знаел е каква съдба го чака. Това е било най-лошото.

Преди смъртта си повечето хора няма да имат представа с какво са заразени. Ще се редят на опашки в болниците, пред лекарските кабинети и в аптеките, убедени, че съвременната медицина ще ги спаси. А после ще умрат. И светът ще стане едно по-добро място.

Човекът като разумно същество щеше да предотврати своето естествено унищожение, преди, да стигне до точката, в която да изчерпи всички ресурси на планетата си.

И тогава могат да започнат промените.

Вратата, пред която чакаше, се открехна. Излезе млада жена, изпълнила апетитно всяка част от черния си костюм.

— Лорд Бидонър каза да влизате, мистър Анак — покани го тя.
После се оттегли.

32

Цялото ми тяло изтръпна...

От години не бях целувал жена. Дори да беше номер заради охранителната камера над главите ни, насочена към нас, целувката на Изабел бе невероятно вълнуваща.

И в нея имаше нещо болезнено познато. Връхлятя ме споменът за първата ми целувка с Айрийн... Как само ухаеше кожата на Изабел! Докосването ѝ, жестовете ѝ, всичко беше толкова познато. Отдръпнах се.

— Шон... — прошепна тя.

Телата ни сякаш се сляха. Притиснахме се един в друг. Почувствах топлината на гърдите ѝ...

— Е, да не прекаляваме — палаво изрече тя.

Вдигнах поглед към лъскавата охранителна камера над нас. По нея нямаше и прашинка. Сякаш бе поставена там едва миналата седмица, така че да може да обхваща както стълбите, така и всичко под нас. И ако камерата беше включена, някой сигурно ни наблюдаваше.

Точно това търсех — нова охранителна камера. Сега въпросът бе какво си мислят наблюдалите, че правим там долу.

Ако бяха обикновени охранители в тази част от Топкапъ сарай, вероятно всичко щеше да е наред. Със сигурност щяхме да си навлечем неприятности за влизане в забранена зона, ала с това нещата щяха да приключат. Но ако бяха похитителите на Алек и разберяха с какво сме се захванали, ситуацията щеше да стане непредвидима...

Целувката бе добро извинение за появата ни тук. Но следващият ход на Изабел бе направо страхотен.

Тя размаха пръст към камерата, сякаш укоряваше наблюдателя за това, че наднича. После изтича няколко стъпки надолу, точно под камерата, и се пресегна към нея. Беше ясно, че няма да я стигне.

— Повдигни ме — прошепна тя. Аз слязох, хванах я през кръста и я повдигнах. Не можах да повярвам колко е лека. Може би адреналинът ми даваше сили.

Изабел завъртя камерата настрани, насочвайки я към стената.

— Разполагаме с няколко минути, не повече — предупреди ме тя и скочи до мен.

— Ще помислят, че се любим, и ще пратят някого да провери. Вероятно ще се надяват да ни хванат на място. Най-добре е да побързаме и да разберем какво има там долу.

Съвсем не на място, в подножието на стълбите се появи тежка червена стоманена врата, монтирана в стената на „Света Ирина“. Единствената ѝ украса бе малка ключалка в лъскава стоманена пластина. Побутнах я, но не помръдна.

Пулсът ми все още лудуваше от спомена за целувката. Знаех, че разполагаме с нищожни минути, преди да се появи някой, но това не ме успокояваше.

Погледнах нагоре по стълбите. Звездите блещукаха слабо. Някъде надалеч се чу писклив женски глас.

После Изабел извади телефона от джоба си.

— Тук няма сигнал — установи тя. — Ако отворя вратата, няма да мога да извикам подкрепление.

— Мислиш, че ще успееш да отключиш ли?

— Едва ли ще е трудно — отговори тя.

Извади от джоба си комплект ключове. На единия ключодържател имаше две огънати парчета тел. Приличаха на орнаменти. Измъкна едното, вдигна го, изправи го малко и го отдели от ключодържателя.

— Ако можех да видя какво правя... — затюхка се тя, привела гръб.

— Колко често го практикуваш? — пошегувах се.

— Веднъж два пъти годишно. Преди да ни изпратят тук, ни обучаваха. Сега мирувай.

Надзърнах зад нея, за да видя какво прави, но освен методичното човъркане в ключалката, нямаше друго за гледане.

Тя изпъшка:

— Немска ключалка. Няма да е лесно.

— Какво им е на немските ключалки?

— Имат секретен механизъм. — Тя се обрна и тихо ми се скара:

— Ти ще бдиш ли за охранителите, или само ще надничаш през рамото ми?

Наложи се да изкача две площадки, преди да видя отново пътеката. Слава богу, нямаше никой. Може би камерата е била изключена.

В далечината няколко души си тръгваха от „Света Ирина“. Дали ни се беше разминал?

Помислих отново за целувката, за сладкия аромат на нейния парфюм, толкова лек, толкова омагьосващ...

За последен път целунах жена на едно парти преди няколко месеца. Ала тогава се отдръпнах. Стори ми се погрешно, сякаш изневерявах на Айрийн. Колко заблуден съм бил? Как можеш да изневериш на някого, който е мъртъв от две години? Сякаш призракът ѝ ме спираше.

Но този път не се почувствах така. Всичко беше наред. Или просто полудявах?

Пулсът ми се поуспокои. Всичко, което се случваше, беше толкова нереално... И в момента имах чувството, че не аз, а някой друг вместо мен наблюдава пътеките.

Но какво имаше зад вратата?

Далечно скърдане отекна в топлия нощен въздух. Изтръпнах. Огледах пътеките. Ето! Откъм главната порта директно към нас се насочваха точно тези, които не исках да видя — бойна група от десетина решителни охранители. Все още бяха доста далеч, но приближаваха бързо.

Бяха облечени в маслиненозелени униформи. Приличаха на типични охранители от Топкапъ сарай. Това беше добър знак, но все още се чувствах напрегнат. Може би тази групичка нямаше да ни обезглави, но арестът също не изглеждаше добра перспектива.

Докато ги наблюдавах как приближават, се усетих като заек, уловен от светлината на фарове. Но разтърсих глава, обърнах се и скочих надолу по стълбите, шепнейки името на Изабел.

Щом стигнах до последния завой, отново застинах: нищо не се беше променило, тя още човъркаше ключалката.

Дали имаше представа какво прави?

— Охранителите идват, Изабел! Разполагаш с тридесетина секунди... — изрекох задъхано.

— Не ме пришпорвай — отговори тя спокойно, сякаш имахме цял ден пред нас.

Исках да ѝ изкрешя. Вместо това се разсмях нервно и погледнах нагоре по стълбите. Още всичко изглеждаше спокойно. Чувах само драскането на Изабел по ключалката и далечния тътен от града. За един безкрайно дълъг момент си помислих, че може да съм събркал, че охранителите вероятно са поели в друга посока. Беше възможно...

Напрегнах слух.

Чух тракане от свличащи се камъни.

И миг след това долетя глас със силен турски акцент.

Някой викаше към нас. Нямах представа какво говори, но не звучеше никак дружелюбно. Проехтя трополене от стъпки, които приближаваха...

Отново полетяха малки камъчета. Едно подскочи пред мен. Шумът от ботушите им отекваше. Дали Изабел щеше да отключи, ако успеех да ги задържа за малко?

Беше време за действие.

Присвих решително юмруци...

33

Шофьорът на линейката потрепери. Лоша поличба. Махна към полицейската кола, блокирала пътя му. Премигващата ѝ синя лампа се въртеше бързо, изпълвайки шофьорската кабина с електрически блясък.

От две години работеше в „Бърза помощ“ и никога не беше карал подобен товар. Ако кажеше на жена си, тя щеше да прокълне съдбата им.

Не, нищо нямаше да ѝ обяснява, така реши, докато се промъкваше между полицейските коли. Сетне излезе на улицата към бетонната рампа на площад „Таксим“. Не, ще отрече, че е намерил втория обезглавен, открит в града за по-малко от пет дни. И ще твърди, че не е чул думите на инспектора за мъжа, който бил ирански биолог, специалист по мутация на вирусите. Не искаше да знае нищо повече. Щеше му се просто да се приbere у дома, да види децата си, да си хапне кюфтета и да погледа телевизия.

Не искаше да чува, че мъртвецът е работил със страни вируси.

Всички знаеха, че иранците най-вероятно разработват биологични оръжия. Но защо този бе убит в Истанбул?

Дали беше поличба? Той поклати глава. Не, не беше. Не можеше да бъде.

34

Изабел отвори стоманената врата. Тухленият тунел зад нея се осветяваше от слаба жълта крушка. Тунелът изглеждаше смътно познат.

Изабел пристъпи вътре, а аз я последвах. Усетих хладния въздух. Кожата ми настърхна. Дали ще успеем да се измъкнем? Трополенето приближаваше и се усилваше. Охранителите скоро щяха да завият зад последния ъгъл на стълбите.

Затворих вратата зад себе си. Тя тихо прищракна. Над ключалката имаше обла дръжка. Завъртях я и чух още едно тихо прещракване. В същото време Изабел пъхна телта в ключалката, изкриви я и я натисна нагоре и навътре. После подпра портата с тялото си.

— Винаги ли оставяш тези неща за последната секунда? — прошепнах аз.

Тя ми направи знак да мълча.

Чу се кънтене. Някой удари вратата от другата страна. Тя подскочи на пантите си. После долетя заплашителен вик. Наведох се към тунела и се опитах да успокоя дишането си. Вратата се разклати отново. Дали ключалката, тънкото парченце тел на Изабел, наистина щеше да ги задържи?

Отекнаха приглушени гласове. Някой отново удари вратата. Този път по-силно.

Очаквах да рухне всеки момент. И всичко щеше да приключи. Ще ни задържат. Какво ще им кажем? Ще се придържаме към историята си. Чувах дишането на Изабел.

Нешо остро удари по вратата и тя издрънча. Чу се драскане, все едно че някой опитваше да пъхне ключ в бравата. Изабел коленичи пред вратата и вдигна ръка към ключалката, придържайки телта вътре. Можеше ли да ги задържи? Със сигурност не.

Поне не за дълго.

Желанието ми да се добера до убийците на Алек щеше да бъде наказано. Дори тези типове да бяха обикновени охранители от Топкапъ сарай, влизането с взлом на такова място си оставаше сериозно нарушение. Изабел задържа ръка пред ключалката. Завъртя я малко. Видях как телта се движи в пръстите ѝ.

Внезапно се чу вик, сякаш някой изкрещя безпомощно. Нещо удари вратата. Телта в ръцете на Изабел мръдна отново, изкриви се. Притиснах леко длани върху нея. Усетих как ръката ѝ се движи, когато някой се опита да превърти ключа. Това нямаше да ги задържи.

Но успя. Вратата не се отвори.

Проехтяха още викове, шумолене, търене, драскане... Нямах представа какво става от другата страна, но можех да се досетя. Опитваха да изкърят вратата. Сетне се чуха викове, които прозвучаха като заплахи. Последваха нови удари. Вратата издрънча.

Но остана затворена.

После се чу забързано трополене, сякаш някой от другата страна се качваше по стълбите.

Успяхме. Облегнах се на стената, отпускайки се за малко за пръв път, откакто слязохме. Поех си дъх облекчено. Изабел се наведе и погледна през ключалката.

После се изправи и прошепна:

— Разполагаме с двадесетина минути. Толкова късно в Истанбул не работят много ключари, но очаквам да намерят някого. Ако ни заловят тук, ще си навлечем сериозни неприятности. Трябва да намерим друг изход.

Погледна ме умолително.

— Тръгвай, ще търсим! — заяви аз и поех бързо през тунела.

— Това беше твоя идея — прошепна тя и ме настигна.

— Да се придържаме към историята, че сме искали малко уединение.

— Да, но не ги смятай за глупави.

Тогава забелязах къс избелял жълтеникав мрамор, оформлен като ятаган, в стената по коридора. В мрамора бе гравиран арабски надпис, от който косата ми настръхна.

— Това е мотото на еничарите — спрях пред него. — „Уповавам се на Бога“.

Погледнах назад към вратата, но зад нея нищо не се чуваше.

— Това го имаше в снимките на Алек. Бил е тук — отбелязах.

Крушката над нас премигна и в съзнанието ми се втурна отдавна забравен спомен. Като момче, когато правех бели, ме заключваха в приземния склад. Помещението се осветяваше от слаба крушка, която премигваше точно като тази. Миризмата също приличаше странно на онази, на влага и пръст. Мразех онова място.

Продължихме бързо надолу по стръмния тухлен коридор. След тридесетина метра тунелът зави обратно. Следващата секция свършваше в нещо като склад.

В другия край зееше отвор, колкото врата, в солидна тухлена стена. Изглеждаше, че е пробит скоро. Наоколо се виждаха парчета от тухли.

Кой е пробил тази стена?

Погледнах назад и бързо пристъпих в отвора. Стената, блокираща тунела, бе дебела над половин метър — достатъчно, за да спре случайни натрапници, които искаха да проучват подземието. От едната страна в следващата секция от тунела се стелеха натрошени камъчета.

Тук също беше зидано със светли тухли, но те изглеждаха по-чисти. Очевидно тази част от помещението беше използвана много по-малко през вековете. Тунелът се проточаваше направо, отдалечавайки се от „Света Ирина“.

Имах усещането, че се насочва към „Света София“.

После ненадейно жълтите крушки по стените угаснаха. Спрях. Погълна ни непрогледен мрак. Тъмнината излъчваше нещо примитивно. Изби ме студена пот.

— Изчакай за секунда — казах аз възможно най-спокойно. Бръкнах в джоба си и извадих фенерчето, което купих по-рано в магазина. От него се разля сноп бяла светлина, осветявайки всичко наоколо.

— Винаги бъди готов за изненади, така казваше баща ми. — Завъртях лъча наоколо...

— Не в очите ми, моля те — прошепна Изабел и избута фенерчето настрани.

Преместих лъча към избелелите тухлени стени край нас, към сводестия тухлен таван отгоре и към лъскавия каменен под, който се

спускаше пред нас. В долната част на стената забелязах електрически кабел. Някой работеше долу.

— Не е чудно, че проучванията в „Света София“ не откриха нищо — заключих аз. — За да има резултати, трябва да се копае поне на шест метра дълбочина. Ние вече се намираме на десетина метра под земята. — Фенерчето освети коридора пред нас, но по-нататък всичко тънеше в мрак. По стените играеха тъмни сенки.

— Да благодарим на бога, че взех фенерче — усмихнах се аз и поех бързо напред. — Чудя се накъде води това, по дяволите.

— Надявам се само да има изход — отвърна Изабел.

Сега не се чуваше нищо друго, освен шума от собствените ни стъпки и шумоленето на дрехите ни. Тук долу беше доста студено.

Докато вървяхме, осветявах стените, търсейки нещо интересно.

— Наистина ме побиват тръпки от това място — обади се Изабел.

— Удивително е, нали?

Тя докосна, рамото ми.

— Позволи ми да опитам.

Подадох ѝ фенерчето. Продължихме бързо напред. Следващата част от тунела се спускаше още по-стръмно.

Изведнъж отлясно стената изчезна. Затаих дъх, щом приближихме. Знаех какво става. Коридорът се превръщаше в рампа, слизаша в голяма подземна зала. Представата ми за пространство внезапно се обърка... Изабел насочи лъча към залата отдолу. Тя беше голяма може би тридесет квадратни метра и висока поне шест. Напомни ми за подземните водоеми в други части от Истанбул. Но това помещение не бе построено за съхранение на вода.

Най-забележителното нещо беше огромната порта, висока вероятно пет метра и толкова широка, в средата на отсрещната стена. Изабел насочи лъча към вратата, а после го раздвижи по стените.

Цареше неестествена тишина. Сякаш стените слушаха, наблюдаваха.

— Това е невероятно! — възклика Изабел. — А аз обикновено мразя да стоя в подземия.

— Надявам се да не е вход към чумна яма.

— Чумна яма, шегуваш се, нали? — Тя потрепери.

— Има такава възможност. Истанбул бил първият град в Европа, покосен от Черната смърт. Едно лято през шести век пет хиляди мъже, жени и деца умирали всеки ден от чума в този град. Когато болестта се върнала през четиринацети век, станало още по-страшно... — Огледах се наоколо и продължих да ѝ разказвам с тих глас: — Тогава е бил християнски град. Духовенството се грижело за болните. Първо погребвали труповете в крипти под църквите, а после в ями. По-късно телата станали толкова много, че просто ги хвърляли в морето. Под църквите в цяла Европа били изкопани големи крипти, катакомби на някои места. След това били зазидани. Сигурен съм, че тук са направили същото, но в по-голям мащаб. Не забравяй, тогава Константинопол е бил най-големият град в Европа.

— Сега ми се слуша точно за Черната смърт — изпъшка Изабел.

— Само казвам, че трябва да внимаваш на такива места.

— Но къде е изходът?

Тя освети отново залата. Не се виждаше друг изход, освен голямата врата пред нас. Изабел насочи светлината към нея.

— Къде е тази чумна яма?

— Не знам. — Вдигнах рамене. — И нямаме време да я търсим. Хайде!

Изабел обръща фенерчето към различни части от подземната зала. Фреските по стените оживяха. Напомниха ми за Помпей. Избелелият мозаечен под беше впечатляващ.

Тя насочи лъча към една фреска.

— Виж! — Задържа го върху изображение на седнал старец, с ореол около главата. По-млад мъж в тога бе коленичил пред него и пишеше нещо върху пергамент с дълго перо.

— Свети Йоан — познах го аз. — Онзи, който е диктувал „Откровението“.

— Какво, по дяволите, ще прави тук свети Йоан?

— Не знам, но няма да ни помогне да намерим изхода.

— Чу ли нещо? — попита тя.

И двамата спряхме. Само тишина.

Изабел обходи залата с лъча. В ъгъла на пода имаше мозайка, изобразяваща Мадоната с Младенеца. Наоколо бяха струпани отпадъци.

— Това е мозайката на Алек! — възкликах аз. — Трябва да е тя. Ала все пак с нещо се различава...

Изтичах до мозайката. Изглеждаше по-ярка, отколкото на снимката. До нея имаше ниско скеле, сякаш някой планираше да я премахне напълно.

Чух далечен звук, глухо туптене. Напрегнах се даолова още нещо...

Трябваше да тръгваме. Изабел насочи лъча към голямата врата. Нямаше друг път напред.

Огромната порта представляваше внушителна творба. Изабел приближи бавно до нея и освети пода отпред. Електрическият кабел от коридора минаваше точно под прага.

— Виж това! — Тя посочи към белезите до вратата. Някой бе стъргал там. — Пресни са. — Обходи ги с лъча.

Портата беше изработена от вертикално поставени дебели дъски, които сякаш се бяха вкаменили от годините. Широки тридесет сантиметра черни мраморни колони, осияни с жилки, се издигаха от двете страни на вратата. Бяха увенчани с глобуси колкото човешка глава. По колоните имаше ивици с гравирани в тях гръцки букви.

— Онзи, който е построил това, се е подготвял за края на света — отбелязах аз. — В мрамора са гравирали свещени надписи, за да са сигурни, че ще оцелеят в огньовете на Апокалипсиса.

Пристигах напред.

— Да видим дали се отваря. — Дръпнах една дръжка. Нищо не стана. Спрях и се ослушаех.

— Чакай секунда — спря ме Изабел. Подаде ми фенерчето, извади си телефона и снима.

— Нямаме време за това — подканах я аз.

Насочих лъча към дръжките на вратата. Представляваха метални халки, почернели от годините. Можех да прокарам ръка през тях. Имаше по една в средата на всяко крило. Подадох фенерчето на Изабел, стиснах ги здраво и ги дръпнах. Трябваше да се отвори...

Но не помръдна. Нямаше и ключалка.

— Хайде да ги дръпнем заедно — предложих.

— Знаех, че ще съм ти от полза — прошепна Изабел.

Задърпахме, но отново нищо не стана.

— Хвани по-здраво — наредих ѝ аз.

— Не помръдва — отговори тя. Дръпна я силно и отчаяно на всички страни.

Опитах да завъртя дръжката. Ударих я с юмрук. Изскърца силно и се обърна. Сега и двете метални халки бяха под един и същ ъгъл. Двете крила на портата се открепиха бавно...

В залата нахлу ярка светлина.

Спрях и премигнах. Не можех да повярвам на очите си...

35

Сержант Моулъм спря потока от съобщения, заливащи екрана му. Онова, което го интересуваше, имаше две червени звезди. Първата показваше, че е свързано с настояща заплаха. Втората — че има насилиствена смърт.

Кликна върху линка. Отвори се друг прозорец. Зачете се в преведеното обобщение на спешното предупреждение от Турското вътрешно министерство.

БЕЛЕЖКА: 24-9006734456С — ПОВЕРИТЕЛНО
**САМО ЗА ПЕРСОНАЛА НА ВЪТРЕШНО
МИНИСТЕРСТВО**

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: ПОСЛЕДИЦИ ЗА
МЕЖДУНАРОДНИТЕ ОТНОШЕНИЯ

ЖЕРТВА: Д-Р САФАД МОХДАДЖИН

ПРИЧИНА ЗА СМЪРТТА: ОБЕЗГЛАВЯВАНЕ

КОМЕНТАР: Д-Р САФАД БЕШЕ ВОДЕЩ БИОЛОГ,
ЗА КОГОТО СЕ СМЯТАШЕ, ЧЕ РАБОТИ В ИРАНСКАТА
ПРОГРАМА ЗА БИОЛОГИЧЕСКИ ОРЪЖИЯ. СМЪРТТА
МУ В ИСТАНБУЛ ПРЕДИЗВИКВА СЕРИОЗНА
ЗАГРИЖЕНОСТ, ТЪЙ КАТО ПРИЧИНите ЗА
ПРЕБИВАВАНЕТО МУ В ИСТАНБУЛ СА НЕИЗВЕСТНИ.
СПЕЦИАЛНОСТТА НА Д-Р МОХДАДЖИН БЯХА
ВИРУСНИТЕ МУТАЦИИ.

36

— Какво е това, по дяволите? — попитах втрещено.
Обълхна ни мириз на плесен.

Пространството зад вратата се изпълваше с тъмни сенки и равно подредени колони, подкрепящи тавана. Това не беше обикновено помещение. Представляваше огромна подземна пещера, подобна на водоема в Базиликата, недалеч оттук, използван в древни времена за съхраняване на вода. Но тук нямаше вода.

Ярки голи крушки висяха небрежно от тавана до вратата, но понататък нямаше никакво осветление. Мястото изглеждаше още по-древно от онова, през което преминахме. Таванът беше по-нисък, а заради тънките колони приличаше на крипта.

Подът бе покрит с избеляла мозайка в безкраен модел на шахматна дъска. Простираше се в далечината между червените мраморни колони, разположени на равно разстояние една от друга, през около шест метра. Бяха високи също около шест метра и дебели петнадесетина сантиметра. Приличаха на фиданки.

— Това място е откритието на века! — възклика Изабел.

Наблизо, върху метална маса, се виждаше малък черно-бял LCD екран. Беше изключен. Върху предния панел имаше малко червено копче. Натиснах го. И той оживя.

Образът на экрана показваше изглед към стълбите от охранителната камера, която ни наблюдаваше преди минути. Щълтът на камерата също изглеждаше странен... Очевидно бе поставена накриво след опит да я върнат на мястото ѝ. Не виждах вратата, през която влязохме, но забелязах лъснати черни ботуши и торбест черен панталон. Един охранител стоеше прав на стълбите. Ключарят още не бе пристигнал.

Озадачи ме фактът, че охранителят носеше черен панталон. Дали това означаваше, че не е от редовната охрана на Топкапъ, която видях по-рано? В такъв случай шансовете да ни сполети съдбата на Алек се умножаваха по сто.

— Бързо да затворим портата! — извиках.

Изабел ми помогна да прихлопнем двете крила зад нас.

Кожата ѝ грееше приказно на жълтеникавата светлина.

— Някой е положил огромен труд, за да потули всичко това — отбелязах аз.

— Въпросът е: защо? — отвърна тя.

Безпокойството ми от охранителя нарастваше. Трябаше да се измъкнем бързо оттук.

Пристъпихме в помещението с размерите на тенис корт. Надявах се да намерим оттатък друга врата.

През колоните забелязах алюминиеви маси. С Изабел изтичахме към тях.

Четирите маси бяха празни. Едната лежеше обърната. Сякаш някой бе почистил мястото.

Зад тях видях нещо на пода, което привлече вниманието ми. Приближих. Беше зодиакален кръгов модел в еднометрова решетка с преплетени обръчи от черен и бял мрамор.

— В древните храмове е имало много кръв за измиване — отбеляза Изабел.

— Страховито е — съгласих се аз.

— Никак нямаше да ми хареса да съм робиня, натоварена със задачата да почиства това място.

На около петнадесет метра забелязах червена тухлена стена. Почти изцяло в сянка. Но нямаше врата.

Пристъпих към нея, търсейки изход. Колоните в редицата пред стената бяха двойно по-дебели от останалите, може би тридесетина сантиметра в диаметър. Нещо в тях ми изглеждаше обезпокоително познато.

После се досетих. Пред мен оживя разпространеното в интернет видео, показващо обезглавяването на Алек...

Не исках да съм тук, но нещо ме привличаше напред като магнит. Застинах.

Единственият звук, който чух сега, бе собственото ми дишане. Огледах колоните и видях тъмно петно до една от тях. Там ли се беше случило? Наведох се и го докоснах... Беше засъхнало. Люспите се потрошиха под пръстите ми.

В съзнанието ми нахлуха мрачни образи. Видях Алек в мортата — със сини вени, със странно отделена глава от тялото. После си спомних Айрийн в ковчега, лицето ѝ, покрита с кремав воал. Сетне се появи бедната администраторка. Толкова смърт. Толкова зло. Исках да прогоня образите, но не можех.

— Обикновено ги довличат тук преди... — Гласът на Изабел секна.

Тя докосна рамото ми.

— Сигурно не дават пет пари, че оставят следи... — прошепнах тихо.

— Вероятно още не са привършили с почистването... — едва отрони Изабел. — Хайде, Шон, сега мога да намеся консулството. Имам снимки. Те са доказателството, от което се нуждаем. Турските власти ще обезумеят, като разберат какво е ставало тук, под носа им.

Усещах злото навсякъде около нас като живо.

— Накъде да вървим? — попита тя.

Гората от колони продължаваше в мрака пред нас. Не се виждаше изход. Можехме да следваме стената, за да търсим друга врата, но накъде да поемем — наляво или надясно?

Тихо скърцане отекна в залата и прекъсна колебанията ми. Не ми трябваше повече от секунда, за да проумея, че преследвачите ни са наблизо.

— Идват... — прошепна и Изабел. Лицето ѝ пребледня.

— Какво да правим?

— Няма да ти хареса, но ме последвай! — решително казах аз.

И я поведох към мраморната решетка на пода.

В залата отново отекна скърцане. Отваряха вратите. Разполагахме със секунди.

Посегнах към мраморната решетка, която в този миг ми напомни за капак на люк. Дръпнах я, но тя не помръдна.

— Ще слезем долу, така ли? — ужасено прошепна Изабел.

Не отговорих. Мраморният капак беше студен. Дръпнах отново, подпирайки с коляно от едната страна.

— Какво има там? — попита тя. Пусна камъче през една дупка, ала не го чухме да пада.

— Само ми помогни. — Пръстите ми се покриха с мръсотия. Дръпнах пак, този път по-силно.

Изабел отиде от другата страна.

— Трябва да има някакво резе, с което е застопорена — подвикнах ѝ аз. — Опитай да го намериш. — Размърдах пръсти под ръба на решетката, опипах. — Ето го! — Натиснах нещо стърчащо.

Дръпнахме отново. Решетката помръдна. Плъзнахме я настрани. Нямаше да се досетят веднага откъде сме се измъкнали, но ако потърсеха, щеше да стане скоро.

Дупката приличаше на кладенец. Забелязах скоби, забити в стената, по които можеше да се слезе... Настръхнах, като си помислих какво може да има долу. Оттам се носеше миризма на вкиснато.

— Хайде, премини първа. Аз ще дръпна решетката на мястото ѝ.

— Не мога — отвърна тихо тя. — Ужасно е.

— Не е толкова зле — настоях аз. — Особено в сравнение с това, което ни очаква, ако ни заловят.

Вдигнах очи, защото отново чух трополене. Заради колоните не виждах вратата, през която влязохме, но забелязвах масите. Когато стигнаха до тях, и те щяха да ни съзрат...

Тя преметна крака през ръба и влезе в шахтата. Изглеждаше ужасена. Беше затаила дъх, изцъклила очи... Хвана се за скобите и започна да се спуска.

Погледнах към масите. Там все още не се виждаше никой.

Дръпнах решетката наполовина върху дупката, възможно най-безшумно. После последвах Изабел.

Провесих нозе и стъпих на една от забитите в стената скоби. Непоносимата миризма внезапно се засили. Лъхна ме на нещо гнило и вкиснато.

Изабел включи фенерчето и го насочи надолу. Лъчът подскочи по опасваща тухлена стена. Изпитвах ужасното усещане, че ме погъща някаква огромна паст, от която нямаше да се измъкна лесно.

— Изключи го — прошепнах бързо и се наведох.

Тя ме послуша.

Главата ми се изравни с пода. Бутнах решетката напред и я дръпнах върху себе си. За една ужасна секунда си помислих, че може да се прекатури в дупката. Но после тя се плъзна на мястото си с леко прищракване. Като награда, повечето светлини угаснаха. Сякаш хвърлиха дебел саван върху нас.

А миризмата на гнило ставаше все по-ужасна с всяка стъпка надолу...

37

Отвън първокласният хотел „Сейнт Джордж“ на Парк Лейн в Централен Лондон приличаше на голяма елитна градска къща. Вътре обаче, след като успееш да преодолееш педантичния английски иконом и почтителните испански камериерки, се намираше раят за богаташите.

Щом гостът влезеше в самостоятелния си апартамент, той никога нямаше да види друг гост, освен ако сам не поискаше. Все едно да си имаш своя къща в „Мейфеър“ с плувен басейн, мраморно джакузи, балкон с балдахин, обърнат към частна градина, готвач, шофьор и лична масажистка — тайландка или шведка — всичко само за теб.

Арап Анак беше свикнал с подобни прости удоволствия. Пристигнал наскоро, той седеше сам в главната приемна на апартамента си и гледаше монтирания на стената плазмен телевизор.

Каналът — „Ал-Джазира“ на английски — показваше сцени от безредици. Той беше намалил звука.

Една забулена жена на екрана тичаше към камерата. По лицето ѝ течеше кръв от дълбока рана в средата на челото ѝ. Редица бунтовници с черни маски зад нея хвърляха камъни по далечен полицейски кордон.

Арап се отпусна в стола си. Всичко се развиваше точно по план — по-добре, отколкото можеше да очаква.

Безредиците и демонстрациите срещу атаките в джамиите в Лондон и Париж даваха желания ефект. Лесно можеш да раздухаш напрежението, ако знаеш как. И да разпалиш омразата, ако имаш точните връзки.

Чу се зъвнец. Арап стана, отиде до бюрото, вдигна електронния таблет, полагаш се към апартамента, и натисна един бутон.

На екрана изникна образ. Показваше коридора на хотела. Събличаха дългото синьо палто на един мъж. Икономът се обърна към камерата и се поклони.

— Гостът ви пристигна, сър. — Микрофонът, в който говореше, беше закачен на кабел, започващ от ухото и слизаш надолу по бузата

му.

— Покани го.

Икономът кимна.

Арап се пресегна към тънкия лаптоп, оставен върху дълъг орехов шкаф. Чукна по екрана. Там светна образ: две лица едно до друго, снимки като за паспорт, на мъж и жена.

Образи на хора, които щяха да умрат скоро.

Щракна с пръсти над мишката. Образите на Изабел и Шон се увеличиха. Откриването на телата им можеше да мине незабелязано, след като петъчните събития достигнаха кулминацията си, но дори медиите да отразяха смъртта им, това щеше да е един чудесен сигнал.

Мирното съвместно съществуване вече не беше възможно. Бе нужна нова политика. И тя щеше да бъде приложена след промяната.

38

Вонеше толкова отвратително, че в един момент запуших устата си...

Спрях, поех си бавно дъх и погледнах нагоре. Засега нищо. Представих си как решетката над нас се отмества във всеки момент. Задавих се, но потиснах кашлицата. Минаха секунди.

Решетката над мен, блеснала като ярка мрежа, не помръдваше. След като вълната от тиха кашлица премина, аз продължих надолу.

После чух някой да вика на турски. Сякаш се намираха точно над нас. Спрях, абсолютно сигурен, че решетката ще мръдне настрани и ще ни хванат. Но секундите се превърнаха в минута и последва само тишина.

Придвижвах се бавно надолу във вонящия мрак, стискайки здраво скобите с ръце като с животински нокти. Пръстен по пръстен. И колкото по-надълбоко стигах, толкова повече вонеше, докато нещо не ме шляпна по крака и замалко не извиках.

— Внимателно — прошепна Изабел. Ощипа ме по глезена. Изкачих се с един пръстен нагоре. Как да предположа, че е спряла? Наоколо имаше единствено сенки. Процеждаше се само слаба светлина откъм решетката горе.

Бях уплашен и ми се повдигаше от миризмата. Вече си мислех, че може би е по-добре да се върна горе и да се изправя пред последствията.

После чух друг вик, а миг по-късно — силни, различни гласове. Някой беше страшно ядосан.

По решетката отгоре затропаха обувки. Светлината избледня, сякаш имаше затъмнение. Притаих дъх.

После светлината избледня още повече, отчетливо чух драскане на клечка и едва доловим звук от нещо изпуснато върху решетката.

Вдигайки поглед, си помислих, че мога да различа очертанията от ботушите, засенчили светлината. Това беше... Само още секунда. Свършено е с нас.

Помислих си за Алек, какво бе станало с него там горе. Нещо ме стегна, сякаш някой ме овърза с кабел. Няма да се кача. Да слязат тук и да ме хванат.

После още един далечен, напрегнат звук. Сянката помръдна. По лицето ми се посипа прах. Затворих очи. Нещо докосна крака ми. Дръпнах се, заритах. В съзнанието ми проблесна образ на гигантски плъх.

— Спри — прошепна Изабел.

Върнах крака си върху скобата.

— Тук долу има тунел. Сигурно ще можем да го използваме.

Тя включи фенерчето, а ръката й го покри почти напълно. То излъчващ слаба бяла светлина. Навсякъде се появиха слузести сиви тухли. Погледнах надолу.

Когато Изабел спомена за тунел, аз си представих нещо, в което можем да се изправим. Ала тя имаше предвид тухлена тръба, висока около метър и двадесет, извеждаща хоризонтално от канализацията, към която се спускахме. Наклонът й сигурно беше едва няколко градуса.

Входът към тръбата се намираше до скобите, за които се държеше Изабел. Хранех сериозни съмнения дали да вляза — трябващ да пълзим — и само бог знаеше какво имаше там вътре.

— Как е?

— Поне изглежда сухо — промълви тя. — Аз влизам.

— Отлично — прошепнах аз. — Това означава, че идвам след теб. — Не мисля, че ме чу.

Слязох до следващия пръстен. Може би не беше чак толкова лошо, колкото си представях. Вече виждах малко от тунела. Не изглеждаше тинест. Всъщност беше направо съблазнителен...

В тръбата виждах само тъмните подметки на Изабел. Бяха изцапани със зелена тиня. През повечето време насочваше лъча пред себе си, осветявайки сивите тухли навсякъде около нас, и продължаваше напред.

Сега миризмата беше различна. По-глинеста, не на застояла вода. Усещах огромната тежест на пръстта над нас, тъй като на места тунелът се издуваше, сякаш имаше мазоли, които можеха да се спукат.

Докато се движех напред, одрасках ръцете си в парченца от тухли върху неравния под на тунела. Кой ли ги беше сложил там?

— Можеш ли малко по-бързо? — подканих я аз. Исках да се измъкна от това проклето място и да се изправя.

След около петнадесет метра лазене по колене най-сетне спрях. Стана задушно. По челото ми изби пот. Главата ми бучеше. Оглушителната експлозия в Ирак ми причини тъпо главоболие, което идваше и отминаваше, когато си поискам. Можех да го игнорирам в открито пространство, но тук, долу, притиснат между стените, то се връщаше за следващата си атака.

Затворих очи и вдишах дълбоко няколко пъти. Задържах въздуха и го изпусках бавно. Миналото лято изкарах курс по Пранаяма, където се научих да контролирам дишането си, което ми помагаше да подобря гмуркането си и ме успокояваше. Докато изпусках дъха си, бавно до мен достигна далечен глас. Дали си въобразявах? Отворих очи. Вече не чуха движението на Изабел. Сигурно бе спряла. И беше изключила фенерчето. Мракът ме обви напълно. Първично усещане, сякаш бях погълнат.

Поех си отново дъх.

После, точно пред мен, когато очите ми привикнаха, видях бледа светлина, танцуваща на около пет-шест метра. Подскачаше по пода на тунела като привидение. После сянка препречи погледа ми. Изабел отново се движеше напред. Последвах я бавно, драскайки по тухлите с ръце и колене.

Когато приближих, видях, че светлината е слаб лъч от тухлената тръба, насочен към покрива на тунела. За миг се изпълних с надежда, представяйки си дупка, през която можем да избягаме. С разочарование видях, че тръбата не е широка и тридесетина сантиметра. Изабел се намираше зад нея. Чуха дишането й.

Вдигнах поглед към тръбата. Отгоре имаше решетка, може би на петнадесет метра — мамешо близо, но и отвратително далеч. Решетката се очертаваше в светлия стълб, който се спускаше надолу.

Дръпнах се назад. Едва различавах сянката на Изабел зад лъча светлина. Тя оцветяваше тунела с призрачен блясък. Когато погледнах отново към тръбата, в мен се надигна усещане, че съм хванат в капан, погребан жив. Сякаш стените край мен се събираха бавно.

После чух отново гласа. Този път по-ясно. Едва на няколко метра над нас. Човекът каза само три думи — „Намерихте ли ги?“ — но гласът ми се стори обезпокоително познат. Беше ли възможно?

Главите ни с Изабел се чукнаха леко, когато ги надигнахме към решетката. Разтърках челото си и се отдръпнах назад да я оставя да погледне.

Изабел се дръпна след секунди. Взрях се отново нагоре. Присвих очи и видях друг тухлен покрив през решетката. Това беше всичко.

Гласът проговори отново:

— Не ни е казвала, че ще идва тук.

Подозренията ми се потвърдиха. Не знам колко наблизо се намираше Питър до решетката, но гласът му стигаше ясно до мен, сякаш бе едва на няколко метра.

Промълвих на Изабел думата „Питър“. Едва различих изражението ѝ. Погледът ѝ се съсредоточи в нещо по средата. Премигна и кимна.

Чухме отново гласа на Питър, но този път по-надалеч, неясно. Отдалечаваше се.

Докоснах рамото на Изабел. Тя приближи до лъча призрачна светлина и погледна нагоре. Във всеки момент можеше да се строполи върху мен, така се изпъваше напред.

— Какво прави той там? Защо говори за нас?

— Не избързвай със заключенията. — Изглеждаше ядосана, а лицето ѝ бе мрачно като буря. — Просто чухме един разговор. Нищо не доказва.

— И с кого разговаряше?

— Честно, не знам.

— Какво, по дяволите, прави тук? Разхожда се там горе като в бащиния.

Тя не отговори.

В главата ми се гонеха мисли. Ако Питър знаеше за тези разкопки, дали бе замесен в убийството на Алек заедно с онези копелета? Толкова налудничаво ли беше това? Но защо иначе ще е тук и ще говори така?

И изведнъж всичко ми просветна... Ето защо се държеше толкова странно, ето защо не ме информира, че Изабел няма да дойде на срещата. Ето защо искаше да ме разкара бързо от Истанбул...

Той работеше с тях, с хората, които убиха Алек. Това със сигурност обясняваше много неща.

Почувствах се като пълен наивник, когото бяха измамили с лекота. Не биваше да му се доверявам...

— Трябва да продължим — подканих я тихо аз. — Да потърсим друг изход. Няма да вися вечно тук.

— Чуваш ли вода? — попита Изабел.

— Не. — Мисълта за вода там долу никак не беше приятна. Представих си, че в нея живеят слузести, безформени същества. В един сух тунел поне знаеш с какво си имаш работа.

— Чувам вода — настоя тя. Включи фенерчето, насочи го напред и запълзя.

Когато я настигнах, тя седеше от другия край на еднометров кръгъл отвор в пода и светеше с фенерчето в него. Отдолу, на една ръка разстояние, видях вода. Стори ми се, че потъвам. Това можеше да се окаже и изход, но там долу определено имаше нещо отвратително. Просто го знаех.

— Чудя се дали все още се намираме под „Света София“. — Огледах се.

— Нямам представа, но наклонът е надолу. Тази вода тече и трябва да излиза нанякъде.

— Страхотен извод направи! Ще те предложа за Нобелова награда...

— Престани, Шон! Пипни това. Мрамор е.

Изабел пъхна ръка под отвора. И аз сложих моята там. Докоснахме се. Тя стисна пръстите ми. Почти различавах притесненото ѝ изражение в отразената от водата светлина на фенерчето.

— Мразя това място — прошепна тя. Стисна ме по-силно. Усетих я как потрепери. — Толкова го мразя. Не ме оставай тук... — Отново изглеждаше ядосана.

— Няма. Обещавам. Защо мислиш, че ще го направя?

Замълча, преди да отговори:

— И преди са ме изоставяли. Най-лошото нещо, което ми се е случвало.

Погледнах я в очите.

— Тук няма да стане така.

Тя отпусна хватката си.

— Копелето каза, че ще се върне... — Чух я как си пое дъх. — ... но не го направи.

— Кой?

— Марк. Бившият ми. Онзи тип, когото срещна в Мосул. Бях омъжена за него.

— И защо, по дяволите, те изостави?

Тя ме погледна в очите, сякаш преценяваше дали да сподели повече. После сведе поглед към водата, течаща под нас.

— Няма много за казване. Бяхме с един британски строителен предприемач в кюрдската част на Ирак. Къщата за гости, в която отседнахме, беше атакувана. Марк излезе през задната врата, изостави ни. Това е... — Вдигна рамене. — Чаках с онзи едър шотландски бизнесмен, който буквально се насра от страх... Ала извадихме късмет. Нападателите избягаха след няколко изстрела.

— И Марк не се върна, така ли?

— Не. Оправда се, че искал, но бил задържан от иракската полиция. После го видях в полицейски участък в Киркук. Не престана да се извинява. Но нещата помежду ни вече не бяха същите.

— Със сигурност те разбирам. И ти обещавам, че ще намерим изход заедно. — Опитвах се да бъда оптимист заради двамата.

— Тази вода трябва да се стича в някой от старите подземни водоеми. Имало ги е в целия град заради обсадите. Тук са строели най-добрите акведукти, най-добрата водопроводна система в цялата Римска империя. Вероятно сме близо до някакъв изход.

Тя се усмихна. Погледна към водата. Беше черна, неприятна.

— Много е страшно, Шон.

— Та това е само вода! — възразих аз.

— Шансовете да умреш под земята са милион към едно, нали?

— Освен ако вече не си под земята.

— Благодаря, че ме успокои...

Във въздуха се носеше солена миризма на риба. Надигаше се от водата.

— Долавяш ли дъх на солена вода? — попитах аз.

Тя подуши въздуха.

— Малко. Това добре ли е?

— Босфорът е много солен. Не сме много далеч от него.

Светлината от фенерчето избледня. Стана два пъти по-слаба, отколкото когато го включих. Защо не купих още батерии? Мракът напираше зад бледия лъч като животно, което знае кога жертвата му губи сили.

Трябваше да продължим.

— Слизам долу, за да огледам — предложих аз.

Лъчът отслабна още повече.

— Няма да мога да те издърпам — обади се тя. Усетих тревога в гласа ѝ.

— Не се беспокой, ако се наложи, мога да се задържа отстрани.

— Погледнах надолу. Изглеждаше възможно. — Трябва да проверя това, Изабел. Може да сме наблизо до изход.

В мен отново говореше оптимистът. Със сигурност предпочитах да остана в сухия тунел. Но ако някой ни преследваше, той вероятно щеше да мине първо през тунела, преди да слезе до тази вода. Щяхме да спечелим време, ако тръгнеме натам.

После усетих как нещо тупна на рамото ми. Нещо тежко.

Дръпнах се и замахнах енергично към него. Нещо черно падна пред мен. Най-големият паяк, който бях виждал. Космат като старо хипи. Избяга в мрака. Потреперих и се поизправих, ала си ударих главата в тавана адски силно. Наведох се бързо и я разтърках.

— Добре ли си? — попита Изабел.

— Разбира се. Няма проблеми. Много ми е приятно тук долу...

— Виж, риба! — възклика тя. Но посочи нагоре. Знак с форма на риба беше издълбан в тухлата над главите ни. — Удивително! — Прокара пръст по знака под жълтеникавата светлина от фенерчето.

— Знаеш ли, говори се, че византийският император Алексий III избягал от града през тунел под „Света София“, точно като този?

Тя поклати глава.

— Така казват. Измъкнал се е с рибарска лодка, която го чакала в Босфора. Избягал с любовницата си — сръбска принцеса — и с дъщеря си през нощта преди превземането на града при Четвъртия кръстоносен поход. Чудесен кръстоносен поход е бил. Станало е по това време от годината.

— Знаеш ли, ако кръстоносците не бяха плячкосали този град, Константинопол може би никога нямаше да се даде на османците. А

така Христофор Колумб можеше да не събере достатъчно пари за своите експедиции.

Фенерчето започна да премигва.

— Време е да вървим — предложих аз. Сега водата изглеждаше по-тъмна, а вълничките по повърхността ѝ играеха като живи.

— Цялата тази вода трябва да отива някъде — повторих с надежда предположението на Изабел.

И наистина беше така... Тунелът, в който се намирахме, можеше просто да свърши някъде, но тунел с течаща вода трябваше да излиза в Босфора или в Златния рог. Това щеше да е нашият изход.

Между водата и тавана на тунела имаше празнина от около метър и двадесет. Погледнах към Изабел. Лицето ѝ изглеждаше измъчено, сякаш бе видяла призрак.

Стиснах устни, щом си помислих за водата. Трябваше да прогоня мислите за тварите долу — червеи, змиорки, змии, пиявици — всички служести същества на света. Присвих юмруци. Може и да ги нямаше.

— Сигурен съм, че ще намерим изход.

Тя кимна.

Скочих във водата.

Отекна силен плясък. Погълна ме лден студ. Течението ме повлече. Намирах се в тунел като тръба, подобен на онзи, от който току-що скочих. Но този изглеждаше по-голям и наполовина пълен с вода. След няколко секунди не можех да стъпя. Дъното на тунела бе ужасно хълзгаво. Вдигнах поглед. Изабел се навеждаше неуверено напред, насочвайки фенерчето към струите.

После се закрепих, запазих равновесие и се изправих. Бях прогизнал. Косата ми се оттичаše по гърба ми.

— Виждаш ли изход? — попита тя.

Ударих глезена и лакътя си. Но водата стигаше едва до бедрата ми.

— Не — отвърнах. Тунелът просто продължаваше като другия отгоре.

Изтръпнах. Предишният ми оптимизъм изглеждаше напълно нереалистичен.

Водата бе по-студена, отколкото очаквах. Панталонът ми натежа и ме дърпаše надолу. Това вече никак не изглеждаше добра идея.

Изправих се, отърсих се като куче, поех си дълбоко дъх и го задържах. Нямаше връщане назад. Сигурно имаше някакъв изход, трябваше просто да следвам течението на водата, независимо от това колко отвратително изглеждаше. Нямаше да се откажа.

— Мога да се изправя. Тунелът е достатъчно голям за газене — подвикнах ѝ аз. Гласът ми отекна в тъмнината. — Не е много дълбоко.

— Дръж! — извика Изабел. Вдигнах очи, тя се наведе и ми подаде фенерчето.

После скочи във водата до мен със силен плясък. Затворих очи и избърса пръските от лицето си. След това протегнах ръка да ѝ помогна да се закрепи.

— Много забавно, нали?

Тя стисна ръката ми. Подадох ѝ фенерчето.

— Изключи го за малко, Изабел. Батериите трябва да си починат. Не го включвай за повече от няколко секунди. Налага се да пестим енергията. Не знам колко дълъг е този тунел, но трябва да ни изведе оттук.

Тя изключи фенерчето.

— Бас държа, че се радваш, задето дойде тази вечер с мен — промълвих в мрака.

— Много си забавен — отвърна тя. Чувах как зъбите и тракат.

Включи фенерчето за малко, после го изгаси.

Водата беше ледена, но скоростта, с която течеше, ме обнадеждаваше. Постъпихме правилно.

Внезапно кожата по краката, ръцете и гърба ми настърхна. Странно усещане, но трябваше да се концентрирам върху положителните страни: фенерчето още работеше; не бяхме наранени; скоро щяхме да се измъкнем...

Започнахме да газим. Аз водех. Тухлите над главите ни сякаш подскачаха напред всеки път, когато лъчът ги осветяваше. Обаче солидната конструкция ни успокояваше. Щом е изтряяла толкова дълго, със сигурност щеше да издържи и докато излезем оттук.

После нещо дебело и хълзгаво докосна прасеца ми, движейки се по течението.

Издръпнах. Какво беше това, по дяволите — риба, змиорки?

Несъзнателно ме обхвана ужас. Мускулите ми се стегнаха. Исках да изкрешя, но устните ми си останаха плътно стиснати. Не беше

нужно Изабел да узнае за това.

Вдигнах ръце към тавана, контролирайки отново дишането си. Онова, което ме докосна, изчезна. Надявах се да е завинаги.

Изабел включи фенерчето.

— Добре ли си?

— Разбира се — изльгах.

Тя изгаси светлината. Продължихме напред по течението. Вече треперех почти неудържимо. Мислех си за всичко, което видяхме и чухме... За това, че намерихме мястото, където бе заклан Алек, че чухме издайническите слова на Питър. Трябваше да се измъкнем оттук. Трябваше да кажем на някого на какво сме попаднали...

Продължихме да газим.

При следващото включване на светлината забелязах, че разстоянието между тавана и водата намалява бавно, но неумолимо. И стените сякаш се стесняваха. Бързо погледнах назад.

Нивото на водата не беше се променило значително, но все пак изглеждаше различно. Сега стигаше почти до кръста ми. И сякаш усещах по-силно натиска на милионите тонове скали над нас.

После внезапно се чу плясък. Не знаех какво означава. След това в тунела отекна стон. Изабел включи фенерчето.

— Нещо ме докосна! — изпищя тя. Гласът ѝ бе упорит, но разтреперан.

— Няма нищо — опитах да я успокоя. — Не мисли за това. Скоро ще се измъкнем оттук.

Водната повърхност оживяваше с всяко включване на фенерчето. Приличаше на тъмна кожа, която помръдваше мутно, сякаш нещо под нея се движеше. Продължихме да газим. Треперех и постоянно очаквах нещо слузесто да ме докосне отново — или още по-лошо, да ме ухапе.

И тогава изведнъж пред нас се появиха вертикални решетки, препречили пътя ни...

Може би трябваше да ги очаквам, но те ме изненадаха. Усетих, че сме в беда.

Този тунел можеше да се окаже капан. Трябваше да са много наивни, за да го оставят без решетки. А византийците в никакъв случай не са били такива... Крадци и врагове лесно са можели да проникнат в двореца или в „Света София“, ако прегазеха оттук.

— Не вярвам на очите си! — възклика отчаяно Изабел.

Сега водата течеше по-бързо, дърпайки панталона ми, нозете ми. Стояхме на място, втренчени в решетките. Нямаше начин да се промъкнем през тях. Изглеждаха много солидни.

— Поне веднъж — обадих се аз — би било страхотно, ако древните инженери се окажат не толкова дяволски способни. — Прегазих напред, докоснах решетките, хванах ги с две ръце. Бяха леденостудени и твърди като стомана. Ритнах ги. Да, стигаха чак до долу. Нямаше дори сантиметър разстояние от дъното.

— Е, това доказва едно — продължих аз. — Почти отвън сме.

— Стана ми много студено — оплака се Изабел. Чувах тракането на зъбите ѝ.

Натиснах една пръчка отгоре — там, където се забиваше в тавана. Може би хоросанът и тухлите са се износили с годините.

Но пръчката се оказа непоклатима като гранит. Изабел изключи фенерчето. Потреперих в мрака. Ядосах се на себе си. Трябаше да се досетя, че ще има решетки. Озовахме се в капан.

Нещо се плъзна по глезната ми. Най-ужасните ми страхове оживяха.

Зашпото този път пълзенето не престана. Пасаж змиорки или гигантски червеи минаваха през краката ми. Всяка частица от тялото ми подсказваше да се движа, да се разкарам оттук — но не можех.

Стоях като вкаменен, с разширени от ужас очи, и оставил пълзенето да продължи.

Изабел включи светлината. По изражението ѝ разбрах, че също ги усеща.

Обзе ме погнуса. В устата ми се надигна лута жълч.

После нещо се впи в прасеца ми и ме прониза още една вълна от страх.

Изабел се пресегна към мен. Остави фенерчето да свети, макар че то едва премигваше. Сплетохме здраво пръстите си.

Сетне лъчът премигна за последен път и угасна.

И в този момент нещо ме ухапа по бедрото, направо през панталона. Зъбите му бяха като иглички.

39

Сержант Моулъм работеше извънредно. Не се случваше често, само при спешни случаи. Ситуацията в Испания се влошаваше.

Местните блогъри, пристрастените към „Туитър“ и радиожурналистите осигуряваха по-пълна картина на случващото се от *TVE* — испанската държавна телевизия. Но шефовете му искаха да узнаят дали агитаторите подбуждат към насилие, както се твърдеше.

Сержант Моулъм наблюдаваше картината от охранителните камери в края на Плаза де лус Кортес. Живите образи обикновено се предоставяха на шофьорите, за да преценят какво е нивото на трафика в Централен Мадрид, но сега публичните предавания бяха изключени. Замениха ги със специални предавания на службите за сигурност. Те показваха неокласическа сграда с колони и фронтони, с бронзови лъвове, охраняващи широкото стълбище, водещо към входа.

Образът показваше и тълпа от около пет хиляди мъже и жени, струпани пред Конгресо де лос Депутадос — испанския парламент. Тълпата притискаше редицата испански полицаи от Куерпо Национал де Полиция. Специалните части за контрол на безредици бяха екипирани с подплатени костюми, прозрачни щитове и футуристични шлемове. Но определено не бяха подгответи за гнева на тълпата.

И не бяха достатъчно на брой. Беше проведена атака срещу малка нова джамия в града. Но защо се стигна до такава реакция след толкова дребна провокация?

Сержантът погледна екрана отляво. Там бързо се сменяха съобщения от „Туитър“ и „Фейсбук“, споменаващи Мадрид, Плаза де лус Кортес или други ключови думи.

Оценените като подстрекателски от автоматичната текстообработваща система, онези, които насилието, спираха за няколко секунди в центъра на екрана, преди да изчезнат вляво за по-нататъшна обработка. Но те не бяха много, което му се стори изненадващо. Видя само две през последните пет минути.

Кой, по дяволите, разпалваше тези бунтове? И защо?

40

Бедрото ми пареше от ухапването.

Дишането ми стана учестено, накъсано. И вече изобщо не усещах краката си. Бяхме потънали в непрогледен мрак.

А змиорките, или водните змии, продължаваха да се гърчат в нозете ми, по бедрата ми. Някои хапеха като пълхове. Само течението им пречеше да се залепят задълго или може би вкусът на памучния ми панталон не им допадаше. Сред тях имаше гиганти с груба кожа, която драскаше като шкурка дори през памука, а телата им бяха дебели колкото ръката ми.

Изабел изпища.

— Хапе ме! — Започна да пляска неистово, изпращайки вълни към мен.

— Не се движи — прошепнах аз. — Ще си отиде.

Тя премигна с фенерчето и застина. Чувах дишането ѝ.

— Не мисля, че онзи Алексий е минал оттук. Кралските особи не биха понесли това — промърмори тя.

Изглеждаше бледа, като следващата жертва във фильм на ужасите. Онази, която знае какво я очаква.

— Изчезнали?

Тя поклати глава. Светлината от фенерчето едва мигаше. Тя го изключи. Това изискваше голям кураж.

— Идвам.

Прегазих към нея, притискайки крака върху гърчещата се маса, опитвайки се да не мисля за тях. Пъхнах ръце във водата и бързо ги прокарах по краката ѝ. Накрая брадичката ми докосваше водата. Продължих да дишам бавно.

Върху голия ѝ глезнен наистина се беше залепило нещо дебело, ужасно и слузесто.

Изправих се, натиснах го бавно с крак и отпуснах цялата си тежест върху него. Каквото и да беше, то издържа още миг и се изпълзна.

— Всички ще изчезнат след минута — заявих уверено аз. Стори ми се, че е правилно да говоря така. Татко би казал същото.

— Може ли да стане по-зле, по дяволите! — изрева тя. Гласът ѝ отекна.

— Може — отвърнах.

— Как? — изкреша тя.

Не отговорих. Главата ми пулсираше. Опрях ръка в тавана. Адски хълзгав. Всичко беше наред, докато се движехме напред. Концентрирах се върху онова, което правех, съсредоточавах се в движението. Но сега заседнахме и ми остана време да се замисля. Спомените за Айрийн ме връхлетяха отново. И тя изглеждаше бледа понякога като Изабел сега.

Едно беше сигурно. Айрийн не би искала да умра тук долу. Би искала да се боря. Да живея.

Оставаше една възможност.

Стиснах рамото на Изабел. Тя включи отново светлината.

— Ще се измъкнем оттук — заявих аз. — Само стой мирна.

Тя кимна и щом лъчът избледня, го изключи. Тъмнината ни обгърна отново.

Секунди по-късно онова, което се плъзгаше и хапеше, изчезна. Това бе нашият шанс.

— Ще се гмурна, за да видя дали ще мога да извадя някоя решетка от дъното. Под водата трябва да са ръждясали.

— По-бързо, Шон, моля те! Следващите може да са по-гладни.

От време на време нещо пак се плъзгаше по краката ми, но аз се опитах да го прогоня от съзнанието си.

Внезапно усетих дъха на Изабел върху бузата си, топъл и възбуджащ.

Тя се въодушеви.

— Можеш да го направиш, Шон — прошепна тя в ухото ми.

Зъбите ми тракаха. Стиснах устни. Знаех, че се опитва да ме окуражи. Наясно бях, че е невероятно смела, щом слезе тук долу, рискувайки живота си, за да бъде с мен.

Сега беше мой ред.

Поех си дъх, стиснах си носа и се гмурнах бързо. Ледената вода ме шляпна по лицето като злобен шамар. Усетих грубите решетки в ръцете си.

Изабел включи фенерчето. Светлината му се процеди като мляко, сякаш се намирах в някаква призрачна огледална зала. Спуснах се по-надолу в ледения мрак, а изтръпналите ми пръсти дръпнаха заровените решетки.

Някакво мустаче докосна лицето ми, парна ме по бузата. Ожулих в нещо ребрата си. Останах с отворени очи, опитвайки се да различа решетките във водния мрак, надявайки се Изабел да задържи фенерчето включено възможно по-дълго.

После кракът ми се удари в стената на тунела. Отпуснах едната си ръка от решетката. За момент изгубих ориентация. Докоснах краката на Изабел и се издигнах с ритници към повърхността. Главата ми изскочи от водата.

— Боже! — вдъхнах облекчено, пръскайки слюнки и поемайки въздух. Избърсах пръските от очите си.

Тя протегна ръка и ме стисна за рамото. Усетих топлина, настърчение.

— Добре ли си? — попита.

Треперех почти неудържимо, но кимнах.

Фенерчето избледня. Светлината му мъждукаше като жълтеника мъгла. Виждах само блясъка на тъмната вода. Изглеждаше по-висока отпреди малко. Изабел изключи лъча.

Вдишах и задържах дъха си. Участеното дишане е сигурен знак за първи симптоми на хипотермия. Беше време да се измъкнем от водата. Трябваше да се гмурна отново. Този път на тъмно.

— Може би е по-разумно да се върнем, Шон? — Гласът ѝ трепереше.

Не отговорих. Поех си дълбоко дъх, насищайки кръвта си с въздух и се гмурнах, подтикван от остра като нож решителност.

Ръцете ми се мушнаха право в калта, този път къмния край на решетките. Ровех неистово и открих нещо кръгло, твърдо. Нещо като кожена торба, втвърдила се на топка около съдържанието си.

Издърпах я от калта и се насочих към повърхността, вдигайки я като награда. За момент си представих, че може да е торба със златни монети, забравена от Алексий. Изабел включи фенерчето, докато водата се стичаше от мен.

— Мили боже! — извика тя. — За какво ти е това?

Премигнах. Наградата ми беше горната част от череп, покрита със стичаща се кал.

Захвърлих го и той цамбурна тихо, щом падна във водата. Бях благодарен, че плътта е изчезнала отдавна...

— Не го вдигай пак. — Сега Изабел изглеждаше наистина уплашена.

Посегнах напред в тъмнината, докоснах Изабел и стиснах здраво ръката ѝ. Тя също стисна пръстите ми. Исках да я прегърна. Отдавна не бях изпитвал такъв порив да защитя някого.

Онзи череп може би е бил на човек, умрял точно тук, където стояхме. Колко ли време му е трябвало? Вероятно *не много* в този студ.

Изабел ме дръпна към себе си.

— Когато се измъкнем оттук, искам да лежа дълго на слънце — сподели тя.

Представих си как лежа до нея.

Стиснах рамото ѝ, поех си дълбоко дъх и се гмурнах за трети път.

Сега успях да напипам решетките, които стигаха до дъното, макар да не виждах нищо в чернилката. Но се оказах прав. Бяха доста ръждясали. Едната дори вече не опираше в пода на тунела. Имаше шанс. Дръпнах я, но не се огъна.

Изскочих разтреперан на повърхността. Изабел включи фенерчето за момент. Изглеждаше обнадеждена.

Кимнах. Не можех да се усмихна. Решетката бе твърде солидна, за да ме обнадежди. Тя изключи фенерчето.

Последното, което видях, докато пълнех дробовете си с въздух, бе плахата усмивка на Изабел. Напомни ми за усмивката на Айрийн, споменът за която избледняваше, докато лицето ѝ не се превърна в сънно видение: как седи до прозореца в спалнята ни, как се приготвя да излезе, как се усмихва, когато има изненада за мен... Онази част от живота ми, цялото щастие, бе толкова далечна сега.

Гмурнах се пак и бързо стигнах до дъното на решетките.

Този път щях да проверя другите две.

Изабел отново включи за кратко фенерчето. Светлината му остана стабилна за секунди, после угасна. Опипах с ръце надолу.

Пръстите ми бяха изтръпнали почти напълно, но успях да ги пъхна в една цепнатина под решетките.

И през мен премина лъч на надежда. Една от тях също бе ръждясала отдолу, дълбоко в калта. Опипах за последната. В нея имаше заклинено нещо твърдо и квадратно, заровено в тинята. Дръпнах препятствието. Държеше се здраво. Дръпнах по-силно. Каквото и да беше, определено бе сътворено от човешка ръка. Имаше ъгли. Приличаше на кутия.

И после остана в ръцете ми. Ритнах с нозе, за да изляза на повърхността. Фенерчето се включи, щом изплясках горе.

— Най-добрата новина е, че две от решетките долу са ръждясали. Ако успея да ги огъна, ще можеш да се промъкнеш.

Чувах само копринения шум от течащата вода, усещах капките, стичащи се по лицето ми. Изабел изключи фенерчето.

— Няма да те оставя — заяви тя. — Ако ти не можеш да минеш, ще трябва да намерим друг изход.

— Искам ти да тръгнеш първа — настоях аз.

— Не, няма. Ако ти успееш да минеш, не се беспокой, ще те последвам.

Тя включи фенерчето само за секунда и ми намигна. Това ме стопли. После, въпреки ледения студ, тракащите зъби, солената, гранясала миризма, аз се разсмях. Сякаш не бяхме заровени под тонове скали, сякаш бяхме свободни, на сред широко поле...

После си поех дълбоко дъх, плъзнах се под водата и стигнах до дъното. Заклини хлябът в другите решетки и дръпнах онази, която не опираше долу. Тя помръдна, надигна се малко. Най-напред бавно, после — по-бързо. Изскочих за въздух, сетне отново се гмурнах.

Този път дръпнах другата решетка. Трябваше да огъна две нависоко, за да успея да се промъкна. Не беше лесно, но усетих, че поддава — отначало малко, после повече. На дъното се образува дупка. Можеше да се окаже достатъчна, но не исках да се заклещя там долу.

Поех още въздух, гмурнах се обратно и дръпнах отново решетките. Огънаха се още... Сега трябваше да опитам. Заплувах напред и надолу.

Беше много тясно и за един наистина ужасен миг си помислих, че ще заседна, ще се заклещя, но после преминах.

Изскочих на повърхността.

— Хайде! — извиках. Обзе ме оживление, сякаш бях спечелил олимпийски медал. — Промъкнахме се!

Изабел включи фенерчето, извика, подаде ми го и се гмурна във водата. Секунди по-късно се озова до мен.

Започнахме да газим бързо напред...

От тази страна таванът на тунела беше плосък, а водата стигаше до гърдите ни, но слава богу, нивото вече не се променяше. Докато газехме, забелязах, че стана по-топло, все едно наближавахме открито пространство. Движехме се бързо, разтреперани в тъмнината. Включвахме фенерчето за секунди. Брадичката ми още потръпваше, едва усещах краката и ръцете си, ала вече знаех, че ще намерим изход.

След още петдесет метра чух съскане, което ми прозвуча като пороен дъжд. После долових автомобилен клаксон на голямо разстояние, като свирка на далечен влак. Такъв чудесен звук! Звукът на човечеството. Спрях да му се насладя.

Сега по стените имаше малки ракета. А пред нас се виждаше слаб фосфоресциращ блясък.

А после, надалеч, видях най-удивителната гледка — искрящи диаманти. Това беше азиатският бряг на Босфора, с хилядите си сгради и улични лампи, блеснали под кадифения мрак. Мокри и разтреперани, ние излизахме на морското ниво в подножието на хълма, увенчан със „Света Ирина“ и „Света София“. И бяхме живи.

Успяхме. Измъкнахме се.

Обърнах се към Изабел. Тя размахваше предмета, който измъкнах от водата. Приличаше на вързоп от разпадащи се кожени парцали.

— Още ли го държиш? — попитах аз.

Тя се усмихна широко. Стори ми се щастлива.

Когато излязохме на открито, напускайки тухления тунел, дъждът зашиба в лицето ми. Усещането за пространство, светлина и лекота беше чудесно. Толкова невероятно, че дори капчиците, които ме бодяха по лицето, ми доставяха огромно удоволствие.

— Успяхме! — възклика Изабел.

Скалата, върху която се изправихме, беше тясна и плоска, а водите на Босфора покриваха долната ѝ част. Намираше се точно до мястото, където водата от тухления тунел се изливаше навън.

Изабел ме прегърна. Изведнък ме обзеха странини чувства. Но нямаше да ѝ кажа. Нямах представа дали това ще продължи, дали беше реално. Почти се надявах да отмине. Много усложняваше нещата.

— Само бог знае кога за последен път някой е избягал оттук — замислих се аз. После се отдръпнах от нея и погледнах към стръмния скалист бряг зад нас. Изкачването нямаше да е лесно. Зъберите ми се видяха големи, беше почти като урва.

— Трябва да внимаваме — казах. — Те вероятно все още ни търсят. Всъщност, твоят шеф ни търси.

— Шон, моля те, не прибързвай със заключенията. Има някакво обяснение за онова, което чухме, за присъствието му там.

В момента не ми се искаше да продължа този разговор или да се чудя защо тя все още му вярваше. Избягахме. Спасихме се. Живеехме втори живот, той ни беше като подарък. Вдишах с пълни дробове от божествения въздух. Такава свежест, сякаш стоях на сред цъфнала ливада.

Притворих очи и подложих лице под дъжд. Никога преди не ми се е искало нещо подобно. Капките се удряха по кожата ми, усещах свежестта им...

Сетне видях как Изабел пое наляво, където наклонът на скалата не изглеждаше чак толкова стръмен. Последвах я. Сигурно приличахме на гигантски водни плъхове. Зъбите ми още тракаха. А нямаше лесен път за изкачване.

После дочух музика. На около пет-шест метра от брега се появи редица ефирни светлини, плъзгаща се към нас като привидение. Ставаха по-ярки, а през мен премина вълна на беспокойство. Кой, по дяволите, бе излязъл в Босфора посред нощ?

Разпознах музиката. Онези весели потпури от стара джаз песен, станали популярни в Щатите преди няколко години.

Секунди след това прожектор освети лицата ни. Заслепи ме напълно.

Прогърмя глас. С американски акцент.

— Какво, по дяволите, правите?

— Претърпяхме произшествие! — извиках аз. — Помогни ни, човече!

— Няма проблем за американски сънародник. Чакайте. Ще ви хвърля въже.

41

Звукът от свалянето на стъклото от задния прозорец в къщата на Шон в Лондон наподоби пукването на капачка от вакуумиран буркан с мармелад. На прозореца имаше аларма, но тя изключи.

Мъж в тъмносин анzug и маратонки плъзна тънка метална пластина — електрически генератор — между двете части на алармата и откряхна прозореца. Минута след това той вече тършуваше из стаите.

Интересуваше се най-вече от офиса на Шон. Откри го, дръпна завесите, включи осветлението и започна да снима. Засне всичко, което би представлявало интерес: кориците на академичните списания до бюрото на Шон; кориците на романите, които четеше; сметките за мобилния му телефон; банковите му извлечения; свидетелството му за раждане; снимките му с медалите за плуване и бокс, които бе спечелил през първата си година в университета... Засне и две вестникарски статии за афганистанските приключения на Шон, пъхнати под снимката на мъртвата му съпруга.

Отне му общо два часа. В интернет имаше много неща за Шон, но най-добре бе да преровиш дома му, за да се докопаш до пикантериите, които държеше близо до сърцето си.

Преди да върне стъклото на мястото му, мъжът с мършавото лице намаза ръба на прозореца е бързо засъхващ маджун. Само внимателен наблюдател би могъл да разбере какво е станало.

42

— Трябаше да измислите по-добра история — рече иронично нашият спасител Кайзер.

Седяхме в главната каюта на моторната яхта на Боби Кайзер — „Сънсийкър“, подскачаща на котва в силния дъжд. Облекчението, което почувствах заради измъкването си от Босфора обратно в двадесет и първи век, се изпаряваше бързо под циничния му поглед.

Той пусна котва скоро след като ни взе. Каютата бе чудесно затоплена, мириеше на кафе и бе облицована с ламперия от тиково дърво, като „Бентли“ на стар милиардер. Но все пак имахме проблеми.

Опитвахме се да убедим Кайзер — така настояваше да го наричаме — че някой ни е ограбил и ни е бълснал по скалата. Вече не бях сигурен дали качването ни на борда беше добра идея.

— Не очакваш да повярваме на тази скальпена история, нали? — обърна се той към строг арабин със закръглено и охранено лице. Предположих, че е помощникът му. Беше кацнал върху алуминиевите стълби, водещи към палубата.

Кайзер беше с напомпани мускули — като на човек, който прекарва доста време във фитнес залата. Той и арабският му приятел бяха облечени в черни тениски и джинси. Дрехите на Кайзер падаха свободно по тялото му. Помощникът му или носеше дрехи, предназначени за някой много по-слаб, или обичаше да прилепват по него.

— Глупостите се трупат тази вечер, Тунджай — обади се Кайзер. Арабинът се втренчи в нас с празен поглед.

На бузата ми се появи тик.

— Хайде сега, изплуйте камъчето! Какво правехте в Босфора посред нощ? И къде намерихте това? — Той посочи към квадратния вързоп върху лъскавата извита маса пред нас. Край него се валяха слузести парченца разлагаша се кожа.

— Казах ви. Намерихме го в скалите — отвърнах уверено. Втренчих се в него.

Изабел продължи да си суши косата с пухкавата бяла кърпа, която Кайзер ѝ даде. Черните тениски и торбестите панталони, които домакинът ни предложи, бяха точно това, от което се нуждаехме. Моят панталон бе покрит с кал.

— Глупости, глупости, глупости — отговори Кайзер.

Прокара пръст по токата на колана, с който бе стегнат пакетът.

И аз като него изгарях от нетърпение да видя какво е съдържанието. Ала когато той почисти токата с четка за зъби и по средата ѝ се показа камък с цвят на рубин, мисля, че и двамата останахме изненадани. За миг атмосферата в каютата се промени, стана ледена. Находката ни очевидно беше ценна. Сега всички очи се впериха в нея.

— Измислете нещо друго. Това направо вони. Не знам какво сте си наумили, може би, че сте невинни като майка Тереза, но не мисля, че е така. Не сте намерили това на скалите. — Той насочи ножа си към пакета.

Мократа и мазна кожа бавно изсъхваше от въздуха в каютата. Върху палубата отгоре се разбиваше дъждовен шквал. Лампите вътре премигваха. Тикът на бузата ми се появи отново.

Чувствах се така, сякаш бях пробягал маратон. А може би и два.

Изабел запази достойнство, макар че носеше дрехи, предназначени за някой доста по-едър от нея.

В началото и Кайзер се държа дружелюбно. Ако пакетът не седеше помежду ни, вероятно вече щяхме да си спомняме за някое шоу на Бродуей.

Арабинът опули очи, когато Изабел се появи, след като се преоблече в ниската каюта под стръмните стълби, водещи към палубата. Още тогава реших, че не го харесвам. Едителността му след това също не помогна.

— Ами вие? Какво правите тук посред нощ? Риболов ли? — попитах аз.

— Няма начин, човече. Не бих хапнал от онези гигантски змиорки, които вадят оттук.

— Така е! — съгласи се Изабел и потрепери. После ме погледна. Усещах нещо различно, след като минахме заедно през тунела. Знаех, че мога да разчитам на нея.

Кайзер изсумтя с погнуса.

— Видяхте ли ги?

— Забелязахме нещо във водата. Може да са били змиорки.

— Късметът се изпълзва през пръстите като змиорките в Босфора — обади се помощникът. Гласът му беше дрезгав, неприятен.

Спомних си тунела, мрака, плъзгането. Разтърках прасеца си. Когато си съблякох мокрите дрехи, открих върху кожата си дълъг набръчкан белег — триъгълна червена резка с кръв по повърхността, където змиорката бе смукала плътта ми. Замалко не се превърнахме в тяхна вечеря.

— И какво правите тук? — попита Изабел.

Атмосферата в стаята се охлади с още няколко градуса.

Сега изражението на Кайзер стана твърдо като камък. Помощникът му престана да мърда.

После нашият спасител постави ножа си върху масата и го завъртя. Той спря с върха към мен. Погледът му остана съсредоточен в него.

— Добре, скъпа, като виждам, че си толкоз любопитна, ще ти кажа какво правим. — Спра за малко и посочи към Изабел. — А сетне може би ще ми направиш една услуга и ще постъпиш по същия начин.

— Добре — съгласи се Изабел. Гласът ѝ прозвучава оптимистично, но очите ѝ нащепваха нещо различно.

Кайзер заговори. Сякаш предлагаше отдавна отрепетирано изложение за дейността си.

— Имаме разрешение да картографираме дъното на канала тук. Използваме възможно най-добраия радар, проникващ в седиментния слой — обясни той. — Сканираме нощем, за да избегнем смущенията от дневния трафик. Това е най-натовареният морски маршрут в света. Всяка година през тези проливи минават 60 000 кораба, скъпа. Или работим нощем, или изобщо не работим. Още въпроси?

— И докладвате, ако забележите нещо на дъното? — попита Изабел.

Той кимна.

Наведох се напред.

— Търсите ли изгубеното османско съкровище? Голямата хазна?

Изабел ми се усмихна и отметна мократа коса от лицето си. Изглеждаше много спокойна за човек, току-що избягал от смъртта.

— Не, любопитко, не го търсим. — Кайзер завъртя отново ножа.
— Когато служих в армията — продължи той, — научих някои неща.
Едно от тях е да познавам кога човек крие нещо.

Следващите няколко секунди на мълчание бяха напрегнати като двете опорни въжета на моста „Голдън Гейт“.

— Мислех, че на повечето от вас ви е писнало от този регион след всичките продължителни обиколки — предположих аз.

— Может да е заради мацките — отговори той. Хвърли поглед към Изабел. — Тук наистина са различни.

— Феминизъмът не е стигнал дотук — отбеляза Изабел.

Той вдигна рамене.

— Поне показват малко уважение.

— Къде сте служили? — попита тя.

— Ще ти дам име, чин и сериен номер, но за повече ще трябва да ме измъчваш.

Ръката му лежеше върху ножа.

— А сега ще mi разкажеш ли за това вързопче? — Той вдигна ножа и го насочи към пакета.

— Намерихме го преди няколко минути — отговорих вместо нея.

— Това е истината. И в този момент не знаем нищичко повече от вас.

— Добре, хайде тогава да го отворим заедно. — Това бе намерение, не молба.

Кайзер вдигна кожения вързоп. На лицето му се появи подла собственическа усмивка.

Наведох се напред, гответки се да се пресегна и да го дръпна от него, когато Изабел стисна здраво ръката ми.

— Шон — прошепна тя. Погледнах я.

Наблюдаваше арабския приятел на домакина ни. Той се размърда, слезе по стълбите и се озова само на няколко метра от нас. Сякаш очакваше да се сбием.

Посочих Кайзер с пръст.

— Това не е твое — напомних му.

— Не се беспокой, няма да ти открадна безценното вързопче — успокои ме той. Остави вързопа, извади изпод масата розови гумени ръкавици и ги надяна. — Просто искам да го погледна. Мога да ти помогна да оцениш находката си, нали? По природа съм любопитен. Кълна се.

Трябва да призная, че и мен ме гризеше любопитство. А подозренията ми към този мъж се притъпяваха от умората.

Вързопът бе широк двадесетина сантиметра, толкова дълъг и десетина сантиметра дебел. От него се носеше слаба миризма на развалена риба.

Кайзер постави върху масата бяла пластмасова дъска. Сложи вързопа върху нея и започна да човърка разпадащия се вътрешен слой с нещо, което ми заприлича на стоманена зъболекарска сонда. Всички вперихме очи в него. Докато човъркаше, той изследваше всичко през голяма лупа с вградена лампа. Отстрани малко от кожата. Процесът приличаше на белене на лук.

Когато стигна по-надълбоко, видях, че съдържанието е увito в жълтеникав восьчен материал.

— Това изглежда водоустойчиво — отбелязах аз.

— Отличен, друже — похвали ме Кайзер. — Изглежда и много старо. Когато е увиван този вързоп, Пето авеню е било индианска пътека. Само като го помириша, бих казал, че е предосмански.

Пъхна носа си във вързопа и вдъхна дълбоко, сякаш оценяваше старо вино.

— Знаеш ли — продължи той, — че когато Мехмед Завоевателя е надзирвал строежа на двореца си върху този хълм, той цяла година е търсил подобни неща?

Вдигна вързопа, обърна го. Дъждът шибаше по покрива отгоре. Шумът се засилваше, отеквайки в каютата.

— Мехмед се срещнал с местните рибари — обясни Кайзер. — Накарал ги да изорат дъното с мрежите си, търсейки нещо изпуснато от византийците в Босфора, докато са бягали от града.

Той заби ножа в ъгъла на жълтеникавия восьък, мръдна го бавно и разряза едната страна, разсичайки многобройните пластове.

— Знаеш ли какво ме човърка? — попита мъжът и погледна към Изабел. — През трите си обиколки не съм намерил нито един пакет.

Разряза другата страна на вързопа. Втора, по-мазна жълтеникова животинска кожа се показа под първата. Кожата бе напълно непокътната и запечатана отстрани с кървавочервен восьчен печат.

— Чувал ли си, че от този град е дошла Торинската плащаница? — попита той, оставяйки вързопа с печата нагоре. — А това е страхотен печат.

Във воська бе отпечатан стилизиран двуглав орел. Воськът изглеждаше матов и избелял, но орелът все още впечатляваше.

— Това е старият имперски византийски печат. Вътрешне може да има всичко — обясни той.

Разклати леко вързопа. Изпопадаха малки жълти парченца.

— Няма да повярваш какви пластове има в този град. — Вдигна ножа, разсече печата и свали жълтата кожа. Всички вперихме очи във вързопа.

Чух как помощникът на Кайзер си поема дъх. До вързопа, в перфектно състояние, се намираше най-старата книга, която бях виждал някога. Корицата й имаше пъстър кафяв цвят, като на кафе. Отпред се забелязваше стилизираният орел в избеляло черно. Корицата видимо бе изработена от тънко дърво, покрито с кожа. Не приличаше на никоя от книгите, които бях виждал дотогава.

Кайзер отвори книгата без особена деликатност. Страниците й бяха от твърд пергамент — изсушени и разтеглени животински кожи. Върху тях се забелязваха избледнели букви. Изглеждаха крехки, но все пак се обръщаха.

Той ги оставяше да падат една върху друга. Всяка страница бе различна, оръфана малко по ръбовете.

Кайзер затвори книгата, обърна я и я огледа от всички възможни ъгли. Страниците бяха назъбени, задната корица — износена. Подвързията се виждаше, тънък кожен шнур, преминаващ през всяка страница и завързан отзад. Приличаше повече на сборник от свързани документи, отколкото на книга. Какво бяхме намерили?

Протегнах ръка. За момент си помислих, че ще ми даде находката. Изправих се и посегнах настоятелно...

Атмосферата отново се промени. Усетих, че предстои конфронтация. Мръднах ръка още сантиметър напред към него.

Той се ухили и ми подаде книгата.

Аз също му се усмихнах неискрено. После насочих вниманието си към книгата. Тъмно петно покриваше единия ъгъл. Изглеждаше много старо, получено още преди да бъде изгубена.

— Истинска находка, приятели — възхити се Кайзер. Помощникът му застана до мен. Усетих миризмата на тютюн в дъха му.

— Така изглежда — съгласих се аз.

— Цял живот можете да чакате за нещо такова. — Все още се усмихваше.

Положих книгата върху пластмасовата дъска и я отворих със зъболекарската сонда.

Оставил пожълтелите страници да падат една върху друга, докато не се разтвори и последната. Върху всяка беше написано нещо. Върху вътрешната задна корица имаше голям квадрат, нарисуван с избеляло, но все още ясно червено мастило. Помислих си за отец Григорий. Точно такава находка би го впечатлила.

Квадратът бе нарисуван на ръка и имаше малки двуглави орли във всяка точка на компаса — север, юг, изток и запад. Една линия съединяваше орлите, за да построи квадратната форма. Други линии — по една от източния и западния орел и една откъм юг — се свързваха направо със северната точка на компаса във формата на стрела, изправена нагоре в квадрата.

Цветовете на двуглавите орли бяха избелели. Горният беше черен, долният — бял, източният — зелен, а западният — червен.

Най-отдолу върху вътрешната задна корица имаше бледочервен надпис, вероятно на латински. Разчетох само думите *fame ad mortem* и по-нататък — *semel quisque*, последвани от много избелелите думи *novus semita*.

При Юстиниан Велики Византийската империя е преминала от латински на гръцки. Това можеше да е от неговото време или още по-старо.

— Прилича на кабалистически символ — поясни Кайзер. Сочеше към квадрата. Пръстът му се премести към латинския надпис. — Може да е всичко, молитва, магическо заклинание... Византийците са били много запалени по окултизма. Тайни знаци, магии, зли очи и всякакви такива. Веднъж видях подобен символ върху монета от Кносос. Мисля, че беше от пети век. Сигурно е, че означава нещо.

— Прилича ми на молитва — предположих аз. — Чудя се от коя библиотека е този ръкопис.

Дъждът над главите ни трополеше шумно по палубата. Кайзер гледаше книгата с разширени очи, сякаш беше покана за среща с кралицата.

— Ако е книга от библиотека, можеш да платиш глобата, Шон — обади се Изабел. — Ти я намери.

— Това червено мастило е от ален червей — насекомо от близкоизточно дърво — *coccus ilicis* — обясни Кайзер. Погледна квадрата по-отблизо. И попита: — Къде точно го намерихте?

— Във водата, близо до мястото, откъдето ни взехте — рекох аз. И беше относително вярно, ако разтегнеш значението на думата.

Кайзер обърна глава и вдигна поглед към покрива. Като че ли дочу нещо.

— Трябва да изчезваме оттук в три и тридесет.

— Как така? — попитах.

— Тогава минава турската брегова охрана, да проверят дали сме тръгнали. Ако не сме, ни прогонват. Намират си работа. Всяка нощ разполагаме с двучасов прозорец. След това тръгват фериботите. — Той погледна лъскавия месингов часовник на стената. Показваше три и десет.

— Имаме няколко минути.

Изабел потупа джобовете си и си извади телефона. Удивих се, че все още е у нея. Разтърси го. От него се процеди вода. Скоро нямаше да може да извика кавалерията.

— Някой може ли да оправи мокър телефон? — попита тя. — Искам да направя няколко снимки.

— Съжалявам, скъпа — отвърна Кайзер. — Но не се тревожи. Аз ще направя всички снимки, които са ни нужни. — Измъкна от полицата над масата лъскав черен фотоапарат „Лайка“ с покрити лещи и започна да снима ръкописа. Затвори го, за да заснеме и корицата. Пристъпих встрани. Апаратът му приличаше на онзи, който Алек купи наскоро. Отстрани имаше светкавица с червена светлина. Напомни ми за една от най-добрите му характеристики.

— Отлични снимки ще направиш с това — похвалих го. Отидох зад него, точно до рамото му. — Хубав апарат.

Той кимна.

— Само най-доброто, човече.

Видях каквото исках и отстъпих назад.

Той разгърна страниците на ръкописа. Няколко от тях със сигурност бяха писма, пришити към другите страници. Имаха печати накрая, гънки и заглавия отгоре. Някои писма имаха повече печати. Апаратът му забръмча.

Повечето от текста представляваше сбит ръкопис. Някои страници бяха украсени с една-единствена стилизирана буква със спирали около избелелите цветове. Някои бяха на гръцки. Други — на арабски. Кайзер престана да снима.

— Гръцките части са на койне. Според мен между пети и седми век. Познава се по тънките щрихи. — Наведе се по-наблизо. Носят му почти докосващата страницата.

— Арабският текст е ранен абджад, от същото време или малко по-късно.

Кайзер ме погледна.

— Това е думата „Мохамед“ — посочи към средата на страницата. Имаше дума, написана с избеляло червено. — Тази страница трябва да е написана след появата на ислама. — Обърна книгата към мен. Пръстът му проследи думите, без да докосва пергамента.

Вихрушка изви по люка отгоре. Изабел сякаш понечи да каже нещо, но мълкна. После светлините премигнаха.

— Фанатиците по исламска история ще се влюбят в това. От години, от векове не е откривано нещо подобно — обясни Кайзер.

— Ще трябва да го изследваме добре — обади се Изабел. — Много ми се иска да разбера какво означава.

— Кнigите в този град са били много важни — продължи Кайзер. — Говори се, че „Кнigата на Откровението“, написана от самия свети Йоан, се е пазела тук.

— Това не е „Кнigата на Откровението“ — възрази Изабел.

Кайзер махна с ръка:

— Могат да ми го преведат, да го датират и ще разберем точно колко старо е. Познавам един експерт по византийски символи. Работи тук, в Истанбул. Имам и още един познат, написал куп статии за ранния арабски. Техният университет ще знае какво да прави с това. — Той мълкна и отново вдигна ръце. — Само казвам, че най-добре е да включим академичната мисъл. Да постъпим правилно.

След това щеше да ме помоли да му я оставя.

— Благодаря, но ще си я вземем с нас — заявих аз.

— Чакай. — Наведе се той към мен. — Сега и аз съм част от това.

Кръстосахме погледи. Очите му бяха студени, сини, решителни.

Не премигнах.

— Благодаря за предложението, но както казах, ще я вземем с нас. — Нямаше да понасям повече наглостта му.

Втренчихме се един в друг.

Ала точно в този миг вой от сирена раздра въздуха. Беше толкова силен, сякаш някой я пусна право отгоре ни. Изабел подскочи. Кайзер присви очи, казвайки:

— Проклетата брегова охрана. Подранили са. Какво им става по дяволите?

Бързо постави ръкописа в обвивката му.

Чудех се дали да не го скрием.

Сякаш прочел мислите ми, той каза:

— Никога не мамим тези момчета. Не си струва.

За секунди люкът отгоре се отвори. Бърз турски говор нахлу при нас заедно с вихъра от вятър и дъжд.

— Влизайте, скрийте се от дъжда, момчета! — извика Кайзер. Добави нещо и на турски.

Подгизналите брегови полицаи с прозрачни найлонови шапки с бели козирки слязоха в каютата.

Кайзер вдигна ръце за поздрав.

— Хей, момчета, добре дошли на борда. — Тонът му беше дружелюбен.

Единият полицай му каза нещо на турски. Кайзер отговори също на турски. После и Изабел се намеси. Чух думите „Британско консулство“. Полицаят ѝ стисна ръката.

— Ще ни задържат — поясни сърдито Кайзер, обръщайки се към мен. — Казват, че търсели някого.

Не отговорих. Съществуващата възможност да издирват друг, но ако търсеха нас, поне се намирахме в ръцете на турските власти, а не на някоя банда, наета от шефа на мястото, от което току-що избягахме.

Незаконното проникване в чужда собственост не можеше да е чак толкова голямо нарушение тук...

После единият полицай, застанал до мен, погледна надолу към кожения пакет.

Няколко минути по-късно, когато стъпих на борда на катера им, се обърнах и видях същия полицай, все още на яхтата на Кайзер. В притиснатата си до тялото ръка държеше ръкописа, увит във всичките

си слоеве от животинска кожа и прибран в прозрачна найлонова торба. Разпознах, че това беше торба за доказателства. И той я носеше така, сякаш животът му зависеше от нея...

В един смразяващ момент си помислих, че може да я изпусне в Босфора, щом се качи на борда. Дали щеше да бъде изгубена скоро след намирането й? Огледах се, опитах да се ориентирам къде се намираме. Дъждът все още се лееше като из ведро, ала морето изглеждаше по-спокойно. Преди да стъпи върху късото мостче между двата кораба, полицаят пъхна торбата под якето си.

— Знаеш ли, на някои места все още убиват заради книги — подхвърли безгрижно Кайзер, докато слизахме в блестящите сиви каюти на катера.

Беше прав, разбира се.

43

В Лондон беше 1,25 ч. сутринта. Арап Анак чу как входната врата на апартамента му се затваря. Лорд Бидонър му изгуби времето с всичките си истории и планове, но Арап разбираше, че не трябва да го прекъсва. Лордът щеше да се превърне в публичното лице на новото Обединено кралство.

Погледна към плазмения еcran, където преди тридесетина минути наблюдаваха кадри от бунтовете из цяла Европа. Всичко беше готово. Дългогодишната работа щеше да бъде възнаградена. Светът се нуждаеше от ново начало. А преди прераждането идваше смъртта. Това бе естественият ред на нещата.

Европа, Западният свят, беше във възход от петстотин години — откакто Христофор Колумб откри Америка. Но нейните обитатели отслабнаха заради това, че през последните векове не им се налагаше да защитават границите си. Военното господство лесно можеше да бъде изгубено през следващите сто години, ако нещата не се променят...

Хората трябваше да разберат, че времето на състраданието е отминало. Антипатията към откритата война, обхванала Запада след Втората световна война, трябваше да приключи. Европейският елит, уплашен да не го смажат, щеше да използва всичките си налични оръжия. И така Западът отново щеше да се окаже на върха.

Новата Черна смърт, която скоро щеше да бъде изпусната на воля, щеше да убие много европейци и страхът щеше да стане поважен от състраданието, както е било винаги. Смъртта щеше да покоси милиони, но всички те щяха да умрат за една добра кауза. А и какво ли струваше животът им? На карта бе заложено бъдещето на човечеството. Ресурсите на земята щяха да издържат много по-дълго. А качеството на живота щеше да се подобри — за оцелелите. Реалността на намаляващата раждаемост в Европа и експлозията на раждаемостта в мюсюлманския свят също щеше да бъде сред приоритетите им.

Човечеството щеше да бъде спасено от самото себе си.

Западът се нуждаеше от малък тласък от време на време, за да направлява съдбата си във верния път, тласък от хората, знаещи как да го направят. Хора като него...

Настоящото поколение лидери бе изгубило волята си да бъде силно. Имаше нужда от нови водачи и от нови фигуранти. И за да се случи това, щеше да потече кръв. Когато всяко семейство по света изгубеше половината си членове, нещата щяха да се променят.

Въпреки късния час, полицейското управление край площад „Таксим“, където ни отведоха, изглеждаше оживено като мравуняк. В коридора видях пиян турчин и две руски проститутки. И двете имаха гъсти руси коси, морави белези по лицата и празните погледи на закоравели наркоманки.

Оказа се, че сме арестувани.

Бях бесен. Не само че ни транспортираха от пристана като обикновени престъпници — отзад в отделни полицейски коли — но и ме принудиха да чакам цяла вечност в коридора, без някой да си направи труда да ме информира какво става.

— Какво знаете за книгата, която сте намерили? — попита следователят.

Изненадващо, но това бе първият въпрос, който ми зададоха, след като ме ескортираха сам до стая за разпити без прозорци. Подът ѝ беше облепен със същите мръсносини плочки, каквито имаше и по стените. Стаята вонеше непоносимо на никотин, сякаш преди мен бяха разпитвали тълпа масови убийци и страстни пушачи.

— Не много — отговорих аз. Втренчихме се един в друг.

— Мистър Раян, трябва да ни сътрудничите. — Следователят се наведе напред. Английският му беше много добър, макар и със силен акцент. — Това е сериозен въпрос. Хората влизат в затвора за много по-малко.

— Нищо не съм направил — възразих. — И не очаквам да вляза в затвора заради това, че съм гледал нещо. Не съм контрабандист.

— Нека да ви напомня, че нашите затвори не приличат на ваканционни лагери. Ако ми разкажете всичко, ще приключим бързо с вас — увери ме той.

— Оценявам това — отговорих. Усмихнах му се хитро, сякаш му казвах; „Ще видим“.

— Признавате, че сте намерили книгата, която открихме на яхтата на мистър Кайзер, нали?

Носеше униформа като на полицайите, които ни доведоха тук, но имаше нашивки по еполетите и повече значки. Изглеждаше и повъзрастен, загорял от слънцето, с оредяваща черна коса, зализана върху главата му с форма на яйце.

Охранителна камера в метална кутия високо горе на стената наблюдаваше и двама ни.

— Да. Намерих я в обвивката ѝ, на брега. Станахме жертва на въоръжен грабеж. Дадох им камерата си. Избутаха ни надолу по скалите към Босфора, за да имат време да се измъкнат, така предполагам... Забелязах вързопа. Намокрихме се, докато го измъквяхме. Това е всичко.

Полицаят ме изгледа, навел глава на една страна. Не ми се стори впечатлен от историята ми.

— Приятелката ви ни каза друго. — Мълкна, за да прецени реакцията ми.

Втренчих се в една точка ниско долу в отсрещната стена. Пред стаята се чуваха викове. Един от пияниците ругаеше.

— Знаете какви са наказанията за контрабанден износ на артефакти от Турция, нали?

— Не сме изнасяли нищо. Не ме ли слушате? — Погледнах го в очите. Докъде можеше да стигне тази лудост?

— Но планирахте да го направите, нали? — Той започна да барабани с пръсти по масата с триумфално изражение на лицето.

По челото ми изби пот. Беше по-горещо, отколкото в сауна на Кони Айънд на четвърти юли.

— Свързахме се с Дирекцията за разследване на паметници, мистър Раян. Те ни казаха, че името ви им е познато, че работите нещо в „Света София“. Така ли е?

Кимнах.

— Е, кажете ми истината тогава... Намерихте артефакта в „Света София“, нали? — Очите му блеснаха.

— Не — възразих енергично аз. — Кога можем да си тръгваме?
Той поклати глава.

— Въпросната находка е невероятно ценна, нали?

Чудех се какво ще стане, ако го помоля да отвори вратата, за да подишаме малко чист въздух. Знаех отговора.

— Странно ли ви се струва това, мистър Раян?

— Да. Странното е, че колегата ми го убиват тук, а аз се оказвам в полицейското управление. Нямаше ли да е по-добре, ако се опитахте да откриете кой го е убил?

— Знаем всичко за колегата ви, но точно сега искаме да разберем нещо за този артефакт. — Спря за малко. — Вашият приятел, Кайзер, помогна ли ви да го намерите, мистър Раян? — Обърна се към мен и опря лакти върху металната маса, която ни разделяше. После скръсти ръце. — Не е ли истина?

— Кажете ми докъде сте стигнали по случая с Алек Зегливски?

Той присви устни. Не изглеждаше доволен.

— Християните не са единствените, които вярват в справедливостта, мистър Раян. Ние също вярваме, че Бог ще изпрати злите да срещнат участта си, а праведните — към наградата им на небето. — Наведе се към мен.

Усетих миризмата на потта му. Тикът по бузата ми, който се появяваше и изчезваше още от яхтата и след като ме арестуваха, заигра отново.

Ударих се по лицето. Тикът изчезна. Следователят ме изгледа, сякаш бях полудял. Може би според него всички западняци бяха откачени...

— Това е добре — отбелязах аз. — Значи убежденията ни съвпадат.

Той се наведе по-близо, сякаш стигаше до същината на въпросите си.

— Знаете ли спекулациите за гърците, които искали да си върнат „Света София“?

Поклатих глава.

— Работите ли с гърците, мистър Раян? Най-добре е да ни кажете, ако е така. А ние ще разберем и ако не сте ни казали... Но тогава ви обещавам, че това ще влоши положението ви.

Поклатих бавно глава. Следователят приличаше на обсебен от нещо, сякаш постоянно се сражава в отминали войни.

Той изглеждаше огорчен, сякаш не ми вярваше и хич не му харесваше онова, което трябваше да прави оттук нататък.

— Знаем всички номера, мистър Раян. Обещавам ви, че ако криете нещо, ще съжалявате.

Втренчих се в него. Наистина ли си мислеше, че работя с някакви тайнствени гърци? Очаквах да ме разпитват за незаконно влизане в „Света Ирина“, а не за някаква фантастична конспиративна теория.

Вдигнах ръце.

— Вижте, честно да си призная, нямах никаква представа какво съдържа онзи пакет, когато го намерихме. Влязохте при нас точно когато го бяхме отворили. Това със сигурност означава нещо. Имате всички обвинки. Питайте Кайзер или приятеля му. А сега съм уморен. Не съм мигвал. Пуснете ни да си вървим. Няма да предявите обвинения, нали? Това правило не се ли прилага тук?

Мозъкът ми забавяше ход, а от изтощение ставах по-раздразнителен от обикновено.

Полицаят се разсмя хитро. Поклати глава.

— Ще ви освободим, когато сме готови за това. Да, това правило се прилага тук, стига да не сте терорист. Вие не сте терорист, нали?

— Не — отвърнах възмутено. — Приличам ли на такъв? — Вдигнах ръце.

Той присви рамене.

— Кой знае... Напоследък всичко е възможно... Сигурен ли сте, че не искате да ни кажете още нещо? Това е последният ви шанс да си признаете. Ще бъдем разумни.

— Вижте какво ще ви кажа... — Спрях за малко. — Нуждая се от сън. — Отпуснах глава върху ръцете си.

Полицаят не каза нищо. След около минута стана, отвори вратата и каза:

— Не се чувствайте твърде удобно.

Вдигнах глава и попитах:

— Къде е книгата?

— Къде ли? Взеха я от Британското консулство. Обадиха ни се от Министерството на културата, че трябва да им я предадем. Най-добре можете да проверите това в Англия. Но съм сигурен, че ще мине малко време, преди да направите това. Съмнявам се дали ще я видите скоро.

Вратата се захлопна с трясък. Положих глава върху масата. Копелета! Ние я намерихме, а те я взеха.

Положих глава върху ръцете си и усетих миризмата на лимонов дезинфектант по масата.

Дали щяха да ме обвинят? Така ли щеше да свърши всичко — да се озова в турски затвор?

Размърдах глава, опитвайки се да се настаня по-удобно. Бях смазан от изтощение, но ми беше трудно да заспя.

Едно знаех със сигурност — ако отец Григорий беше жив, той щеше да ни помогне да дешифрираме находката си. Вероятно щеше да разбере веднага какво означава символът на задната корица и за какво са онези писма в средата.

Спах неспокойно. А стаята за разпити ми се стори по-гореща и по-задушна, като се събудих. Чувствах се като пребит и захвърлен в контейнер. Очите ми горяха, в устата си усещах вкус на кал, а тялото ми изпитваше болки, за които дори не знаех, че са възможни.

Ядосах се. Кога ще ни пуснат?

Десният ми прасец се схвана. Станах и натиснах силно с крак. Схващането отмина бавно.

— *Gun eydin* — чу се женски глас.

Огледах се. Вратата беше отворена. Слаба турска полицайка стоеше на прага с папка в ръце. Не я свърташе на едно място, сякаш имаше достатъчно енергия и за двама ни.

— Казвам се Адиле — представи се тя. В стаята нахлу хладен въздух.

В мен се разляха надежда и беспокойство, сякаш бях инжектиран с тях. Запазих изражението си безизразно, доколкото можех.

— Свободен сте, мистър Раян. Британското консулство поема пълна отговорност за вас, защото сте били с човек от техния персонал.

— Отстъпи настрани.

В мен се разля облекчение. Погледнах зад нея. Изабел стоеше в коридора и гледаше към мен. Още беше с черната тениска и панталона, които Кайзер й даде. Махна ми сдържано.

Полицайката ни ескортира до изхода. Дори не се подписах някъде. Излязохме на претърпкания паркинг. Почувствах се чудесно на открито, извън стаята за разпити.

— Наложи се да събудя шефа на охраната в Ан卡拉 — обясни Изабел. — Не ми се стори много доволен.

— Радвам се, че си го направила.

— Аз си рискувам кожата. Придържаше ли се към нашата история?

— Щяха ли да ни пуснат, ако знаеха къде сме били?

Тя поклати глава.

— Не. Последното, от което се нуждаем сега, е местната полиция да се натъкне на нова място. Повярвай ми, наясно съм как стоят нещата тук. — Погледна назад към полицейското управление. — Пощуряват, щом стане дума за контрабанда на антики.

Дали моментът беше подходящ да ѝ кажа за фотоапарата на Кайзер?

Разтърках ръце в косата си и изпъшках. Бях твърде уморен, за да мога да мисля.

— Добре ли си? — попита тя. Усетих искрена загриженост в гласа ѝ.

Стоеше точно до мен. Телата ни почти се докосваха. Усещах силно присъствието ѝ, блесъка на кожата ѝ, извивките ѝ. Отдавна не бях изпитвал такова влечење към друга жена.

Прогоних чувствата. Просто бях уморен. Заедно преминахме през един неописуем ад. Трябваше да се овладея...

— Знаеш ли какво стана с Кайзер? — попитах я.

Тя вдигна рамене.

И тогава се случи...

Намирахме се само на няколко крачки от полицейското управление. Тъкмо бях обърнал глава да видя дали можем да пресечем пътя, когато нещо остро като игла, нещо свистящо, ме ужили по бузата. От стената хвръкна прах, сякаш експлодира. Усетих вкуса на песъчливия бетон. Най-напред си помислих, че нещо е станало със стената.

После прахът излетя отново. Стиснах Изабел за ръката и извиках:

— Наведи се!

Приклекнахме и миг след това се стрелнахме към чисто ново черно БМВ, паркирано до бордюра. Мозъкът ми отново биеше тревога. Удивително, на какво е способен страхът...

Но откъде дойдоха изстрелите? Единствените хора на улицата, които успях да видя, бяха две двойки в съседната пряка. Никой от тях дори не поглеждаше към нас. Чух ръмженето на колите, писък от клаксон. Нападна ме миризма на развалено, сякаш в съседната канавка имаше нещо мъртво.

Обърнах глава. Опасаната с дървета улица изглеждаше напълно пуста и спокойна. Не видях човек с оръжие. Може би всичко приключи. Изпратиха посланието си.

Но в този миг проехтя още едно свистене. Изабел дръпна силно ръката ми, повличайки ме да приклекна отново.

В полирания черен блясък на БМВ-то видях тъмна дракотина по бузата си. Вдигнах ръка към нея. Беше мокра. Когато отдръпнах пръстите си, усетих миризма на желязо. Какво, по дяволите, ставаше? Потреперих силно като трескав.

После отново екна онзи шум, като от раздразнена пчела, и куршумът удариprotoара в краката ми, изкопавайки кратер в земята. Вкусих още пясък, усетих го в гърлото си. Някой се опитваше да ни убие. Или поне мен.

Блъснах Изабел долу, мъчейки се да я покрия с тяло. Усетих топлината ѝ под себе си.

Докато се слушах за нов изстрел, погледнах под колата, за да забележа кой идва да ни довърши. После се озърнах и ги видях...

— Помощ! — извиках аз.

И замахах неистово към група полицаи, застанали на служебния паркинг, на не повече от тридесетина метра.

Щом се обърнаха да видят кой крещи, ми се стори, че гледам забавени кадри. Първо всички се втренчиха в нас. После, след като облакът прах край нас се разнесе, двама извадиха пистолети.

Последва истинска какофония. Включи се аларма и проявявайки истинска смелост, двамата турски полицаи хукнаха по улицата с вдигнати оръжия.

Някой закрещя. Жена с кофа и парцал на паркинга бе забелязала какво става.

После чух бръмчене на мотоциклет. Надърнах покрай БМВ-то. В уличката, директно срещу мястото, където се криехме, ускоряваше моторист с черни кожени дрехи. Моторът зави зад ъгъла и изчезна. Погледнах си ръцете. Бяха лепкави. Покрити с нещо червено...

45

— Скоро ще се оправите, сър, но ви препоръчваме да останете тук за няколко дни, за да си починете. Ако си тръгнете, не можем да носим отговорност — обясни лекарят в Новата международна болница, гледайки ме как подписвам формулярите за изписване.

Подадох му подписаните формуляри. Той ги погледна и поклати глава.

Извадих късмет, истински късмет... Знаех това, но последното, което исках, бе да се завра в тази истанбулска болница и да си почивам.

Някой желаеше смъртта ми.

Можех ли да поверя живота си на усмихнат охранител или дори на двама?

Дясната ми буза бе одраскана от куршум. Ако не бях обърнал глава, точно сега вероятно щях да лежа в мортата до Алек, изстивайки с всяка изминалата минута.

Усещането да стрелят по теб приличаше на това да сънуваш панаир в кошмар: всичко изглеждаше по-светло и хората се усмихваха, но твърде пресилено...

Параноята ми се засили. Чувах звуци, които дори не забелязвах преди, затваряне на далечни врати. Сетивата ми се бяха изострили. Започнах да забелязвам неща, които преди приемах за съвсем нормални. Като дишането.

Мускулите в гърдите ми също се стегнаха. Усещах главата си странно празна... Нямах представа дали това се дължи на двете инжекции, които ми бяха поставили, или просто бе резултат от шока, но все пак ми се щеше да се измъкна от болницата. И все още исках да разбера защо някой се опитва да ме убие. И по-важното — как мога да го спра.

— Турската полиция ни предложи ескорт до летището — информира ме Изабел, когато се върна в стаята ми след консултации с шефовете си. — Не искат да бъдеш застрелян в Истанбул.

— Добра новина. Съгласен съм с тях за това. Но какво става по въпроса за Питър? — попитах аз. Онова, което знаехме за него, според мен бе най-основателната причина някой да иска смъртта ми точно в този момент.

— Трябва да се върнем в Лондон, Шон. Той е там. Нищо не можем да направим оттук.

— Ами вила „Наполеон“... не трябва ли да бъде атакувана? А онова удивително място под „Света София“?

— Турските власти вече са инструктирани да претърсят и двете места за убиеца на Алек.

— Ами ако и двете места са празни, ако Питър е предупредил всички?

— Трябва да оставим тукашните власти да си свършат работата, Шон. Това е тяхната страна. От опит знам, че не обичат някой да им се меси.

Това беше... Трябваше да се върнем в Лондон. Питър беше свързан с хората под „Света София“. Трябваше да се изправим срещу него.

Поехме към изхода.

— Откъде знаеш, че той е в Лондон? — попитах аз.

— Питах в офиса. Върнал се е за няколко дни.

— Каква изненада...

Тя не обърна внимание на сарказма в гласа ми.

— Не те ли влудява това, че някой от колегите ти може да е предател?

Тя се обърна сърдито към мен и ме посочи с пръст.

— Никога не използваме тази дума, Шон, освен ако не сме сто процента сигурни — тросна ми се тя. — Това не е никаква глупава игричка. Заложен е животът на хората.

— Да, моят и твойят — уточних аз.

Излязохме на паркинга отпред. Атакуваха ни горещи вълни. С всяка изминалата минута връщането в Лондон изглеждаше все по-добра идея. Там поне имаше хора, които можеха да ми помогнат да изоблича Питър, ако Изабел не бе готова да го направи.

Джип „Мерцедес 950“ с черни стъклена, спрял на няколко метра, запали и подкара към нас.

— Превозът ни — обясни тя.

Огледах се. Усетих беспокойство, като се сетих за последния път, когато се озовах на открито. Дали някой не дебнеше да стреля отново по мен? Бързо последвах Изабел в колата. Чакаше ни дълго пътуване до летището в истанбулския трафик.

Мерцедесът потегли с мъркане. Шофьорът бе млад и усмихнат турски полицай. Щом излязохме от алеята, той посочи към небето. След няколко минути отново направи същия жест. Погледнах накъдето сочеше и го видях. Над нас кръжеше полицейски хеликоптер. Нима полицията ни осигуряваше и въздушно прикритие?

Минахме на червено с включена сирена и със светнала синя лампа, после влетяхме на паркинг и ускорихме по рампа към покрива, свистейки с гуми на всеки завой. Усетих миризмата на каучук. Стените летяха покрай нас като в мъгла. Не беше нужно да си гений, за да разбереш какво става. Щом турската полиция вземаше такива предпазни мерки, те бяха стигнали до заключението, че онзи, който ме преследва, най-вероятно ще опита отново.

Вибрирането на хеликоптера прониза костите ми, когато се качихме на последната рампа. Щом изскочихме под ослепителната слънчева светлина, той ни чакаше на ъгъла на паркинга върху покрива, а перките му се въртяха бързо.

— Кой организира това? — изкрещях аз.

— Все още имаме приятели тук — отговори, викайки и тя.

Хеликоптерът беше „Сикорски 340Х“ и се приземи настани. Секунди по-късно закопчавахме коланите си в черните сгъваеми столчета. Издигна се бързо с поразителен рев, после се наклони и ускори към летището с наведен нос.

Разтърках превръзката върху бузата си. Кожата ме сърбеше, като че ли бях ужилен. Лекарят каза, че ще остане малък белег, но точно сега това бе най-малкият ми проблем. Извадих късмет, че нямах дупка в главата.

Хванах се за гумираната дръжка в хеликоптера. Тя вибрираше адски силно, сякаш бе свързана директно с един от двигателите.

— Скапани канцеларски плъхове! — Изабел успя да надвика шума.

— Кой? — изревах аз. Миризмата на авиационно гориво се засилваше.

Тя поклати глава.

Продължих да се взирام в нея. Изглеждаше много сладка с шлема, който пилотът ѝ даде. Лицето ѝ беше бледо. Прииска ми се да се пресегна, да ѝ прошепна нещо, да я докосна...

Извърнах поглед и упорито се загледах през прозореца. Размеквах се като тийнейджър, обладан от трепети. Сигурно бе от шока...

След минута тя се обади отново:

— Преди малко говорих с офиса. Нахокаха ме заради това, че не съм попълнила някакъв глупав формуляр.

Долових гнева върху лицето ѝ. Секунда по-късно той изчезна и там се появи непроницаемото ѝ изражение. Тя сигурно също усещаше напрежението, макар да се справяше по-добре от мен.

Отпред се виждаше бетонната шир на летище „Ататюрк“. Самолетите се издигаха и кацаха като механични насекоми. По магистралата под нас се точеше метална змия от коли. Навсякъде над Истанбул трептеше синя мараня. Отдясно на хоризонта небостъргачите на Левент — северното истанбулско предградие, подобно на Манхатън — издигаха стоманено-стъклените си върхове...

Кацнахме до един хангар. Минути след като слязохме, турски имиграционен чиновник в спретната униформа излезе да ни посрещне. Огледа ни набързо. Изглежда, познаваше Изабел. Прошепна нещо в ухото ѝ. За секунда му завидях. Извърнах очи.

После той приближи и ми поискав паспорта, който вече беше изсъхнал, но изглеждаше по-смачкан от всякога. Чиновникът не обели и дума. Когато приключи, ни махна да минаваме.

После се върнахме в същия частен самолет, с който летяхме само преди четиридесет и осем часа.

На седалката до Изабел имаше мобилен телефон. Тя го вдигна и се обади. Започна с думите: „Ние пътуваме, сър“. После замълча, докато слушаше човека от другата страна.

— Ще го напиша веднага щом се върна в Лондон, сър — обеща тя. — След пет минути ще излетим.

— Сбогувай се с Истанбул — обръна се тя към мен, докато градът изчезваше зад нас, а самолетът ни ускоряваше в тъмните гръмотевични облаци.

— Може да свикна с това — обадих се аз.

— Недей, трябаше да насиля късмета си, за да получа бързо одобрение. Ако не бях казала, че имам солидни улики за заплахите срещу Лондон, все още щяхме да се намираме на опашката за паспортен контрол на летище „Ататюрк“.

— Питър ли е солидната улика?

Тя ме погледна в очите.

— Да, Шон.

46

Сержант Моулъм гледаше лабораторния доклад от болницата „Флорънс Найтингейл“ в Истанбул. Докладът съдържаше резултатите от кръвния тест на доктор Сафад Мохададжин.

Докладът потвърждаваше наличието на бактерията „Йерсиния пестис“ в кръвта на доктора. Този факт сам по себе си не беше достатъчен за задействане на алармата. Всяка година хиляди случаи на чума приключваха с доклад до Световната здравна организация. Но следващата информация определено изглеждаше тревожна.

Вариантът на „Йерсиния пестис“ в кръвта на доктор Мохададжин бе съвместим не само с щама *KIM*, но и с щама *CO92*. Самият факт, че тази форма на чумата има множество генетични характеристики, беше толкова забележителен, че лаборантът бе повторил теста.

Никой идентифициран чумен щам, вариант на Черната смърт, не бе показвал тази характеристика преди. Доктор Мохададжин беше обезглавен, но логическото заключение сочеше, че е бил заразен, докато е работил върху мутиран чумен вирус. Дори можеше да се е заразил сам. Но това представляваше ли непосредствена заплаха за Великобритания? Имаше такава възможност...

Сержантът щеше да предаде информацията направо в Отдела за бактериологически оръжия към Министерството на от branата и щеше да се моли на Бог те да си знаят работата.

Заштото, ако групите, от които се страхуваша, бяха създали мутиран чумен щам и го пуснеха на воля, резултатът можеше да бъде опустошителен.

Можеше дори да се смята за обявяване на война...

— И преди са ни атакували, скъпа. На 29 декември през 1940 година например. Денят, в който проклетите Луфтвафе пуснаха по нас 100 000 запалителни бомби. Копелетата причиниха втория голям пожар в Лондон.

Сър Дейвид Саймън, депутат и таен кралски съветник, се отпусна в мекия си кожен фотьойл и се втренчи навъсено в нас. Имаше вид на човек, объркан от това накъде е тръгнал светът, макар в действителност да разбираше по-добре от мнозина какво става наистина.

Сервитъор в бяло сако постави кафетата ни върху дългата полирана масичка, край която седяхме. Залата, превърната в депутатски бар през 1845 година, беше с размерите на два тенис корта. Сервитъорите, в къси черни сака с месингови копчета, приличаха на статисти от викторианска оперета, докато сновяха между гнездата от фотьойли и ниски махагонови маси.

Никога не бяха ме канили на питие в депутатския бар в Уестминстър. Най-близкият ми контакт с британския парламент се изчерпваше със зяпането ми към Биг Бен от Парламентарния площад. Ламперия от тъмно дърво се издигаше до средата на стените, а червен тапет с хералдични лилии покриваше всеки сантиметър от останалото.

Но далеч не се чувствах спокоен. Не само заради обстановката. Имахме причина да сме тук.

— Знаете ли, че през Втората световна война за пръв път са използвани по-големи снаряди от онези, с които са разбити стените на Константинопол през 1453 година?

Поклатих глава. Той се обърна към Изабел.

— Трябва да ви кажа, млада госпожице, че Дворецът определено се интересува от това. Един принц с военен опит, за когото може да сте чували...

Мълкна за миг. Лицето му изглеждаше строго, бузите — зачервени, сякаш се готовеше да произнесе някаква заповед.

— Е, аз съм натоварен със задачата да информирам принца за важните въпроси в областта на разузнаването.

Оглежда ни няколко секунди, оставяйки ни време да осъзнаем думите му. Погледът му се премести от мен обратно към Изабел.

— И след всичко, което се случва през последните няколко години, мисля, че е абсолютно прав. Трябва да сме бдителни. — Приключи с огледа си на Изабел.

Тя беше облечена в прилепнал костюм с панталон. Под сакото си носеше дантелен черен сутиен, който се показваше при всяко навеждане напред, като сега.

— Следващите дни са критични, сигурен съм, че го знаете — продължи той. — Предстоят няколко големи събития. — Събра ръце, сплитайки дебелите си пръсти. Светлината се отразяваше от почти плешиватата му глава. Останалите островчета черна коса, над двете уши, падаха зализани надолу. Лицето му беше бузесто.

Наведе се към Изабел.

— Моите уважения, скъпа, но вие дори не сте от МИБ. Не ме разбирайте погрешно. Външно министерство е нещо чудесно. Кинг Чарлс Стрийт бълва доклади като превъзбуден ксерокс, но трябва да ви кажа, че очакваме тези новини да пристигат по официалните канали. Вече не се прави така. Не се появяваме лично. — Той размаха ръка във въздуха, сякаш шляпваше муха.

Изабел отвори уста да възрази, но прецени и мълкна.

Той я посочи с пръст.

— Но аз изслушвам хората. Някои ме упрекват, че го правя твърде често. Имайте предвид, млада госпожице, че знам доста за Турция. Това място е на кръстопът. Бил съм там за малко и според мен Ататурк им посочи правия път, но това беше много отдавна.

Направи пауза. Когато продължи, изглеждаше по-спокоен.

— А сега, мис Шарп, кажете ми за ръкописа, който сте намерили.

— Погледна я с очакване.

Изабел му разказа всичко.

Оставил я да се оправя. Той беше нейна връзка. Сведох поглед към ръцете си. И двете бяха одраскани. Имах и синина над дясната китка. И още една на коляното.

Преди да дойдем тук, Изабел ми спомена само, че ще посетим един отзивчив депутат, начело на важни комисии. Бил високопоставена

личност, която може да задейства контакти, тясно свързан с мрежата на старите момчета. И по-специално — човек, който можеше да разследва Питър и да го арестува, ако действително се окажеше предател. Изабел смяташе, че трябва да постъпим така, ако искаме да постигнем резултат и да останем дискретни. Появях съм, знаейки как стоят нещата в Англия, където връзките все още си оставаха ценна валута.

Искаше ми се да навия ръкавите на безупречната бяла риза, която купих в „Херъдс“ на път насам, но не го направих. Моментът не изглеждаше подходящ за добрата стара американска непринуденост. Вместо това се отпуснах назад и опитах да се насладя на лукса от най-дълбокия кожен фотьойл, в който бях сядал някога. Усещах силата, обитаваща залите и коридорите край нас.

Предишната нощ спах десет часа в спешната стая в не особено претъпкания център за задържане в правителствената BBC база „Нортхолт“, западно от Лондон. Изабел предложи да остана там заради собствената си безопасност. Според нея онзи, който се опита да ме убие, може би наблюдаваше къщата ми във Фулъм.

На другата сутрин се събудих, чудейки се дали не съм пропуснал екшъна при арестуването на Питър...

— Това е абсурдно — укори ме тя, когато дойде да ме вземе в девет сутринта. — Не мога да накарам хората да щракнат белезници на някого заради един дочут разговор. Обвинението в предателство е нещо много сериозно. Трябва да подходя внимателно. Налага се да докладвам какво сме чули на точния човек. Така се правят тези неща.

— Открили ли са нещо в онова подземие под „Света София“? Сигурен съм, че там долу има доказателства.

— Вчера бе щурмувано от турските специални части. Мястото е било празно. Дори масите, които видяхме, са изчезнали. Онези, които работят долу, трябва да са почистили веднага след бягството ни. Убежището, което използваха на остров Бююкада, също се оказа пусто. Следите ни изстиват...

— Все още имаме една — възразих аз.

— Да, така е.

Ето защо се озовахме тук. А аз я придружих, понеже бях свидетел на станалото с Питър.

— Наистина си затънал до шия, нали, старче? — Дейвид Саймън се обърна към мен.

Кимнах.

— Семейна черта, сър.

— Съжалявам за колегата ти. Ужасно е... Обезглавяване... Знаеш ли какво точно е станало?

— Изглежда, любопитството му го е завело на погрешното място.

— А ти се съмняваш в нашия човек Фицджералд, нали така?

Погледна ме изпитателно. За секунда поставих под въпрос онова, което чух със собствените си уши. Може би имаше обяснение. После отново се почувствах сигурен. Питър работеше против нас. Чух го да интригантства. Не може да е знал, че сме наблизо. Нямаше да отрека този факт.

— Спомням си всяка дума, която излезе от устата му — заявих аз. — Мисля, че трябва да изслушате и Изабел.

— Точно това правя в момента. — Стори ми се раздразнен.

— Ако бяхте там, нямаше да изпитвате никакви съмнения — продължих аз. — Този тип се е забъркал с хората, които убиха колегата ми. Или поне прикрива онова, което знае. Тези типове заплашиха да предизвикат Армагедон в Лондон, сър Дейвид.

— Само Дейвид, моля. Много хора ни заплашват, старче. Ала повечето от тях бълнуват врели-некипели. — Подсмъръкна шумно. — Ами ръкописът, който сте намерили? Какво мислите? Фалшификат ли е?

Лицето на Изабел остана безизразно.

— Не — отвърнах. — Странно място да намериш фалшификат.

Погледна ме напрегнато, сякаш се опитваше да прецени нещо за мен.

— Е, страхотна находка, това е сигурно. Поразрових се след обаждането ви тази сутрин, мис Шарп. Един стар приятел от Кеймбридж ме осведоми за някои неща. — Той вдигна очи и замълча, докато група хора минаваха покрай нас към изхода. — Според него се носели слухове, че източният римски император от времето на Мохамед приел ислама. — Събра ръце. — А знаете ли, че един ръкопис, може би този, е подбудил опит за покушение срещу същия император?

Кимнах.

— Смята се, че онзи ръкопис е съдържал писма от римския папа и от Мека — продължи депутатът. — Предполага се, че императорът се е опитвал да посредничи между двете страни. Ако находката ви е автентична и писмата в нея са онези, за които ги мислим, те могат да предизвикат сензация. Така че наистина трябва да пипаме внимателно. Моментът не е подходящ за разбунване на духовете. — Той огледа залата и кимна на група възрастни мъже в омачкани костюми в отсещния ъгъл.

— Това ли е бил геният, предад Йерусалим на мюсюлманите? — попита аз.

— Действително, по онова време Йерусалим е бил християнски и еврейски град. Златният век за християните в Йерусалим. Ала всичко свършило, когато мюсюлманите превзели града. Вината паднала върху Ираклий, нашия император посредник. Вашата находка може да отговори на много въпроси. Но трябва да почакаме и да видим какво ще кажат академиците, а не само нашите хора. — Замълча за малко. — Носите ли снимки на находката си?

Досещах се, че иска да узнае дали имаме достъп до съдържанието на ръкописа.

— Има няколко снимки в интернет — отвърнах аз. — Искате ли да ги видите?

Изабел изглеждаше изненадана.

Наведох се към нея.

— Апаратът на Кайзер качва на уебсайт всяка снимка, която направи — обясних аз. — За да получиш достъп до образите, имаш нужда само от серийния номер на апарата. Миналата година в института използвахме същия уебсайт.

— А ти имаш ли серийния номер? — попита озадачено Изабел.

Усмихнах се, наслаждавайки се на момента.

— Подай ми айфона си.

Тя ми го подаде. Отворих уеббраузъра и влязох в сайта.

Дейвид мръдна напред в стола си. Екранът на новия айфон беше идеален за показване на снимки.

Влязох в сайта, слязох надолу и погледнах образите за няколко секунди. После вдигнах телефона към Дейвид. Той се втренчи в него. Изабел ме докосна нежно с крак. Усмивката ѝ казваше: „Не ме изключвай от шоуто си“.

Оставих телефона на масата, за да можем всички да виждаме образите. После ги придвижих с пръст.

Не само че бяха там, но едни от снимките бяха разделени и увеличени. Някои дори бяха подложени на друг анализ, разкриващ линии и форми.

Имаше снимки на предната корица, на първата страница, на последната, на няколко вътрешни страници. Следваше близък план на едно от писмата. Отдолу бе положен печат, на който не обърнах внимание първия път. Спрях на този образ.

— Това прилича на папския печат — закима Дейвид. Звучеше ядосан. — Този материал не трябва да бъде леснодостъпен. Трябва да се изследва и потвърди, преди публиката да се докопа до него. Може да са долни фалшификати.

Изабел протегна ръка. Подадох ѝ телефона. Тя се огледа, сякаш искаше да се увери, че никой не ни наблюдава.

— Тези образи няма да станат публично достояние, сър.

— Най-добре да не стават — съгласи се той. — Но не съм преизпълнен с увереност. Преди минута дори не знаехте къде се съхраняват тези снимки, млада госпожице.

Тя ме изгледа унищожително.

— Те са на частен сайт — обясних аз.

— Не става дума за това. Ще си побъбря с някого за вашия Питър Фицджералд. Чакайте тук. Не бързате, нали?

— Не — отвърнах аз.

— Добре. — Той стана и се приближи до близката маса, директно под един от готическите прозорци, заемащи цяла стена. Зад прозорците ни мамеше синьото небе.

Отпуснах се назад. Със слънчевата светлина, струяща през прозорците, залата заприлича повече на параклис, отколкото на бар. Нямаше да имам много възможности да се насладя на безгрижната атмосфера в такова място.

Наблюдавах Дейвид Саймън. Говореше с някакви хора, седнали край маса в отсещния ъгъл. Обърна се и ни махна.

— Уредих среща за обяд с тези господа. Защо не изчакате с тях, докато се върна — предложи той, когато приближихме.

До масата седеше пенсионер с лъскаво лице. Усмихната жена с огромна, гъста руса коса му правеше компания. Беше облечена в

черно-бял кариран костюм. Приличаше на пенсионирана холивудска звезда. Атакува ме вълна от силен парфюм.

— Това е лорд Еникери — представи го Дейвид. Еникери се надигна и протегна ръка. — Никога няма да разбера как си изпроси достъп до това място. А това е Галсъм, прочутата гадателка. Тя ще ви развесели. Измами ли Еникери, Галсъм? — Той изгледа сериозно дамата, седнала до лорд Еникери. Тя се разсмя пискливо и дружелюбно. Здрависахме се.

— Приятно ми е — поздрави тя с широка усмивка. Звучеше като французойка или египтянка.

— Защо не направиш услуга на стар приятел, Галсъм? Защо не предскажеш съдбата на тези хора, докато ме чакат?

— Само заради теб, Дейвид — измърка тя. Махна му, докато тръгваше.

Щом седнахме, се възцари неловко мълчание. Хич не се интересувах от съдбата си. Канех се да отхвърля предложението, но Галсъм вече се обърна към мен и преди да обеля и дума, ме попита:

— В беда ли си, Шон? — Тонът й беше нисък, конспираторски. Погледът ѝ трептеше по мен, сякаш изучаваше всяка моя част.

Погледнах към Изабел. Наблюдаваше ме с присвiti устни. „Не казвай нищо“ — предупреждаваше ме изражението ѝ. Седеше доста назад в коженото кресло вдясно от мен. Галсъм и лорд Еникери се бяха настанили от другата страна на масичката.

— Нека да ви поръчам кафе — предложи лордът. Махна на сервитъра.

Няколко минути по-късно Галсъм разпитваше Изабел за работата ѝ в Истанбул. Изабел разказваше подробно, без да разкрива нищо. От нея ставаше добър политик.

Надявах се Дейвид да се върне скоро.

Погледнах през прозореца. Почти виждах върха на Лондонското око. Представих си опашката от туристи, чакащи да видят града от 130 метра височина. Въпреки всичко, Лондон все още гъмжеше от туристи.

Бляновете ми бяха прекъснати, когато Галсъм внезапно подсмъръкна шумно и попита:

— Надушвате ли огън?

Сбърчих нос. Беше права. Миришеше на изгоряло.

— Да — съгласих се.

И се огледах...

48

Арап Анак се взираше през затъмнения прозорец на гарвановочерния си „Мерцедес 62S“. От уредбата тихо се носеше „Ездата на валкириите“, точно както му харесваше. Климатроникът мъркаше. Електрическата прозрачна преграда между шофьора и задната част беше вдигната. Двойният турбо двигател V12 се чуваше като далечен бриз. Със света всичко щеше да е наред, ако километражът в задната част не показваше нула километра в час.

Той притисна юмрук в черната кожена седалка. Щеше да закъсне. Мразеше да закъснява. Вината бе изцяло на онзи нов охранителен кордон в Сити.

В този момент телефонът в колата звънна. Арап заби пръст в бутона.

— Да. — Тонът му беше арогантен. Изобщо не показваше желанието му колите покрай него да се изпарят.

— Пакетите са доставени. — Малак изглеждаше нетърпелив.

— Много добре — отговори Арап.

И прекъсна връзката.

Сега последната стъпка щеше да е лесна. Той се усмихна. Вече не му пукаше за трафика. Всичко бе толкова близо и никой нямаше представа какво ще стане...

49

— Надявам се да не е сериозно — обади се Галсъм.
Бях станал от мястото си и се оглеждах.

От коридора пред залата се чу силен звук на аларма. Точно тогава Дейвид се появи на прага, махайки ни мудно. Трябаше нещо много по-сериозно от пожарна аларма, за да паникьоса този тип.

— Всички навън! — извика той.

Изнесохме се от залата под строй, като всеки пускаше другите пред себе си в едно страхотно шоу на британската вежливост. Отнякъде се носеше остра, задушлива миризма.

Като деца след Хамелнския ловец^[1], малката ни групичка се повлече след Дейвид. Въведе ни в малка стая с дървена ламперия. Изглеждаше така, сякаш не беше използвана от Втората световна война: толкова стари бяха железните радиатори и двете дървени бюра, които почти я запълваха. Посочи ни малка врата в задната част на стаята. Преминахме през нея и поехме надолу, по дълъг облицован коридор от същата епоха.

Докато се мъкнех на опашката, трескаво премислях ситуацията... Дали беше заради нас, заради това, което правехме тук, или бях станал пълен параноик?

Няколко души се проврязаха покрай нас, бързайки в другата посока. Още аларми започнаха да се надвихват. В един момент, докато минавахме покрай огромно стълбище, което ми напомни за готически замък, надуших дим. Миризмата се засилваше. Лорд Еникери ни подканя да побързаме.

Усещането за сигурност, което изпитах след завръщането си в Лондон, се изпари.

Накрая стигнахме до старомоден асансьор в пуст коридор. Приличаше на съоръжение, ползвано от персонала в сградата. Взехме го до приземния етаж и няколко минути по-късно, минавайки по тесен бетонен коридор, излязохме през десет сантиметра дебела стоманена врата в просторно помещение. Това беше долната зала в морско сиво

на Уестминстърската метростанция. Право пред нас се появиха матови ескалатори.

— Насам — посочи Дейвид. — Знам едно добро местенце за обяд.

— Не искате ли да разберете какво става? — попитах го.

— Сигурен съм, че за всичко това се грижат добри хора. Нашата работа е да продължаваме да вървим — извика той.

Лорд Еникери отклони поканата, ръкува се с нас и целуна ръка на Галсъм, преди да изчезне в тълпата.

В станцията не звъняха аларми, но докато стигнем до кръговата линия, две нива отдолу, тя беше препълнена с хора, подредени на перона рамо до рамо, всичките чакащи тихо. Атмосферата беше напрегната, но както обикновено, в метрото личните контакти се избягваха. Дори след като се качихме във влака, разговорите си останаха приглушени.

— Едно време това беше старата банка на Англия — обясни Дейвид петнадесет минути по-късно, докато ни въвеждаше в голяма кръчма с висок таван.

Слязохме от метрото на станция „Темпъл“, на две спирки от „Уестминстър“, и минахме по Флийт Стрийт, сред обедните тълпи студенти от Кингс Колидж, чиновници и бледи адвокати от различни адвокатски кантори. Нас четиримата ни настаниха в уединено сепаре в големия приземен ресторант.

Залата имаше сводест дървен таван. Беше украсена с тъмночервена тапицерия и лъскави месингови парапети, лампи с форма на рози, които приличаха повече на газени, и полирани дървени маси и столове, тъмни като нощта в сиропиталищата на Дикенс. Около нас сновяха сервитьори, а добре платени бизнесмени и адвокати обядваха с колеги или забавляваха клиенти със сметки за разходи.

— Нищо не смущава паричния поток — отбелаяза Дейвид и ни подаде менютата. — Нивото на терористична заплаха е вдигнато, както знаете, но тук долу всичко е бизнес, както обикновено.

— Всички трябва да получат медали — предложи Галсъм широко усмихната. — Или цветя. Наистина обожавам Лондон.

Тя ми се усмихваше по целия път от Камарата на общините. Когато погледнах към Изабел и видях леденото ѝ изражение, останах с твърдото впечатление, че не харесва тази жена.

Изабел се обърна към Дейвид:

— Разбрахте ли какво е станало в Камарата на общините?

Той говори по телефона, докато вървяхме по Флийт Стрийт.

Изабел също се обади на някого.

— Нищо тревожно, скъпа моя. Малък проблем в кухните — обясни Дейвид. — Днес всички са малко поизнервени. И с основателна причина. Знаете за демонстрациите, които мюсюлманите планират за следобед, нали?

— Мислех, че някой ги е забранил след миналата събота — намесих се.

— Лобито на свободата на словото спечели, старче. — Дейвид махна пренебрежително с ръка във въздуха. — Не искаме да ни обвинят, че могат да маршируват след молитва в Кайро, но не и тук.

— Дори пред „Свети Павел“ ли? — изненадах се аз.

Той кимна. Галсъм потупа Дейвид по ръката, после погледна към мен със сбърчено чело.

— Да ти гледам ли сега, Шон? — попита тя.

Упорита жена.

— Вярвате ли в тези неща? — попитах Дейвид, сочейки към Галсъм.

— Списвам колонка в „Ивнинг Стандарт“ и не ми е приятно да го кажа, но миналата година повече хора четяха хороскопите си, отколкото всичките ми проклети авторски статии, взети заедно. Това всъщност е салонна игра, безвредно отвлечане на вниманието.

— Но ти харесва, когато се събудне, нали, Дейвид? — Галсъм го изгледа хладно.

После се обърна към мен:

— Моля те, вземи си карта — предложи ми тя. — Само една.

Разпери пожълтяла колода в полукръг пред себе си. Можех да възразя и бих го направил само преди няколко дни, но какво ми пукаше сега, по дяволите, след като стигнах толкова близо до смъртта. Да видим какво ще покажат картите.

Без да му мисля много, посочих една карта. Тя я обърна с елегантен жест. Показа се гравирано ангелче в мантия, вдигнало тромпет и с петле в краката си.

— Ааа, картата на Страшния съд — обясни тихо тя.

Постави два пръста върху очите си, сякаш искаше да види нещо в съзнанието си.

— Скоро нещо ще се промени — прошепна тя.

После свали пръсти от очите си и ме погледна тържествуващо.

Усмихнах се. Беше добра. Но ако беше ми казала какво ще се промени, може би щях да се впечатля повече.

— Трябва да ви призная нещо. Доведох Галсъм и по друга причина — намеси се Дейвид.

— И каква е тя? — заинтересува се Изабел.

— Когато събирах сведения за ръкописа ви, от Външно министерство ми изпратиха образ на символ. Предадох го на Галсъм. Представлява квадрат със стрела в него. Много просто нещо. Видяхте ли го?

Кимнах. Изабел не откъсваше очи от Дейвид.

Галсъм се размърда в стола си и отмести картите настрани. После постави ръка на масата, сякаш се опитваше да запази равновесие. Всички я чакахме да заговори.

— Този символ има много значения, Дейвид — заяви делово тя.

— Първото е мистично. Квадратът е земята, триъгълниците — огънят. Това е просто. Всеки може да го види. — Прокара ръце по масата, сякаш подреждаше нещо. — Също така е византийска игра върху дъска, мозайка. Трябва да видиш какви нови форми можеш да направиш, когато разместиш фигурите. — Престана да движи ръцете си. — А под това е скрито нещо друго. Византийска астрологична карта. — Ръцете й хвръкнаха във въздуха. — Символите са подредени за четене. Единственото, което не мога да кажа, е за кого или за какво е написана тази карта.

— Но това е важно — заяви настоятелно Дейвид.

— Да, може да е направена за човек, за пътешествие или дори за град. Трябва да видя всички други писания или символи, намерени до нея.

Дейвид се облегна назад.

— Не е нужно да се притесняваш повече — каза той.

— Неприятно ми е да ви прекъсвам — обади се Изабел, — но се чудех дали имате някакъв напредък за нашия приятел, Дейвид. — Тонът й прозвуча напрегнато. Определено искаше да продължи разговора.

Сър Дейвид поклати глава.

— Щеше да е много по-лесно, ако имаше доказателства, скъпа.

— Очевидно не му харесваше да носи лошите новини.

Последва неловко мълчание.

На стената в другия край на бара, директно пред мен, огромен плазмен телевизор излъчваше сателитния новинарски канал. На екрана се появи познатото лице. Най-напред помислих, че греша. Извърнах очи. После погледнах пак. Обзе ме силно усещане за зловеща повторяемост... За втори път в рамките на четиридесет и осем часа виждах познат по телевизионните новини.

Беше Кайзер, американецът. Видяхме го за последно, когато влязохме заедно в полицейското управление в Истанбул.

Станах, промърморих някакво извинение и се приближих като хипнотизиран до телевизора, надявайки се звукът да е включен.

Видях, че отдолу върви текст. Прочетох: „Американски археолог открива отдавна изгубен ръкопис“.

Сякаш земята се разтвори под мен. Какво, по дяволите, си беше наумил Кайзер? После приближих още повече и чух гласа му:

— ... открихме го в Златния рог. Той е от времето на Мохамед. Ако е същото, за което си мислим, това е единственият документ от византийския период, който го споменава по име и обяснява какво е решил да прави с него тогавашният император...

Зад него се појви размазан образ от корицата на книгата, която ние намерихме.

Кайзер се усмихна като лисица, успяла да се промъкне до кокошарника.

Подлото копеле!

Журналистът попита:

— Къде е тази книга сега, мистър Кайзер?

— Заключена е поради причини, свързани със сигурността. —

Изражението му помръкна. — Разбира се, трябва да бъде преведена добре.

В ъгъла на екрана се виждаше средновековна резба на двуглав орел. Усетих някого до лакътя си.

— Сега вече няма как да се прикрие това — обади се Изабел.

— Какво сте превели досега? — попита развлъннувано журналистът.

— Мога да кажа само — продължи Кайзер, — че при първа възможност ще публикуваме всичко, което знаем.

Чух как Изабел въздъхна.

— Е, драги зрители, това е всичко, с което разполагаме засега — приключи водещият. — Но останете на канала...

Телевизионните новини се прехвърлиха върху планираната демонстрация в Централен Лондон днес следобед. Очевидно очакваха 250 000 души.

Тъкмо се обръщах, когато чух водещия:

— Групата, организираща демонстрацията днес следобед, след петъчната молитва, се нарича АХП — Английска халифатска партия.

Сякаш някой ме ощипа по бузата.

Седмици след убийството на Айрийн аз търсих тази загадъчна група — АХП. Организираха марш в Лондон против войната в Афганистан точно в деня, в който автобусът на Айрийн беше взривен в Кабул. Очевидно бе съвпадение, но исках да се срещна с тях. Мисля, че съзнанието ми се обърка от мъка. Един офицер от отдела за антитероризъм, който ме посети скоро след това, ме предупреди дори да не си помислям да говоря с тях.

Но седмици наред четях бележки във всяка исламска книжарница и джамия, които успях да намеря в Лондон, и във всеки исламски уебсайт на английски език, надявайки се да открия къде се срещат АХП. След неуморно тършуване, без да попадна дори на едно споменаване на името им, изоставих търсенето си. Тогава реших да отида в Афганистан.

Но защо се появяват отново сега?

Върнах се на нашата маса. Изабел вече беше седнала.

— Изглеждаш като във фильм на ужасите — отбеляза Дейвид.

Втренчих се в него, а спомените за онова време, когато търсих АХП, се завъртяха в съзнанието ми: всичките ужасни места, които посетих, отвратителното отчаяние, което изпитах. Как тогава си мислех, че това никога няма да свърши...

— Организаторите на демонстрацията... — започнах бавно аз. Нещо ме стисна за гърлото. Дейвид изглеждаше озадачен. Изкашлях се. — ... пред „Свети Павел“ са същите, които организираха демонстрация в Лондон в деня, когато жена ми беше убита.

Седнах.

— Колко странно наистина... — Леката усмивка на Дейвид изглеждаше изпълнена със съчувствие, но определено бе добре отрепетирана.

През последните няколко години стотици пъти бях усещал съжалението на хората. И го ненавиждах.

Защо АХП се върнаха?

Дейвид се взираше в мен.

— Има много такива групи — намеси се Изабел. Тонът ѝ ми се стори умиротворителен. — Изискват правото да демонстрират, но не искат да позволят свобода на словото за своите критики.

— Знаете ли нещо за организаторите на днешната демонстрация? — попита Дейвид.

— Всичко е открито, или поне така ми казаха. Очевидно организаторите не са регистрирани за връзки с терористи. Трябва да не е имало инциденти при последната им демонстрация. Това би било много важно. — После протегна ръка към мен и попита: — Но какви, по дяволите, бяха онези другите неща по новините, които така ви впечатлиха? Не беше ли нещо за вашия ръкопис?

Кимнах. После му обясних кой е Кайзер и какво е казал.

— Ще трябва да накараме някого да си поговори с него, при това бързо. — Лицето на Дейвид стана червено, почти мораво.

Сложих ръце на масата.

— По-добре е да престане да разпространява лъжи — заявих аз.

— Светът полуудява — въздъхна Дейвид. — И това със сигурност няма да помогне. — Махна към телевизора и се отпусна в стола си.

— Трябва да тръгвам — обяви Галсъм. — Цялото това вълнение ми дойде в повече. — Стана, потрепери театрално, присви рамене, а после се наведе и целуна Дейвид по двете бузи. Повтори жеста си с Изабел и с мен. Докато се целувахме, тя прошепна: — Ще внимаваш, нали?

Изабел сигурно я чу, защото отговори рязко:

— Той умее да се грижи за себе си.

Галсъм измънка нещо в отговор и след секунда изчезна.

— Какво разбра от думите ѝ за онзи символ? — попита ме Дейвид. — Всички тези глупости за мистичната игра върху дъска и за астрологичните карти?

— Не мога да споря с нея — отвърнах аз.

— Не ѝ показва текста под символа — намеси се Изабел.

— Не. Беше на латински — отговори бързо Дейвид.

— Сигурна съм, че вече си го превел. Мисля, че помня повечето от него. Някъде там имаше *fame ad mortem* — „глад и смърт“, весела работа.

Дейвид се взира в нея няколко секунди.

— Предполагам, че няма да навреди, ако ти кажа. Все още не сме разбрали какво означава. — Погледна към стълбите, по които изчезна Галсъм. — Не исках да ѝ кажа за това, докато не разбера какво мисли за символа. Един от нашите хора също смята, че е астрологична карта.

— Как се превежда латинският текст? — попитах аз.

Той си извади телефона и чука по него няколко секунди.

— *По какъв нов път трябва да поемеш, ако отиваш от глад към смърт, но искаш да поемеш по всеки път само веднъж.* Очевидно е това. — Говореше бавно, четейки от телефона си. После ме погледна и допълни: — Спори се дали път означава съдба, но това е всичко написано.

— Гърците са обичали добрите загадки — намеси се Изабел.

Дейвид кимна.

Явно беше, че никаква древна загадка нямаше да реши нищо.

— Какво ще стане с Питър? — попитах аз, обръщайки се към Изабел.

— Нуждаем се от доказателства — отвърна уморено тя.

— Струва ми се, че няма да направиш нищо с него — заинатих се аз.

— Успокой се, Шон. Такива неща отнемат време — обясни Дейвид.

Писна ми. Не стигахме доникъде. А отношението на Дейвид към Питър ми заприлича на това, когато върхушката стяга редиците си и отлага нещата, докато всички забравят за тях. Трябваше да се досетя...

Дейвид ме изгледа строго и продължи:

— Мисля, че с академичното си възпитание си научил нещичко за търпението.

Телефонът му звънна.

Когато го извади от джоба си, той свиреше „Владей, Британия“^[2]. Последва едностраниен разговор. Когато приключи, лицето му изглеждаше още по-зачервено.

— Беше министърът — информира ни той. Очите му не се откъсваха от Изабел. — Очевидно знаят всичко за твоя приятел. Каза да ти благодаря за услугата. — Усмихна ѝ се едва-едва.

Изабел изглеждаше сломена.

— Това ли е всичко? — попитах аз.

Дейвид се втренчи в мен.

— Мистър Раян, ние наблюдаваме над три хиляди заподозрени за тероризъм само в Лондон. Това не е държавна тайна. До гуша сме затънали в заплахи тази година. Може да се каже, че точно сега има много скандали. Казах ви, нуждаем се от доказателства, не само от празни приказки.

— Трябва да тръгвам — надигнах се аз.

Дейвид изглеждаше разтревожен.

— Ами обядът?

— Хапнете и за нас.

Станах. Изабел също се надигна.

Дейвид ѝ махна да приближи до него. Стисна ѝ ръката, дръпна я до себе си и й прошепна нещо в ухото. Когато приключи, тя отстъпи от него. Миг по-късно и аз му стиснах ръката. Той не се усмихна.

Щом излязохме в горещия следобед, Изабел се огледа и завинти наляво. Небето над нас се спускаше като тъмносива мъгла. Тъмен облак бе похлупил града. Бях бесен... Опитът ни да разследваме Питър се оказа пълен провал. А по телевизията Кайзер твърдеше, че ръкописът е негов.

— Какво ти прошепна? — попитах аз, щом я настигнах.

— Каза, че не трябва да се забърквам с теб.

[1] Хамелнският ловец на плъхове — алюзия с немска народна приказка, в която флейтист подмамва децата до реката, за да се удавят. Флейтистът в легендата се асоциира със сериен убиец. Мотиви от нея се появяват в творчеството на Братя Гrim и Гьоте. — Б.пр. ↑

[2] Британска патриотична песен. — Б.пр. ↑

50

Момчето бе едва на дванадесет, но баща му реши да го доведе. Синът щеше да продължи в университета. Вече показва голем талант. А това щеше да бъде най-голямата демонстрация на мюсюлмани във Великобритания. Тяхното време идваше. Това бе моментът, когато англичаните щяха да се стреснат и да започнат да внимават. Времето на сенките и гетата приключваше.

Къщата им се намираше само на десет минути пеша от станция „Тотнъм Хейл“. Маршрут, който момчето познаваше добре.

Щом влязоха в станцията, момчето видя купчина „Ивнинг Стандарт“ върху мръсния под, облицован със сиви плочки. Баща му се наведе да вземе един.

Момчето видя заглавието. Изпълваше първата страница:

НОВА ЧУМА В ИСТАНБУЛ

Отдолу се виждаше снимка на брадат мъж. Приличаше на снимка за паспорт. Момчето прочете историята, поглеждайки над ръката на баща си.

Двама души бяха починали от чумата в Истанбул през последните двадесет и четири часа. Столици други бяха поставени под карантина. Чумата бе класифицирана като преносима по въздушно-капков път. Не се поддавала на никое от нормалните лечениЯ, включително и на силните антибиотици. Световната здравна организация изпращаше екип в Истанбул.

Бащата изпъшка и пъхна вестника под мишницата си. Пред входа показваха електронните си карти. Щом се качиха във влака, момчето забеляза, че много хора държат в ръцете си „Ивнинг Стандарт“.

Добре беше да си в Лондон, далеч от такива кошмари.

51

— Знам, че ще се откажеш — заявих аз.
— Нямаме доказателства, Шон — отговори тя.
— Ти вече се отказваш.

— Не го приемай така. — Тя спря и се обърна към мен. — Шон, всичко свърши. Ти направи и невъзможното, което беше по силите ти. Върви си у дома. Погледай телевизия. Ще ти организираме охрана. Предупредихме хората за Питър. Какво още си мислиш, че можем да направим? — Обърна се и продължи, сякаш не ѝ пукаше дали съм отговорил или не, дори дали я следвам.

Наблюдавах я как се отдалечава, как изчезва в тълпата. Не обърна глава. Нито веднъж.

Искаше ми се да тръгна след нея, но ѝ бях ядосан. Как можа да се откаже?

А после разбрах. Опитваше се да ме предпази. Хукнах подире ѝ.

Улицата бе пълна с хора. Дали всички в Лондон напоследък обядваха дълго? Къде изчезна тя? Трудно ми беше да различа туристите от чиновниците.

После я видях. Извиках я по име.

Тя се обърна и се забърза, щом ме забеляза. Преди да я настигна, се озова до другия ъгъл.

— Защо бързаш толкова? — попитах я.
— Прибери се у дома, Шон.
— Няма да се отървеш от мен толкова лесно.

Изабел застана насреща тротоара със скръстени ръце, а минувачите ни заобикаляха.

— Не разбра ли?
— Какво да разбера? — попитах.

Изглеждаше ввесена.

— Трябва да се откажеш. — Ръката ѝ разцепи въздуха помежду ни.

— Защо?

Тя тръгна под навеса на една бръснарница. Последвах я. Обърна глава и провери да не би някой да стои до нея, преди да продължи.

— Това вече не засяга само теб, Шон.

— Никога не е било заради мен — отвърнах. — Заради Алек е. Не бива да се отказвам. Не трябва да бягам. Мислех, че си го разбрала.

— Да.

Скръсти ръце.

— Не, не си. — Посочих я с пръст.

Хората ме загледаха.

— Ако мислиш, че ще се оттегля, не го разбиращ. Ако смяташ, че ще оставя нещата така, нямаш никаква представа. А ако си въобразяваш, че ще те оставя да продължиш сама, значи изобщо не ме познаваш. — Спрях и си поех дъх. — Не ме карай да направя някоя глупост, Изабел. Сериозно говоря.

Тя ме погледна право в очите.

— Знам, че е така, Шон. Там е бедата. — Пристъпи към мен и сложи ръка на рамото ми. — Но това не е твоя работа. Моя е. — Очите й ме умоляваха да слушам.

— Сега е и моя — възразих аз. Говорех спокойно. — Ще трябва да ме застреляш, за да ме спреш. — Насочих два пръста към челото си.

Минаха няколко секунди. Едно момиче се бълсна в мен. Изsviri автобус.

— Ти си луд. И аз те уважавам. — Прехапа горната си устна и поклати глава. — Знаеш ли, че си първият мъж, на когото казвам това от доста време насам.

Сбърчих вежди.

Тя се усмихна на признанието си.

— Да, вярно е. Снощи звъннах на една приятелка. Разказах ѝ колко упорит беше в залата под „Света София“. Как не ме изостави. — Присви очи, сякаш се замисли за случилото си. — Това означава много за мен, Шон. Познавала съм много безхарактерни идиоти... — Затвори очи и поклати глава, сякаш се отърсваше от лоши спомени. — Отблагодарих ли ти се както трябва за това, че не ме изостави?

Поклатих глава и се замислих какво означава „както трябва“.

Тя се наведе към мен. И в един сърцераздирателен момент бях сигурен, че ще ме целуне. Почти усетих устните ѝ върху своите. Но тя не го направи. Само прошепна:

— Благодаря ти, Шон. Наистина.

После отстъпи назад, преди да се пресегна и да я докосна.

Извърнах поглед. Исках да я сграбча, но нещо ме възпря. Може би призракът на Айрийн. Може би още не бях готов, както си мислех.

— Няма да се откажа — заяви аз. — Независимо от това какво казваш. Дори ако се наложи да те преследвам с такси или да те гоня в метрото. Знам, че си наумила нещо. Ала това означава много повече за мен, не само желание да изобличим Питър...

Тя въздъхна.

— Толкова си твърдоглав, Шон. — Извърна глава и вдигна ръка към устата си. Секунди по-късно отново се обърна към мен. — Добре — съгласи се тя. После ме посочи с пръст. — Можеш да дойдеш с мен. Ще се видя с Питър. Но ще карам просто. Трябва само да му задам няколко въпроса.

Поклатих глава:

— И аз имам няколко.

— Аз ще задавам въпросите — заяви рязко тя.

Но в очите ѝ прочетох нежност, сякаш бе щастлива заради това, че настоях да отида с нея. Нямаше да улесня нещата, но искаше да я придружа.

И аз го исках.

— Къде е той? — попитах.

— Не е далеч. — Изненада ме настойчивостта в гласа ѝ.

— Сега ли отиваме да го видим?

— Разбира се.

— Става нещо, за което не ми казваш.

— Това е всичко, което ти трябва да знаеш, Шон. Ще задам няколко въпроса на Питър, очи в очи, точно сега.

— Добре.

Тя вдигна ръка. Едно черно такси спря рязко до нас. Шофьорът беше скинхед с татуировка на ангел върху рамото си. Усмихна се широко.

— Накъде, любима? — попита той.

— „Свети Павел“ — нареди му Изабел.

Шофьорът ми се ухили, когато се настаних до нея. Видях „Ивнинг Стандарт“ на седалката. Изабел го взе и го погледна. След няколко секунди пусна вестника.

Отвън плисна пороен дъжд. За миг улицата се превърна в поток. Хората се криеха под навесите и по входовете. В таксито се отрази светкавица, мигновен неонов блясък. Отекна гръмотевица. Странно време за август...

Изабел се взираше в трафика през прозореца.

Взех „Ивнинг Стандарт“. Първа страница информираше за умиращите от чума в Истанбул. Какво, по дяволите? Нима бях ходил в град със смъртоносна болест, без да разбера за нея?

Потреперих и разлистих вестника. А къде беше историята за следобедната демонстрация? Нямаше нищо за нея.

— Видя ли това? — попитах я и ѝ показах първа страница.

Тя ме погледна.

— Това е кошмар, Шон. Вероятно възнамеряват да затворят летищата там.

— Измъкнахме се тъкмо навреме — въздъхнах аз.

Таксито спря.

— Дотук сме, скъпа, не може по-близо, демонстрантите са блокирали половината от проклетия „Лъдгейт Хил“. Най-добре се прибирай по-ранничко, скъпа. Чух, че тази тълпа ще стане много поголяма.

Платихме му и излязохме в дъжда. След стотина метра, по път с пет- и шестетажни административни сгради, извиващ се спокойно към „Свети Павел“, видяхме триметрова стоманена бариера. Беше боядисана в жълто. Бариерата се намираше зад магазин за сандвичи. Блокираше пътя от край до край, с изключение на прохода в центъра ѝ. Дали не се тревожеха за атентатори самоубийци? Дали планът им бе да позволяят мероприятиято, но да наложат строги ограничения?

Върху бариерата бе нарисувано логото на столичната полиция. Зад нея куполът на катедралата се издигаше до небето. Върху купола блестеше малка сфера, като златна череша.

Дъждът се стичаше по лицето ми. Намаля, но все още бе неприятен, просмукваше се в дрехите ми и ме мокреше. Изтичахме във входа на склад за книги.

Въпреки дъжда, тълпи от хора се придвижваха през бариерата към „Свети Павел“.

— Къде, по дяволите, отиваме? — попитах аз.

Косата на Изабел бе залепната за челото ѝ. В далечината чух бавно биене на барабан. Звучеше повече като боен призив, отколкото като нещо, което може да се чуе на демонстрация.

— Жилището на Питър се намира в кулата „Сейнт Джордж“, до „Свети Павел“ — обясни Изабел. — Това е най-прекият път дотам.

— С нетърпение очаквам да видя лицето му, когато му кажем защо сме дошли — обадих се аз.

Тя се наведе към мен.

— Съгласна съм, но се надявам да не ме накараш да съжалявам.

Погледна към хората, преминаващи през отвора в бариерата.

— Няма да съжаляваш, но се надявам той да има логично обяснение.

Край нас се усещаше очакване — хората бързаха, разговаряха помежду си. Тя смени темата:

— В интернет има налудничави твърдения, че днес Аллах щял да извърши чудо. Щял да смени вярата в Лондон — каза Изабел. После сбърчи вежди.

Светкавица разцепи небето над тебеширенобелия купол на „Свети Павел“. Сякаш за момент колоните и статуите на светци, надзъртащи в очакване, бяха осветени от гигантски прожектор.

— Времето наистина е подходящо за чудеса — отбелязах аз.

Докато гледах тълпата, която се провираше през бариерата, в мен също се надигна очакване. Щях да мина през демонстрация на АХП. Да кажа ли нещо, като срецна някой от организаторите? Но какво? Знаеш ли нещо за бомба в Афганистан преди две години? Разбира се, щях да получа отговор на този въпрос.

Дъждът шибаше по пътя.

— Хайде — извика Изабел. Тръгна напред, навела глава.

Минахме през стоманената бариера заедно с група дребни жени, целите в бяло и с покрити глави. От другата страна бели полицейски микробуси опасваха улицата. Върху голям камион се виждаше червен надпис: „Отряд за произшествия“. Полицаи в бели ризи и бронирани жилетки седяха подредени в микробусите.

— Тревожат се, че някой може да атакува демонстрацията — обясни тя, докато вървяхме заедно към „Свети Павел“ с наведени глави.

— Това няма да стане — отвърнах аз.

Тя отговори тихо:

— Надявам се.

Пред нас, през малък триъгълен площад, се издигаше високата барокова цитадела на „Свети Павел“ с широките си сиви каменни стълби, блеснали в дъжда. Многобройните нива коринтски колони в стил сватбена торта и двете кули на източната фасада приличаха на останки от XVII век, пропътували дотук с машина на времето.

Сега някои хора край нас размахваха черни знамена. Други вдигаха лозунги с надписи „Разкайте се или се гответе“. Все пак бяха подгответи за дъжда.

Щом излязохме на площадчето пред „Свети Павел“, тълпата се сгъсти. Все още не се виждаха организатори, които да ръководят другите. Само купища хора, застанали под дъжда и чакащи нещо да се случи. Погледнах нагоре към катедралата и усетих безкрайното ѝ величие. Напомни ми как се почувствах, поглеждайки към „Света София“.

Тя беше по-стара, по-мрачна сграда, но усещането за присъствието на нещо грандиозно и всепогълъщащо бе подобно. Тук го усетих по-отчетливо. Това бе мястото, откъдето започваше британската гордост, където Артур беше извадил меча от камъка, където се намираха гробниците на великите английски герои Нелсън и Уелингтън.

Проправихме си път през тълпата, насочвайки се към сградите отляво, в северния край на площадчето. На места ни беше трудно да се промъкнем през групите брадати мъже и купчините жени с черни наметала, притиснати една в друга като пингвини. Трябваше да ги заобикаляме. Дъждът намаля. Целият бях подгизнал. Кожата по ръцете ми настръхна. Дори ръкавелите ми бяха мокри. В далечината проехтя гръмотевица, сякаш се задаваше друга буря.

Вървяхме под навеса на магазин за кафе. Изабел извади телефона си и започна да чука по екрана. После прибра телефона.

— Трябваше да изпратя едно съобщение — обясни тя.

Чух силен шум и вдигнах очи. Два реактивни самолета от Кралските ВВС — супербързите нови евро изтребители — прелетяха ниско, изревавайки над главите ни. И двата оставяха жълта диря. За момент врявата на тълпата пред нас утихна и всички погледнаха

нагоре. После, след като направиха остьр завой, изтребителите изреваха обратно над главите ни.

Тогава забелязах, че хората наблизо се взират в нас. Очевидно не бяхме мюсюлмани и засега не бяхме добре дошли сред тях, но в мен пропълзя неприятно усещане за бдителност.

— Кога започва протестът? — попитах аз.

— Скоро. Ще изпълняват някаква церемония пред „Свети Павел“, до статуята на кралица Анна. Толкова знам.

Отляво, като стена на затвор, се издигаха административни сгради от камък и стъкло, а редиците им от правоъгълни прозорци се взираха суроно в нас. Две пътеки осигуряваха път между сградите. Изабел се промуши през тълпата и тръгна към по-малката пътека. В края ѝ, след като се провряхме през поток от демонстранти, прекосихме улица с празни коли, но пълна с хора, отправили се към „Свети Павел“.

Сякаш срещнахме тълпа от футболни фенове, само че носехме погрешните цветове.

Прекосихме улицата и тръгнахме към лъскава стоманена порта в гранитната стена на сграда, извисяваща се като кула. Върху стената, която се издигаше право в небесата, на височината на рамото бе вградена клавиатура. Превърнахме се в молители пред портата на замъка.

Изабел чукна по клавиатурата. Нищо не стана. Натисна отново два клавиша. Зад нас минаваха хора и ни поглеждаха. Накрая от някакъв говорител се обади глас с акцент:

— Кой е?

— Аз съм Изабел, за Питър. — Махна наперено към камерата, монтирана в стената до клавиатурата, сякаш отивахме на купон. Не последва отговор.

В металната повърхност на портата имаше отвори. Съзрях каменен коридор отзад.

В другия край на коридора се виждаше слаба светлина. Всичко останало бе твърде неясно. Дъждът отново завала като из ведро. Хората по улицата хукнаха да търсят подслон.

— Хубаво място, нали? — прошепна Изабел. — Много отдавна на това място е имало болница.

Погледна зад себе си.

— Можеха да се захванат с нещо по-добро в дъждовен петъчен следобед — отбеляза тя.

Изчакахме. Край нас се втурнаха още демонстранти, шляпайки шумно в дъжда.

Натиснах звънца.

— Няма да си идем, Питър — заяви аз. — Просто трябва да ти зададем няколко въпроса. После си тръгваме.

Стояхме там. Бях сигурен, че няма да ни пусне. Помолих Изабел за телефона ѝ.

— На кого ще звъниши? — попита ме тя.

— Ако не ни допусне вътре, ще се обадя на един познат журналист и ще му разкажа всичко, което чух в Истанбул. За петнадесет минути може да докара телевизионен екип.

Беше вярно, че познавах журналист от Би Би Си. Щеше да се изненада да ме чуе, но щеше да ме изслуша.

— Мога да ти кажа името му, ако искаш.

Десет секунди по-късно от портата се чу металическо щракане. Натиснах я. Тя се отвори. Наклоненият покрив и стените на коридора от другата страна бяха изградени от вековни кафяви тухли. Щом вратата се хлопна зад нас, светлината премигна за момент.

— Добре дошли в „Сейнт Джордж“ — чу се безплътен женски глас. Светнаха вградени в стената лампи. Бяха сини, мънички, подредени на пет сантиметра една от друга. Привлякоха погледа ми към другия край на коридора.

Докато вървяхме, видях една по-дълга тухла в стената отляво. От опушено стъкло. Забелязах нещо да се движи зад стъклото. Жена в дълга алабастрова рокля вървеше паралелно с нас. Странно, сякаш някой ни дебнеше по петите. Спрях. Изабел също застинага. Спра и жената от другата страна на стъклото.

Бях чувал за сгради с електронни портиери, но за пръв път виждах с очите си. Влязохме в частния свят на привилегированите.

— Последвайте ме — обади се женският глас. Усмихна се през стъклото, обърна се и продължи. Ако не разбирах какво става, можех да си помисля, че се усмихва на мен.

— Това не ти е никакво забутано място за нощувка — отбелязах аз.

Вратата в другия край се плъзна и се отвори е леко съскане, разкривайки заграден кръгъл двор, широк може би тридесетина метра. Съзрях цяла редици огледални прозорци над нас и голи кремави врати в основните точки от компаса.

Вдигнах очи. Сградата около нас беше шестетажна. Високо горе бял покрив, като паяжина, ни разделяше от небето. Квадратна колона от опушено стъкло, висока около два метра, се издигаше в центъра на двора. Колоната бе обградена със същите сини светлини, каквито видяхме в коридора.

Изабел пристъпи чевръсто напред. Когато извървяхме половината път до колоната, скърцайки с крака по белия чакъл, отново чух гласа на портиерката:

— Можете да видите информация за тази сграда тук. Моля кажете „да“, докато минавате, ако искате да научите повече.

Казах „да“, щом стигнахме до колоната.

Изабел се обърна и направи учудена физиономия.

Сините светлини премигнаха и се превърнаха във вграден екран. В близък план се появи сцена с тъмна вода, езеро през зимата.

— Първото документирано използване на това място е било като храм на предхристиянски богове — божества на природата — обясни гласът. — При строежа на комплекса са открити основи на басейн, сътворен от човешка ръка. Поради това във всяка сграда има водни басейни...

Изабел мина край колоната, без да я погледне, и слезе по пътеката отлясно, към вратата накрая.

Докато минавах покрай колоната, видеото се смени. От водата изскочи ръка, държаща меч с черна дръжка, от който се стичаше вода. Забавих ход да го погледна.

— Преди да бъде построена първата християнска църква в началото на седми век, близо до сегашното място на „Свети Павел“, тук е имало храм на Диана, богинята на лова. В подходящия момент, според легендата, когато има нужда от него, някогашният и бъдещ крал ще се появи отново по тези места. — Последва кратка пауза. — За да научите повече за това място, моля кажете „да“.

Не казах нищо. Водната сцена изчезна. Квадратната колона отново се превърна в колона.

— Тук наистина са прекалили с рекламата — подхвърли Изабел, когато приближих до нея. — Знаеш ли, че само няколко апартамента са продадени? Мисля, че Питър все още разполага с цялата сграда. — Натисна един сребрист бутона на стената до кремавата врата. Усетих как в мен се надига някакво предчувствие.

Вратата се плъзна и се отвори, разкривайки дълго, ослепително бяло фоайе с висок таван. До стените, от всички страни, имаше четири двуметрови камъка, сякаш донесени право от Стоунхендж.

Влязохме вътре. Вратата зад нас се затвори безшумно. В другия край на фоайето се виждаха вратите на асансьорите и отвор, който приличаше на стълбище, водещо надолу.

Алуминиева скулптура, бъркотия от жици,висеше на сантиметри от басейн с тъмна вода, заемащ целия център на фоайето. В края на басейна имаше кремаво приемно бюро, зад което беше застанал някакъв мъж.

Истинска фукня си беше това място... Начин да покажеш на хората, че можеш да си го позволиш, само за да може входът ти да изглежда интересен.

Мъжът зад бюрото беше плешив и облечен във впита черна тениска. Имаше физика на културист, прекаляващ със стероидите. Черепът му беше леко издължен отзад. И изглеждаше познат. После вдигна ръка и ни направи знак да продължим напред.

— Елате — извика той с толкова груб акцент, сякаш гърлото му беше продрано. Нямах представа откъде е. От Източна Европа или може би от Близкия изток.

Минахме покрай басейна.

— Питър го няма — заяви мъжът, когато приближихме до него.

Гледаше ни като натрапници, опитващи се да се промъкнат в елитния му нощен клуб. Наведе глава, а погледът му играеше неспокойно по нас.

Спряхме на няколко метра от него. Не че ме гонеше параноята. Тръпки ме побиваха от този тип.

— А вие кой сте? — попита Изабел. Май заподозря нещо. — Мислех, че тук още не е назначена охрана.

Охранителят я изгледа. Лицето му се изкриви в подигравателна усмивка. Определено нещо не беше наред.

— Питър тук ли е? — попитах настойчиво аз.

— Казах ви, че няма да ви приеме. Можете да му изпратите имейл и да си уговорите среща. А сега трябва да тръгвате.

— Това е въпрос, свързан с националната сигурност — заяви строго Изабел. — Трябва да го видя веднага. Нямате власт да ми попречите да се кача при него. — Извади от джоба си служебна карта и му я показва.

После тръгна към асансьорите.

Скочих между охранителя и Изабел. Ако се опитаše да я спре, трябваше да мине първо през мен. Той се обърна и вдигна ръка настрани, като кондуктор, който се опитва да попречи на пътниците да се качат в автобуса.

— Последно предупреждение — заяви той. — Спирате сега или ще ви считам за нарушители.

Изскочи бързо иззад бюрото си. Държеше черна метална палка в лявата си ръка. На върха ѝ играеше син електрически блясък.

Внезапно ми прилоша...

52

Екранът вляво от Хенри показваше външен изглед от лаборатория в Турското министерство за обществено здраве. Хенри чакаше появата на официален куриер. Човекът щеше да носи подписан и подпечатан доклад от съдебния патолог, доктор Илич, който работеше на третия етаж в сградата.

Практиката за доставяне на ръка на важните доклади от патологията датираше от по-ранен период, но все още се използваше, въпреки наличието на компютърни мрежи, способни да предадат информацията за секунди. Все още се намираше някой държавен прокурор, висш полицейски инспектор или правителствен отдел, които просто не искаха докладът да се предава по електронен път.

Сега практиката бе ограничена и се използваше само при специални случаи.

И този случай бе именно такъв. Току-що бе завършен докладът от съдебната патология за нова жертва на чумата: това беше някакъв шофьор на линейка, попаднал на метри от жертвата и общувал с нея през последните два дни. Хенри искаше да разбере дали и шофьорът е умрял от новия чумен вирус.

Заштото, ако беше така, турците трябваше да поставят под карантина още много хора.

Иначе вирусът щеше да се разпространи като пожар в суha гора...

53

Почувствах се глупаво. Разбира се, че охранителят ще е въоръжен. Усетих как кръвта се изцежда от лицето ми. Изабел се обърна и сключи ръце пред себе си.

Насочи нещо подобно на пистолет към охранителя. Не, наистина беше пистолет...

— Спри на място! Вдигни ръце над главата си! — изкрешя му тя.
Охранителят се ухили.

Краят на устройството, насочено към мен, блестеше ярко. Не изглеждаше приятно. Аз обаче не се уплаших. Ядосах се.

После една от вратите на асансьорите зад Изабел се отвори безшумно и аз се помъчих да осъзна това, което виждах: беше Питър, стиснал още една палка със син връх. Съзнанието ми се задейства бавно. Не предстоеше учтива среща. Той беше предател. Сега би направил всичко.

Излезе от асансьора. Отворих уста да предупредя Изабел, но щом изрекох името й, дъгата на синята светкавица стигна от Питър до нея и тя се строполи като парцалена кукла, гърчейки се конвултивно... Синята светлина блещукаше около нея като кълбовидна мълния.

Питър се усмихваше. Мръсно копеле!

Изабел се гърчеше, сякаш бе получила епилептичен припадък. Пистолетът падна от ръката ѝ. Направих единственото нещо, за което успях да се сетя.

Втурнах се към охранителя с вдигнат юмрук. Само трябваше да успея да избия тази палка от ръката му...

Сякашоловил мислите ми, точно в този момент той вдигна палката. И въздухът се изпълни със синя светлина.

Всичките ми мисли се объркаха. Усещах само болка. Свиване на мускули. Спазми. Шок.

После лежах по гръб, разтреперан, пронизван от болезнени удари. Електрошоковата палка превърна мускулите ми в горящо желе.

Чух гласове, усетих, че нозете ми се движат. Някой ги връзваше! Опитах се да ритам, да ги спра. Вместо това потреперих конвулсивно с парализирани мускули. Обзе ме ужас. Какво ще стане?

Усетих нечии ръце да ме обръщат настрани. Видях как Питър увива черна лепенка върху ръцете на Изабел, приковава ги зад гърба ѝ. Тя говореше нещо, но не успях да я чуя. После ме бълснаха. Не я виждах повече.

— Заслужаваш съдбата си — чу се мъжки глас.

Ръцете ми бяха вързани. Влачеха ме за краката, а мускулите ми все още трепереха. Къде ли ме носеха?

В басейна!

Направих отчаян опит да ритна нападателя си, ала кракът ми отново трепна конвулсивно във въздуха. И преди да измисля какво друго мога да сторя, се озовах на ръба на басейна. Водата миришеше противно на озон.

— Направи го ти, Питър — чу се дрезгав глас.

— Ще го направя. — Гласът на Питър прозвуча уверено, сякаш се съгласяваше да приготви чай.

Обърнах глава. В мен кипна омраза. Как това копеле можа да предаде Изабел така? Трябва да е присъствал на смъртта на Алек. Искаше ми се да сваля самодоволното изражение от лицето му...

Но той стоеше над мен и ме гледаше. А аз целият бях овързан.

— Трябваше да се удавиш под „Света София“ — заяви Питър. — Е, нищо, сега ще стане.

Времето се забави като в автомобилна катастрофа. Знаех какво предстои, знаех, че ще е ужасно и че не мога да направя нищо.

Той залепи устата ми с лепкаво тиксо. Усетих лепилото. Опитах да се дръпна отново, но главата ми се строполи върху мраморния под. Пред очите ми изскочиха звезди. Таванът ми се стори странно близко. Дишах твърде учестено през ноздрите си. Гърдите ми се надигаха и спадаха.

Усетих ръба на басейна върху лявото си рамо. Трябваше да се претърколя. Обърнах глава. Но тялото ми не реагира. После се сгърчи. И сякаш се вкамени...

Огледах се диво. Очите ми не фокусираха правилно. После видях Изабел на земята, завързана до бюрото. Взираще се в мен с разширени и ужасени зеници. И нейната уста беше залепена с черно тиксо. Тялото

й престана да трепери. Прочетох ужаса в очите ѝ. Знаеше какво ще стане.

Главата ми се обърна отново. Забелязах само блестящата черна повърхност на водата — огромна тъмна паст, чакаща да ме погълне.

Първоначалният шоков ефект от палката почти отмина. Мускулите ми престанаха да треперят. Но с ръце, приковани зад гърба, с вързани крака и с непрестанните ритници в хълбока, можех само да потрепвам конвулсивно. И го направих, когато тялото ми се обърна бавно към водата.

А после получих видение: тялото ми лежи върху табла в мортата, както намерих Алек, студено, с посинели вени. Опитах да извикам, да изкрешя, да моля. После спрях. Трудно се крещи със залепена уста.

— Не биваше да се бъркаш... — Питър се наведе над мен. Следващото му бълскане щеше да ме запрати във водата. — Трябаше да се откажеш. Предупредих те!

Вдишах с мъка през ноздрите си, напълвайки дробовете си. И още веднъж. Питър ми се усмихна. Извърнах поглед. Усещах мрачното присъствие на водата.

Обърнах глава. Изабел се претърколи настрани. Погледите ни се срещнаха. Изражението ѝ ми казваше: „Ще докопам копелетата, ако мога“.

— Направи го! — чу се глас. Не на Питър. — Трябва да слизаме. Той ме бълсна. Аз цамбурнах.

Чу се силен плясък, когато паднах в ледената черна вода. Обзе ме ужас. Разклатих се и се затъркалях, докато загубя представа къде е нагоре. Изпитвах само смразяващ страх.

Ледената вода се затвори над мен и аз потънах в гробовния мрак. И все още не бях разбрал защо умря Алек... Какво бе видял, за да го убият, за да убият и мен?

54

Днес следобед в Лондон се понесе слух. Той бързо се превърна в модна тема за „Туитър“. Човек, чиято сестра била полицай от специалните части, разказал на другарите си по чашка в един бар на обяд, че отпуските на всички полицаи били отменени.

Това имаше нещо общо с демонстрацията пред „Свети Павел“.

Властите имаха право да са изнервени.

МИ5 — Британската вътрешна служба за сигурност, и екип A4 от Лондонската служба за сигурност следяха активно сто двадесет и четирима известни опасни терористи, включително дванадесет крайнодесни мишени. На терена офицерите получиха заповед да стрелят на мясо, ако преценят, че някой от заподозрените представлява сериозна опасност за обществеността.

Подобни общи заповеди се издаваха само няколко пъти годишно, когато съществуваше вероятна заплаха за голям брой хора.

В 16,27 ч. новинарският сайт на Би Би Си регистрира рекорд от десет милиона запитвания в секунда, когато статията за размерите на демонстрацията пред „Свети Павел“ излезе онлайн.

Статията анализираше значимостта на събитието.

55

— Наистина не трябваше да го водиш със себе си, Изабел — извика Питър.

Малак бълсна грубо Изабел надолу по последните няколко стъпала. Тя залитна, замалко не падна.

— Предупредих те, но ти, разбира се, не ме послуша. Можеше да останеш в Истанбул, както ти казах, но не, ти винаги знаеш по-добре. Е, сега не мога да направя нищо за теб. Нито пък за него. Така че не ме моли.

— Извратено копеле! — извика Изабел. Гласът ѝ трепереше.

— Мили боже, да не би да си се сближила с него? — Питър поклати глава. — Колко непрофесионално от твоя страна.

Малак я бълсна напред към подножието на стълбите. Изабел залитна отново, после запази равновесие. Бяха ѝ вързали ръцете зад гърба, но краката ѝ оставаха свободни. Можеше да върви, въпреки заплахата да падне, защото нямаше как да се пресегне и да се хване за нещо.

Коридорът отпред беше осветен с вградени лампи. Завършващ след около петнадесет метра, стигайки до врата от неръждаема стомана.

Когато я приближиха, Питър набра код в клавиатурата, вградена в стената до нея. Вратата се отвори. Малак бълсна Изабел напред. Разнесе се силна миризма на лак, сякаш асансьорът, в който влязоха, бе почистван наскоро.

Пое надолу с едва чуто съскане.

— Чудесно, нали? — обади се Питър. — Ако разполагаш с верните кодове, можеш да отидеш навсякъде. — Погледна си часовника. — Съжалявам, че се наложи да оставим Шон да умре, скъпа, но вече всичко трябва да е приключило. Поне стана бързо. Е, сравнително бързо...

56

Хенри беше съблякъл сакото си. Ръкавите му бяха навити. Във въздуха се усещаше напрежение. Пред него видеокадри от различни места в цял Лондон се изльчваха върху полукръг от пет плазмени екрана. Когато еcranите премигнаха, той вдигна очи за секунда, поглеждайки към извития тухлен покрив над главата си. Трябваше да изчака няколко секунди, преди да се свърже отново.

Хенри се намираше в контролния център на МИ6 — главния екип за наблюдение на заплахи в Централен Лондон. Най-много му харесваше да работи в тази зала, въпреки разположението й. Тук усещаше истинска връзка с отдавна починалия си баща. Той бе член на първия екип, трудил се тук след войната. И разказа на Хенри някои неща за това място...

В началото на 1942 година в Централен Лондон били построени осем дълбоки бомбоубежища. Изкопани на 40–50 метра в земята, те се превърнали в най-дълбоките скривалища в Европа.

Едното бе разположено под метростанцията „Ченсъри лейн“, сега част от централната линия на метрото, под станциите „Свети Павел“ и „Холбърн“.

Укритието, с първоначална дължина от 365 метра, бе проектирано на два етажа и имаше шестметров бетонен покрив. Все още се смяташе за неуязвимо. Когато баща му работел тук, то подслонявало контролния екип за специални операции в Централен Лондон.

Веднъж баща му го заведе да види входа към съоръжението — реконструирана тухлена „къщичка“ на нивото на улицата. Разказа му и за въртящата се метална врата от пода до тавана, разположена в рядко използвана част в долния край на станцията „Ченсъри лейн“, другия вход към съоръжението. Напоследък Хенри използваше предимно него.

Сега и двата входа разполагаха с контролни панели за биометрични данни и монтирани в стената системи за разпознаване на

гласа, които биха удивили баща му.

В главната контролна зала на долнния етаж, където Хенри седеше днес следобед, стената бе покрита с мозайка от плазмени монитори. Бюрото на Хенри бе второто отлясно в редица от пет. Когато излезе от станцията, той приличаше на всеки друг редовен пътник на средна възраст в омачкан сребристосив костюм, с брой на „Таймс“ под мишница, сгънат на страницата с кръстословицата.

Ресурсите, до които Хенри имаше достъп, биха удивили старите обитатели на съоръжението. Можеше да наблюдава много видеокадри на живо от хиляди охранителни камери в Централен Лондон, някои от тях монтирани на хеликоптери.

Въпреки цялото скъпо оборудване обаче, Хенри изгуби една от целите си. И сега чакаше доклада от полевия екип.

Вече чака достатъчно дълго.

— А41... — обади се той в малкия настолен микрофон върху бюрото пред него. — Има ли някой в онзи тунел?

От слушалката в лявото му ухо се чу пронизително пращене.

— Не, сър — дойде отговорът.

— По дяволите! — изруга високо Хенри. Проследяващото устройство, на което разчиташе, излезе от обхват за две минути. Той вдигна лъскавата черна слушалка.

Контрольорите отляво и отлясно прекратиха работа и погледнаха към него.

Той заговори бързо, послуша и затвори слушалката. Погледна към главния еcran пред себе си и натисна няколко клавиша върху извитата си клавиатура.

На екрана се появи образ на двама души — мъж и жена. Те бяха целите, които следеше, откакто те излязаха от Камарата на общините.

Наблюдаваше как системата му пуска запис на двойката, насочваща се към сградата „Сейнт Джордж“.

— Съжалявам, А41 — обади се той в микрофона си. — Стой на място. Задръж. Имаме директна заповед.

Превключи главния си монитор към камерата, наблюдаваща площада пред „Свети Павел“. Брадат мъж в широка бяла риза стоеше по средата на главното стълбище. Държеше голям микрофон и се обръщаше към тълпата, притисната се около него.

Мъжът се беше преместил след началото на речта си. Най-вероятно заради набъбналата тълпа...

Но Хенри не се учуди заради това. Зад говорителя, на горните стъпала, главната порта на „Свети Павел“ се отваряше в центъра си. Това не трябваше да става.

Някой отваряше вратата отвътре!

Погледът му се прехвърли към новините на живо от Би Би Си. Текстът в долната част на екрана гласеше: „Говорител на мюсюлмански митинг пред «Свети Павел» твърди, че Лондон ще стане исламски град“.

Образът над текста се смени. Хората в тълпата забелязаха, че вратите се отварят. Някои се втурнаха напред.

— Какво? — възклика Хенри. — Да не би да искат да превземат „Свети Павел“?

Изпъшка шумно.

Говорителите на компютъра до екрана на Хенри забръмчаха. Мястото заприлича на кошер с жуженето на цялото оборудване наоколо.

— Да се връщаме ли в базата, сър? — чу се спокоен глас в ухото му.

Той облиза пресъхналите си устни. Дълбоко в себе си усети лошо предчувствие.

Малкият червен телефон на бюрото му звънна. Той звънеше само при беда.

Вдигна го.

— Да, сър.

Послуша няколко секунди и затвори слушалката. Всички очи бяха вперени в него.

Говорителят на бюрото му прогърмя.

— Да се връщаме ли в базата, сър? — чу се същият мъжки глас.

Хенри натисна няколко бутона на клавиатурата отляво. Един от двата му екрана премигна, побеля и пак премигна. Появи се образ, помръдна се.

Офицер в полицейска униформа влезе в полезрението му. Бронираната жилетка оставаше скрита под широкото жълто яке. Придружаваха го още четирима с подобно облекло.

Хенри вдигна поглед. На всяко бюро около него един еcran показваща същия образ. Сигурно и други екранни из цялата страна наблюдаваха това, включително на Даунинг Стрийт. Изправи се в стола си.

- Системата за сигурност прекъсната ли е? — попита той.
- Още не, сър — чу се отговор в един от говорителите.
- Промяна в заповедите. Продължавайте. Код зелено — нареди Хенри.

Образът на екрана се смени, подскочи. Камерата се дръпна назад. Видя се ръчен стенобоен таран. Размърда се и удари вратата. Тя се изкоруби отстрани.

Но не се отвори. Повечето врати биха поддали.

Това щеше да продължи повече, отколкото очаквала. Обърна се към дясната клавиатура и започна да печата. Забеляза червения таймер в горната част на екрана си. Показваща му колко време е минало, откакто проследявашото устройство, което наблюдаваше, е излязло от обхват. 4:05.

— Скоро всички ще бъдем прегледани, нали така казаха? — обади се Питър, докато слизаха по витата стълба в шахта от шоколадовокафяви тухли, като във викторианска метростанция. Стените ги притискаха. Миришеше на плесен.

— За предател си в добро настроение — отбеляза Изабел. — Това няма да ти се размине, нали знаеш?

— Искаш ли пак да ти залепя устата? — тросна ѝ се Питър.

Изабел не отговори.

Колкото по-надолу слизаха, толкова по-плесенясал ставаше въздухът. Изабел пристъпваше зад Питър, малко пред Малак.

Внимаваше, тъй като едно падане по тези стълби би ѝ причинило сериозна болка. Малак я предупреди да не ги бави, но тя продължи да слиза едва-едва...

Когато стигнаха дъното, Питър застана пред старомодно стоманено електрическо табло и дръпна черната му бакелитова дръжка нагоре. После я натисна напред и отново нагоре. Цялото тъмносиво устройство се размърда към него на пантите си, като врата, и вдигна облак прах. Зад него се разкри мрачен коридор със сводест тухлен таван. Приличаше на средновековен коридор, много поколения по-стар от витата стълба, по която слязоха току-що.

Беше широк едва колкото да побере двама души и твърде нисък, за да може Малак да се изправи. Наложи му се да се приведе. Въздухът в тунела изпълни устата на Изабел с прашен вкус. Вонеше ужасно, сякаш бяха оставили умрели плъхове да гният тук.

— Тук долу е прекрасно, нали? — обади се Питър, щом влязоха в коридора. Пресегна се към черен бакелитов ключ на стената отляво. Целият коридор, простиращ се далеч напред, светна. Питър затвори вратата зад тях.

— Първоначално е водел до затвора „Флийт“ — обясни той. Гласът му отекна в тунела.

Изабел стоеше мълчаливо малко по-напред, с вързани отзад ръце. Гледаше към отъпкания пръстен под.

— Хайде! — подкани я той. — Продължавай! — Смушка я да последва Малак, който крачеше напред.

Минаха покрай дървена врата от сиви греди, с малка ръждясала решетка на височината на раменете им. Жълтата светлина от замрежените крушки, поставени на равни разстояния по стените на тунела, премигна.

— Следваш една стара традиция, Изабел. Някои важни затворници са били доведени оттук.

Малак спря да ги изчака. Питър пак смушка Изабел в гърба.

Минаха край още една врата и завиха наляво в страничен тунел. В тази секция на тавана нямаше лампи, докато тунелът се разклони отново, на стотина метра по-нататък. Светлината от другия край огряваше само част от междинната секция.

Студен страх я скова, докато вървяха в полумрака. Бяха я учили как да потиска чувствата си, ако бъде отвлечена, да търси начини за бягство, но тя с мъка си спомняше съветите.

Мислите ѝ прескачаха твърде бързо.

Бълсна се в Малак на сред най-тъмната част от тунела. Той я сграбчи за рамото и я дръпна към себе си.

Тя извърна глава с отвращение.

Мъжът се разсмя.

— Добре — усмихна се той с тон, който не оставяше никакво съмнение, че се забавлява. Прикова я към себе си.

Тя опита да се освободи, но той я хвана по-здраво. Скова я страх.

Той натисна една врата в стената, точно в най-тъмното. Връхлетя я силна миризма на влага. Внезапно се появи и светлина.

Тя затвори очи от яркия блъсък. Когато ги отвори, Малак я беше пуснал. Пред нея се разкри пространство, каквото не бе виждала преди. Имаше една... две... три... четири... не, осем страни. А таванът му от черни греди се издигаше рязко от всяка стена към точка високо горе над центъра на стаята.

Питър затвори тридесетсантиметровата врата веднага щом тримата се озоваха вътре. Нямаше начин някой да чуе писъците ѝ тук долу.

— Удивително, нали? Това място е от четиридесетте години на седемнадесети век — обясни Питър.

Запристъпва бавно из стаята.

— Част от него се използвала още в римски времена като подземен храм. Място, където обучавали на предсказания и магии... — Той посочи към покрива. — Дупката отгоре сочи към северната звезда. Или поне така е било някога.

Малак заключваше вратата.

В центъра на стаята имаше груба каменна камара. Наподобяващ горната част от огромна топка, почерняла от годините и широка три метра, показваща се само на сантиметри от пода. До нея имаше дъбова маса с износени гладки ръбове. Върху масата бе отворен ръкописът, който намериха в Истанбул. Изабел тръгна към него. Питър не я спря. Беше отворен на последната страница. Тя съзря символа...

Искаше да го попита как се е докопал до книгата, но не го направи. Нямаше да му достави това удоволствие. Както и да е, някой щеше да й се притече на помощ. Сигурно вече я търсеха. Единственият въпрос бе колко скоро щяха да открият това място.

Ала всеки път, когато си помислеше за Шон, тя се изпълваше с дълбока тъга. Колко ужасно постъпи Питър.

Бедният Шон... Всеки път, когато помислеше за него, в очите й напираха сълзи, но не потичаха, като неразразяваща се буря.

— Чуваш ли нещо? — попита Питър. Стоеше зад нея.

Долетя далечен грохот. Можеше да е вода. Или подземен влак. Изабел вдигна поглед към покрива.

— Това е река Флийт — обясни той. — Директно над нас.

По цялото й тяло изби студена пот, но съзнанието й беше някак спокойно: сякаш наблюдаваше кошмар, случващ се с някой друг...

— За известно време през 1641 година това място се превръща в Звездна палата. Чарлз я е използвал. Пуританите, основали Америка, бягали от режима му. Скоро след това била изоставена и запечатана. Ела да видиш това. — Той посочи към камарата в центъра на стаята и тръгна към нея.

Когато приближи, тя видя петнадесетсантиметров прорез през цялата камара... Погледна през прореза и забеляза, че той продължава в земята и се разширява. А в цепнатината, на няколко метра надолу, се виждаха сиви кости. Много кости. Можеха да са животински, искаше ѝ

се да са такива. Ала човешките черепи тук-там в дебелата плетеница от бедра, счупени ребра и натрошени ръце й говореха нещо различно...

Сега издадената топка й заприлича на череп. И то по-голям от всеки, който бе виждала някога. Върхът на черепа беше почернен, сякаш отдавна върху него са палели огньове. А около издатината, на около два метра от нея, имаше четири кръга, гладки каменни капаци, монтирани в каменния под. Всеки от тях бе с диаметър от шестдесет сантиметра, на еднакво разстояние, сякаш са служили за основи на четири колони, подкрепящи покрив или балдахин над купчината.

— Искаш ли да видиш още? — попита Малак зад нея.

Изабел поклати глава.

— Отвори един, Питър — нареди Малак.

Питър взе къс железен прът, дълъг колкото ръката му и черен като въглен, от куката до вратата и приближи до един от каменните капаци. Опря го бавно в дебелия пет сантиметра капак и го мръдна настрани.

Погледна в дупката и махна на Изабел да отиде при него. Тя не реагира. Само бог знаеше какво има там вътре. Малак тръгна към нея и я бълсна по рамото.

Изабел пристъпи до дупката и погледна...

Пространството бе с размерите на ковчег. Отвътре вонеше на гранясало, сякаш някога е било нужник или някой бе умръл в него. Нямаше кости, но стените бяха почернели, сякаш вътре бе горял огън.

Тя се отдръпна.

— Какво е станало с теб? — попита тя, обръщайки се към Питър. Искаше да каже още нещо, но усети как езикът й надебелява, а гърлото ѝ се свива.

Той я погледна за момент, преди да отговори:

— Всичко е заради резултатите, Изабел. Целта винаги оправдава средствата.

— Ти си луд!... — възклика тя.

Той кимна и посочи към купчината:

— Знаеш ли какво е това?

Тя бързо поклати глава, показвайки, че не иска да знае.

— Тук са боготворели Мамона, бога на алчността и гордостта.

Тогава са познавали човешката природа по-добре от нас с всичките ни

науки.

Той протегна ръце, сякаш се грееше на нещо, излизашо от купчината.

— Това е мястото на силата. Трябва да го почувствуваш, Изабел. Когато доведох нашия приятел тук, той веднага разбра, че това е мястото, от което се нуждае.

— Направи го! Нямаме много време — настоя Малак. Ухили се садистично.

Изабел трепереше като листо. Досети се, че предстои нещо лошо, че няма да получи съчувствие от Питър, но сега въображението и препускаше лудо, мислейки каква ли може да е съдбата ѝ. Изчезна и последната ѝ надежда. А и Шон беше мъртъв.

Всичко това я съкруши някак неочеквано.

— Направи го! — нареди Малак. Гласът му притежаваше целия чар на съскаща змия.

Питър побутна Изабел, насочвайки я към дупката. Тя залитна, но успя да запази равновесие. Трудно се справяше с вързани ръце.

Отстъпи назад. Нямаше да ги улесни.

— Не трябваше ли да изпратиш съобщението? — попита Питър. Гледаше към Малак.

Малак извади телефон от предния джоб на торбестия си черен панталон. Взря се в екрана.

— Няма покритие, Питър. Преди имаше. Какво стана с твоя усилвател на сигнала? — Изглеждаше ядосан.

Питър се обърка. Извади си телефона, погледна го и го подаде на Малак.

— Използвай моя. Превключва на наземна линия. Сигурно с твоята мрежа нещо не е наред. Може да е претоварена.

Малак взе телефона.

— Изпрати го сега — извика Питър. Сведе очи към часовника си.

— Приятелите ти не го ли очакват?

Малак се втренчи в него.

— После можеш да се позабавляваш. — Погледна към Изабел.

58

Когато бях момче, си въобразявах, че мога да виждам в тъмното.

Обикалях къщата на баба си в щата Ню Йорк, след като всички си легнеха и угасяха лампите. Търсех баща си. Той замина на война, когато бях едва седемгодишен.

Има различни видове тъмнина. Тъмнината на дървената къща в полунощ, когато звездната светлина обагря вратите и прозорците в сребърно. И тъмнината под вода, когато си достатъчно надълбоко.

Когато полицайтe дойдоха да mi кажат за Айрийн, нещо в мен изтръпна. Видях очите си в огледалото, след като те си заминаха. Бяха разширени, вперени в нещо, което вече не съществуваше.

Усещах, че се задушавам. Точно като сега.

Но този път в гърдите mi се забиваха пирони.

Оцеляването дори за две минути, без да си поемеш въздух, би било подвиг, непостижим за мнозина, но за гмуркач, тренирал редовно контрол на дишането, три минути бяха добро, но не и върховно постижение. Четири минути си бяха рекорд. Обаче онова, което те поставя на истинско изпитание, е когато не знаеш дали ще можеш отново да си поемеш дъх, стигнал до границите на издръжливостта си.

Трябва да се бориш със страха и болката, знаейки, че страхът най-вероятно ще реши съдбата ти.

И аз продължих да се боря, обръщах се, движех се, опитвах да коленича, да застана на крака, надявайки се да се изправя. Но водата постоянно ме носеше напред и после назад.

Накрая успях да коленича. Дробовете mi се пръскаха. Пироните се забиваха по-надълбоко. Но знаех, че съм близо до въздуха. Трябваше само да тласкам, да тласкам нагоре...

Направих го и за секунда-две главата mi изскочи от водата, а въздухът бързо изпълни дробовете mi. После водата около мен се разпени и отново ме запрати надолу.

Но аз знаех как да оцелея, как да се измъкна. И се изпълних с увереност. Трябваше само да се движа към стената на басейна, да се

изправя, но този път за по-дълго. Изведнъж разбрах грешката им: бедрата ми бяха вързани, но можех да си служа с ходилата, да се изправя. Питър щеше да си плати за тази грешка...

Полицаят, който скочи в басейна след няколко минути и най-накрая измъкна от водата едно завързано и почти удавено водно същество, се казваше сержант Смит. Табелката с името му бе първото нещо, което видях, след като ме измъкна.

Никога няма да я забравя.

Трябаха ми три минути кашляне и пелтечение, докато сержант Смит режеше лепенките ми, за да му обясня какво става. Но исках само едно: да намеря Изабел. Нямах време за обяснения. А той отчайващо настояваше за все повече и повече подробности. Още и още. Избърборих отговорите възможно най-бързо.

Единствената причина, поради която шефът му ми позволи да ги приджуша в подземието, надолу по тухлените стълби, бе, защото се заклех, че знам къде е Питър, къде е завел Изабел. Заклех се три пъти, всеки път по-силно.

А това си беше лъжа. Чух само, че поемат някъде надолу.

Докато стоях там, очаквайки заповед да тръгваме, сержант Смит ми подаде дебела черна бронирана жилетка. Облякох я бързо. Тежеше по-малко, отколкото си мислех.

След това последвах екипа в подземието. Невероятно, но не успяхме да включим асансьора, очевидно защото не знаехме паролата. Но после някой го задейства ръчно — беше млад полицай с руса коса и акцент от Ийст Енд.

А сетне светлините по стълбата, която намерихме, изгаснаха.

Докато продължавахме с включени фенерчета, друг полицай попита на висок глас защо съм с тях. Сержант Смит му обясни, че ще им покажа къде е била отведена Изабел Шарп.

Аз не обелих и дума.

— Добре ли сте, сър? — попита сержант Смит, докато продължавахме надолу по безкрайната стълба, а фенерите ни осветяваха тухлени стени в бързо движещи се сводове, като гигантски прилепи, литнали над нас.

— Няма проблеми — отговорих.

Мисля, че разбра защо искам да съм с тях.

Докато слизахме, имах усещането, че се спускаме в някаква отвратителна версия на ада. Долу нямаше много въздух. Изби ме пот и леко се разтреперих. Фактът, че още бях мокър, не ми помогаше особено.

После видях белези по тухлите. Жлебове, издълбани от някакъв звяр.

Когато стигнахме долния край на стълбите, намерихме само старо електрическо табло с черна бакелитова дръжка. Сержант Смит дръпна дръжката нагоре, после напред. Устройството се отвори, разкривайки стари табла с бушони. Страхотно.

Израженията върху лицата на полицайите около мен, докато гледаха жълтите порцеланови бушони, бяха студени като камъни на планински връх през зимата.

Някой изкрештя заповед нагоре по стълбите да не пускат повече хора в ограниченото пространство.

— Ще трябва да потърсим някъде другаде, сър. Мисля, че горе има лекар, който иска да си поговори с вас. — Сега лицето на сержант Смит изразяваше само съжаление. Посочи към стълбите. — Ще тръгваме ли?

Другият полицай пое нагоре и долу останахме само аз и сержант Смит.

Нешо ми хрумна, докато той ме чакаше да се кача нагоре. Защо бяха построили тази стълба? Не би трябвало да го правят толкова дълбоко под земята, за да се свържат с електрически кабел, нали?

— Може ли да проверим зад това? — Приближих до древния на вид шкаф.

Сержант Смит свали бронираната жилетка от раменете си с палци. Лицето му беше напрегнато. Косата на челото му се беше спъстила от избилата пот.

— Това лост ли е? — Аз посочих към дългия инструмент, увиснал от колана му.

Той ми подаде фенера си.

— Добре, ще погледнем. — Постави края на лоста си в черния ръб на електрическото табло. В началото то не помръдна. После се отмести на два-три сантиметра от стената. Видях само тухли. Дръпнахме лоста заедно.

Отворът зад таблото беше с размерите на малка врата. Ето къде се намираше Изабел. Трябаше да е там. Но защо я бяха довели тук долу?

— Добра работа, друже — похвали ме сержант Смит. Потупа ме по рамото.

И веднага се обади на другите от екипа да се върнат долу и да отдръпнат таблото достатъчно далеч от стената, за да стигнем до отвора. Само около три минути след това сержант Смит и аз пристъпихме в древен на вид тухлен коридор. Беше твърде тесен, за да е съвременен, но изглеждаше различно от тунелите в Истанбул. Тухлите тук бяха по-големи, по-тъмни.

После отнякъде далеч в тунела се чу глух удар. Какво, по дяволите, беше това? Полицай с посребрена коса подаде глава през дупката, през която минахме току-що. Изглеждаше разтревожен.

Тръгнах по коридора. После се затичах с всички сили, макар че главата ми туптеше от болка, а мокрите ми дрехи залепваха за мен като засъхващо лепило. Щях да намеря Изабел. Само бог знаеше какво ѝ причиняваха онези копелета.

— Не толкова бързо, сър — подвикна ми някой.

Погледнах назад. Сержант Смит и няколко полицаи се намираха точно зад мен, а с бронирани жилетки приличаха на гигантски термити в тесния тунел. Продължих, но по-бавно. Помислих си, че някой от тях щеше да ме удари с електрошоковата си палка, ако вдигнеш шум.

Приближих до едно разклонение в тунела и спрях.

Една ръка ме сграбчи за рамото. Сержант Смит дишаше тежко, почти в ухото ми.

— Спри — прошепна той. — Внимателно.

Вдигнах рамене и погледнах зад ъгъла. Не ми пушаше какво ще стане с мен. Видях затворена врата и хукнах към нея.

Ако не внимавах, само за секунди приятелите на сержанта щяха да ме изблъскат назад, за да влязат първи. Не бих понесъл това. Не ми пушаше, дори да ме вземеха за заложник. Трябаше да намеря Изабел.

Вратата пред мен приличаше на стара манастирска порта. Целта ѝ бе да възпира натрапниците. Повърхността ѝ изглеждаше груба, с белези по дървото, редици от символи, кръстове, луни и звезди...

— Назад, сър!

Един полицай носеше дълга черна кутия. Приличаше на кутия за обяд. Той извади от нея сребрист микрофон и го приближи до вратата. Петнадесетсантиметровата му кръгла основа беше плоска и осияна с множество кабели. Полицаят си сложи слушалки и послуша няколко секунди. После вдигна палец към сержант Смит.

— Препоръчвам да я разбием сега — заяви тихо той, посочвайки към вратата.

Сержант Смит се наведе към мен и поясни:

— Вътре има хора. Долу става нещо. Не трябва да сте тук. Ще си навлека порицание за това, че ви позволих да ни придружите. Найдобре се връщайте. Ние ще я спасим.

— Не, мога да помогна! — заинатих се аз. — Ако не бяхте, ме взели, още щяхте да гоните вятъра горе... — Подушвах влагата върху него. Намокри се, докато ме измъкваше от водата. Усетих и ментовия му дъх. Дъвчеше дъвка.

Той поклати глава и вдигна ръка ядосано.

— Не сме водили този разговор, ясно ли е?

Направи ми знак да остана назад и промърмори нещо на колегата си. Той приближи до вратата, извади устройство с размерите на цигарена кутия от черната метална кутия, която носеше, свали от него дебела сребриста лепенка и залепи кутийката до бравата.

Сержант Смит ме дръпна назад зад ъгъла, където тунелът се разклоняваше. Запуши ушите си, а аз го последвах.

Зачакахме.

Полицаят, който постави устройството, натисна бутона върху мъничко дистанционно.

Нищо не стана.

После нещо експлодира в тунела, а иззад ъгъла изскочи вълна от дим и прах. Вълната ме удари в гърдите със силата на чук, въпреки жилетката, която получих от сержант Смит. Когато натискът ѝ поотслабна, аз хукнах в прашния коридор, макар че очите ми изгаряха и постоянно премигвах.

Втурнах се към вратата. Там вече имаше един полицай. Видях черен шлем на главата му, който покриваше и лицето му. Той хвърли нещо в зейналата дупка на мястото на вратата. Стигнах до него и чух двоен взрив, по-слаб от предишния, но достатъчно силен, за да ми размъти мозъка. Усетих, че се замайвам...

Трябваше да спра. Чух вик зад себе си и застинах.

Намирах се само на няколко метра от изпълнената с дим врата. Помислих за Алек, за гибелта му, за онази красива администраторка, за ужасния ѝ край и за разкъсания отец Григорий. И за Айрийн.

И продължих.

59

Момчето изпусна „Ивнинг Стандарт“, който стискаше под мишницата си. Вестникът вече беше мокър. Използва го вместо чадър, но вече не му трябваше. Баща му го вдигаше високо във въздуха. Тълпата около тях замъркна. Единственият шум бе тихото ромолене на дъжда и съскането от говорителите, поставени по улицата. Сякаш дъждът ги смущаваше.

Нещо изсвистя над тях. Изтребителят прелетя отново. Главите на тълпата помръднаха като една, проследявайки движението му.

Около него се тълпяха мъже, араби и европейци, мюсюлмани от цял свят. Имаше и жени, но предимно назад.

Капките се стичаха във врата му, но на него не му пукаше. Никога не бе виждал толкова мюсюлмани, събрани на едно място в Англия. Беше вълнуващо.

Изпита гордост. Най-после у дома.

Никога преди не беше чувал гласа, който пращеше от говорителите. Следващите няколко думи го наелектризираха. Заради това ли се бяха събрали тук?

60

Когато скочих през зейналата дупка във вратата, сцената ми се стори нереална. Във въздуха се стелеше прах и дим. Атакува ме задушлива миризма. Ушите ми пищяха, главата ми беше замаяна...

Чух вик зад себе си, но не разбрах думите. Вероятно сержант Смит ми викаше да се върна. Но не го направих. Не можех. На пода, до купчината в центъра на стаята, лежаха няколко души.

Двама се надигаха.

Веднага разпознах единия. Това беше едрият тип, който отвлече Изабел. Другата фигура беше нейната... Изабел се надигаше, подпирачки се на едната си ръка. Хукнах бързо към нея, защото копелето държеше нещо. Сребрист пистолет.

Питър лежеше на земята на няколко метра от него.

Той насочи пистолета си към Питър. Помислих, че го заплашва или се опитва да го накара да стане. После проехтя изстрел. Тялото на Питър подскочи на сантиметри във въздуха. Видях тънка струйка дим от дулото на пистолета.

После се обърна към мен. Свих се, наблюдавайки движенията му като в забавен кадър. Чудех се дали ще стреля, дали трябва да се хвърля на пода. Но продължих. Не ми пушкаше какво ще стане с мен. Знаех какво ще се случи. И червеникавожълтият блясък не ме изненада, нито ударът в хълбока ми, като от конско копито.

Продължих. Вдигнах юмруци. Дори да ме надупчеше, щях да размажа глупавото му лице.

Разполагах най-много с десет секунди, преди цял тон адреналин да се влезе в тялото ми и да започне треперенето, ако бронираната жилетка не беше си свършила работата.

Въздухът се изпълни със серия шумни щраквания. Отекнаха вибрации.

Още светковици изскочиха от пистолета му. Но към мен. Стреляше по някого зад мен. После вдигна ръка да ме отблъсне.

Сърцето ми биеше като лудо. Стипчива миризма на барут изпълни ноздрите ми. Вкусих го.

Посегнах към копелето. Знаех как да действам. Сграбих пистолета му с две ръце, дръпнах цевта нагоре, въпреки че от нея изскочи блясък и изсвистя нанякъде, обгаряйки пръстите ми, сякаш държах пламъка.

После усетих как някой ме удари по бузата. Удари ме с дръжката! Завъртях бързо коляно с всички сили към слабините му. Улучих.

Той изпъшка. Лицето му се намираше на сантиметри от моето. Устната му трепереше. Това беше единственият знак, че го бях ударил. Беше висок над метър и осемдесет, а кожата му бе бледа и люспеста на места, освен опакото на ръката му, с която държеше пистолета. Там беше тъмна, сякаш обгаряна многократно.

Подуших потта му, а в очите му видях аrogантност, изключваща всяка възможност за съчувствие. И обещание за бърза смърт, ако не успея да го докопам.

Мускулите ми трепереха. Дали се бе задействал адреналинът? Дали червата ми изскачаха? Той дръпна ръка назад. Пистолетът още бе в нея, но и аз го държах, а той дърпаše цевта надолу. Бълснах го силно настани, отхвърляйки го от себе си.

След това се чу силен изстрел, още един и още един...

В средата на гърдите му зейнаха червена и черна дупка. Тялото му отскочи и ръката му с пистолета се свлече. Трябваше да е мъртъв.

Коленете ми се подгънаха, но се задържах прав.

Той падна върху купчината, разперил ръце и крака. От гърдите му шуртеше кръв, попиваше по черната му тениска и се разливаше по черния камък отдолу. Лицето му също кървеше. Беше ранен в бузата, а пулсиращият поток кръв течеше по устните и по оголените му зъби.

Дишах учестено.

А после, сякаш не се поддаваше на природните закони, той надигна глава...

Ръката му, все още с пистолета, се размърда бавно. Насочи го към Изабел. Безброй гласове наддадоха нечленоразделни викове.

Без да му мисля, аз скочих напред, ритнах и улучих. Пистолетът се завъртя във въздуха. После проехтяха още няколко изстрела като пирони, забити в стена. Главата на Малак — по-късно научих името му

— прокърви от четири-пет места. Червеникаворозови кратери зейнаха в челото му. Умря. Трябваше да е умрял.

После пред размътените ми очи изскочи Изабел. Започна да ме прегръща. Беше прегръдка на прероден. Аз също я притиснах в обятията си.

— Улuchi ли те? Ранен ли си? — питаше нежно тя. Докоснах внимателно хълбока си. На едно място бронираната жилетка изглеждаше грапава, но не и скъсана. Смъкнах я и опипах под ризата си. Какво облекчение. Имаше синина, но не и кръв.

Поклатих глава.

Тя отиде до Питър. Той лежеше напълно неподвижно, сякаш си почиваше. Но в светлосинята му риза се виждаше малка червена дупка в средата на гърдите.

— Копеле — извика тя, когато се наведе над него.

— Надявам се светът да разбере какво е направил — казах аз.

Един полицай с червена лента на ръката, когото не бях виждал досега, коленичи до Питър и провери пулса му. Обърна се към Изабел и поклати глава. После стана.

Все още дишах учестено.

И се радвах, че Питър е мъртъв.

— Получи каквото заслужаваше — въздъхнах аз и коленичих до Изабел. Тя беше бледа като платно.

Стана и пристъпи изненадващо стабилно. Отиде до една маса от другата страна на купчината. Последвах я. Там лежеше ръкописът, който намерихме. Сержант Смит застана до нас, докато тя се взираше в него.

— Този предмет трябваше да се съхранява във Външно министерство — заяви тя. Погледна към сержант Смит. — Собственост е на турското правителство.

— Съдебните експерти ще опишат всичко, мис Шарп. Можете да подадете молба.

— Ще го направим, не се тревожете. И няма да го изгубим. Ще бъде най-ценната вещ, която сте докосвали.

Сержантът го погледна.

— В такъв случай ще внимавам да не го изпуснем някъде. — Беше надянал черни гумени ръкавици. Постави ръкописа в найлоновата торба, която друг полицай разтвори пред него.

Погледна ме. Лицето му бе като издялано от мрамор.

— Медиците ви чакат и двамата — поясни той.

— Радвам се, че бяхте зад мен, сержант — благодарих му аз.

— Имаш късмет, че оживя, друже — отговори той. После поклати глава.

Удивително, но изпитах странно спокойствие.

Чак след около час осъзнах колко близо съм бил до смъртта, но все още се чувствах въодушевен. Бях щастлив, че спасихме Изабел, че хванахме едно от копелетата, които ме преследваха в Истанбул. Едно от копелетата, които убиха Алек.

Докато ме извеждаха, сведох поглед към Малак и разбрах защо ми се стори познат още първия път, когато го видях, макар само за секунди. Фигурата му, плешивата му глава, целият приличаше на копелето, което ни подгони, когато избягахме от хотелската ми стая. А сега беше мъртъв...

— С кого е работил Малак? — Това беше въпросът, който зададох на сержант Смит след края на разпита ми, часове по-късно. Междувременно се срещнах с още четирима полицаи.

Стояхме до безлична държавна сграда, недалеч от оперативния център „Ченсъри лайн“, където ни отведоха.

— Не мога да кажа нищо за това. — Той извърна поглед.

— Не можете да ми кажете ли?

Той поклати глава.

— Току-що подписах декларация за държавна тайна, сержант — заявих аз. — Дори не възразих. Поне ми подскажете. Искам да знам дали някое от тези копелета няма да се отърве.

Изабел пристъпи напред.

— Каква е официалната версия, сержант?

Той я погледна.

— Проверяваме я. Бъдете спокойни за това. А ако са замесени и други, сигурен съм, че ще си получат заслуженото, сър.

— Става ли нещо в Истанбул? — продължих аз. — Във връзка с онова, което открихме там?

— Турските власти арестуваха двама души, сър. Не са доволни от подобни неща. Това е всичко, което мога да кажа. Довиждане и на двама ви.

Обърна се.

Втренчихме се във вратата, която се затвори зад него. Пухкавите облаци над главите ни бяха обагрени в мораво и златно. Стори ми се, че това е най-чудният вечерен пейзаж в Лондон от години насам.

Изабел изглеждаше унила.

— Добре ли си? — попитах аз.

Тя кимна. Беше уморена.

— Една кола идва да ни вземе.

Приседна на бордюра. Дрехите и косата ѝ бяха в пълен безпорядък. На мен ми дадоха син анцуг и синьо горнище.

Мокрите ми дрехи бяха пъхнати в найлонов плик до мен. Сигурно приличахме на двама просяци.

Изабел впери поглед в мен, сякаш обмисляше нещо. После предложи:

— Защо не дойдеш у дома?

Усмихнах се. Точно това исках да чуя.

— Добра идея — отвърнах.

Тя потрепери леко. Погледна ме в очите.

— Точно сега не ми се иска да съм сама. Току-що разбрах нещо, което ме разстрои.

— Какво?

— Не сега. — Кимна към черния „Опел Астра“, който спираше до нас.

И в колата не сподели какво я тревожи. Просто упъти шофьора и седна отзад до мен, втренчена през прозореца, сякаш ѝ се искаше да се разплачне.

Дали не беше забавена реакция на отвлечането ѝ? По време на разпита останахме разделени и първият човек, когото видях, бе медикът. Той прегледа някакъв списък, преди да ме накара да подпиша декларацията. Знаех, че Изабел е получила същия списък, тъй като медикът каза, че колегата му разговарял с нея, когато настоях да я видя.

В колата, на път към тях, я поглеждах разтревожено. Няколко пъти опитах да я заговоря, но тя продължи да клати глава.

Когато стигнахме до блока ѝ в „Сейнт Джоунс Уд“, се почувствах изтощен. В асансьора отново я попитах какво е разбрала, но тя просто поклати глава. В съзнанието ми се въртяха всякакви теории. Когато отключи, тя заяви:

— Нуждая се от един душ. Ще говорим по-късно.

Ръката ѝ потрепери, щом отвори вратата. После влезе.

— Ще ми кажеш сега — настоящ аз и затворих. — Моля те, Изабел. Тревожа се за теб. Не можеш да потиснеш всичко. Аз опитах. Не помага.

Тя се втренчи в мен.

— Няма да повярваш... Дори не знам дали да ти кажа.

— Изабел, подписах декларация. Заложих си живота. Ако кажа на някого какво се е случило, ще ме арестуват след пет минути. Какво има, по дяволите? Хайде!

Тя си поглеждаше дълбоко дъх.

— Питър е бил на наша страна. Всичко е било хитрост, за да вземе от Малак телефонните номера на съучастниците му.

— Но той се опита да ме убие. Не вярвам.

— И аз не повярвах, докато полицията, който ми съобщи това, не ме помоли да обясня защо Малак е застрелял Питър, ако не е бил сигурен, че са го предали. После ми довери, че са арестували двама от съучастниците на Малак в резултат от съобщение, изпратено от телефона на Питър до техните номера.

— Било е хитрост, така ли? — Ядосах се. — Та той ме оставил да умра! Събори те с електрошок!

Стояхме в коридора, втренчени един в друг.

— Какво бе толкова важно, че ме оставиха да загина?

— Спомняш ли си заплахата да превърнат Лондон в Армагедон?

Смятаме, че е била спряна след онези арести.

Тя се огледа, сякаш виждаше мястото за пръв път.

— Не трябваше да се усъмнявам в него.

— Никой не може да те вини — отвърнах.

После се досетих. Ето защо Питър не ми върза глазените. За да мога да се изправя в онзи басейн. Той го направи нарочно, даде ми шанс. Изабел беше права. Можеше да ме върже така, че със сигурност да се удавя.

— Той жертва живота си. — Изглеждаше изтощена. — Никой не знаеше с какво се е захванал, докато не изпрати съобщение, казвайки, че адресатите на следващия му текст трябва да бъдат арестувани веднага. Най-потайненият човек, когото съм познавала. Никога не споделяше с никого в консулството за секретната си работа.

Шегувахме се, че е затънал дълбоко. Но той загина заради това. — Тя потрепери.

Странно ми бе да мисля, че човекът, който ме бутна във водата, е бил герой, но не можех да го отрека.

— Мислех, че ще умра там... — продължи тя. После мъкна.

— Аз също.

Огледах се. Апартаментът ѝ беше чист, модерен, почти целият в бяло.

— Благодаря, че дойде — кимна тя.

Имах чувството, че не е сигурна дали е постъпила правилно, като ми каза всичко.

Изабел ме гледаше. Зелените ѝ очи бяха толкова красиви...

— Влизай вътре. Докога ще стоим тук отвън... Ще се върна при теб след няколко минути.

Въведе ме в дневната си. На балкона ѝ беше избуяла цяла гора от растения. Седнах на огромен бял диван и се вгледах в удивителния залез, докато тя си вземаше душ. Вслушах се в звука на преминаващите коли, в далечното съскане на струите от душа и се опитах да преценя какво мисля за Питър сега. Прехвърлих отново всичко в съзнанието си и колкото повече размислях, толкова правилни ми се струваха действията му. Вероятно точно това му беше работата — да се впише в такива групи.

Двадесет минути по-късно Изабел се появи, изтривайки косата си с кърпа, облечена в прилепнало черно трико.

— Включи новините — обади се тя. — Да видим какво ще кажат за демонстрацията.

Няколко минути по-късно започнаха новините в десет. Показаха стар клип с един от принцовете пред „Свети Павел“. Той стоеше на стълбите, водещи към катедралата, облечен в тъмносиня униформа, златен ширит и бели копчета. Не бях напълно сигурен защо е там. Гласът на диктора спомена за някакво негово посещение тази вечер. Сякаш си връщаше сградата.

Вратите на катедралата зад него отново бяха затворени. Очевидно след провеждането на малка демонстрация вътре мюсюлманите, които нахлуха, си бяха излезли мирно, без да нанесат никакви щети.

Говорителят премина към друга история — за чумната епидемия в Истанбул. Каза, че стотици хора били поставени под карантина. Шестима починали, сред които ирански учен и индийка, открита в мазе предишния ден. Смъртността сред поставените под карантина оставаше висока, но властите имаха късмет, че инфекцията не бе открита на други места.

И всичко си пасваше идеално.

— Ето защо убиха Алек — прошепнах аз. — Онези копелета трябва да са открили следи от чума в залата под „Света София“. Тази чумна епидемия в Истанбул има нещо общо. Вероятно заради чумата онази подземна пещера е останала запечатана толкова дълго. Там са погребвали умрелите...

— Да, така е... — отвърна тя.

— Сигурно са видели Алек да влеза в тунела. Може да ги е проследил. После са го отвлекли. Погрижили са се да не издаде тайната им. Можеше да ги спре, ако публикуваше откритието си. Ето защо тръгнаха и след мен. После, с онова видео, хвърлиха вината върху исламските фундаменталисти. Дали и това е било част от плана им, да предизвикат хаос? Но защо, по дяволите, всички тези хора трябва да умрат?

Тя снижи глас:

— Ще ти кажа какво научих. Знам, че мога да ти вярвам, Шон. И мисля, че заслужаваш да знаеш след всичко, което преживя.

Приседна до мен на белия диван.

— Двамата арестувани днес следобед край „Свети Павел“, онези, на които Малак се опита да изпрати съобщения, трябваше да раздадат хиляди дъвчащи сладкиши от две найлонови торби. Сладкишите се изследват в момента. Смятаме, че са заразени с чумния вирус, същия като от истанбулската епидемия. Очевидно хората, които щяха да ги раздадат, изобщо не знаеха за това. Казаха, че им било наредено да чакат, докато получат съобщения, а после да започнат да ги раздават на всички в тълпата, докато свършат. Малак е настоявал да го направят само ако се събере голяма тълпа...

— Искали са да заразят хората с чума? — Трудно можех да си представя що за хора биха желали да разпространят болест и смърт, но си спомних за Малак и разбрах... Такива изчадия наистина съществуват.

— Хиляда заразени са достатъчно, за да започне нещо сериозно, ако вирусът се разпространи бързо... Щяха да обвинят мюсюлманите, че са донесли вируса в общностите си.

— И убиха Бюлент, защото ми помогна, така ли?

Тя кимна.

— Копелетата отнякъде са разбрали. Може би някой ви е видял заедно.

— Нуждая се от малко въздух — изпъшках аз.

Изабел изключи телевизора и отвори вратата към балкона. Излязохме отвън и се загледахме в града. Вече се здрачаваше, а четири етажа нагоре гледката над плочестите покриви на фона на футуристичните офис сгради в Централен Лондон бе невероятна.

Видях кубето на „Свети Павел“, блеснало на хоризонта. Усетих по лицето си топлия летен ветрец.

— И други хора са били свързани с онзи Малак. Сигурно е така.

— Следим ги. Ще отнеме известно време. Те ще се скрият в миши дупки, щом разберат, че планът им се е провалил. Но имаме следи, по които можем да се докопаме до тях.

— Надявам се да ги заловите...

Тя стоеше до мен. Стиснах лъскавия стоманен парапет.

— Какво ми каза, когато се канеха да ме хвърлят в басейна? — попитах.

Зад нея се виждаха сплетените клони и листа в короната на белокор лондонски чинар, издигащ се встрани от блока. Подущих спарената миризма от листата, блещукащи в топлия въздух.

Тя погледна към паркираната отдолу кола.

— Казах „Поеми си дълбоко дъх“.

— И беше права.

В този момент разбрах какво искам повече от всичко. Усещането за загуба, разкъсващо сърцето ми, с което живеех всеки божи ден след смъртта на Айрийн, бе изчезнало. Отново се усетих като прероден. Почувствах се и странно беззащитен, сякаш в сърцето ми се отвори пролука.

— За какво си мислиш? — попита тя.

— Всичко се промени. — Главата ми се замая. Жivotът ми с Айрийн беше спомен, избледняла фотография, все още ценна, но от далечното минало.

— Знаеш ли... — започна тя. — Ако онези копелета не искаха да направят всичко това, никога нямаше да се срещнем.

Гледахме към града. Съвсем близо един от друг.

— Какво планираш за следващите няколко дни? — попита тя.

— Ще си почина, а после ще видя какво става в института...

— Защо не останеш тук довечера? — Усмивката ѝ бе толкова съблазнителна.

Обърна се и ме докосна по дланта. Ръката ми пламна.

Ръцете ни се докоснаха отново.

Тя вдигна поглед към мен.

— Знаеш ли, след като бракът ми приключи, си мислех, че никога вече няма да се доверя на друг мъж.

Чувствах дъха ѝ в устните си...

Хванах я за ръката и я привлякох към себе си. Усетих тялото ѝ под памучната тениска.

Изпълних се с копнеж. Дръпнах я по-наблизо. Тя не се съпротивляваше. Този път бях готов. Всичко беше наред. Целунахме се. Почувствах, че това няма да свърши никога.

После заговорих нежно:

— Трябваше да те предупредя, че съм малко откачен... След смъртта на Айрийн нощем бродех по улиците. Винаги, когато ме видеха, едно мило ченге от полицията във Фулъм се обаждаше на психотерапевта ми.

— Всички сме откачени — прошепна нежно Изабел. — Всички ние.

ЕПИЛОГ

Отново започна да вали рано сутрин. Лятото премина в чудесна есен. Винаги съм обичал Лондон със синьо небе и топло време.

Поизпотих се. На Парк Роуд се трупаše трафик, макар че бе едва 6,45 ч. сутринта. Извадих сребърния ключ от джоба си и го стиснах между пръстите си като талисман.

Щом го пъхнах в ключалката, вратата се отвори. Изабел стоеше от другата страна в дълга бяла тениска. Стигаше до бедрата ѝ. Изглеждаше удивително.

Целуна ме по бузата. Всеки път, когато го правеше, аз все още изтръпвах... Може би беше echo от облекчението, което изпитах, когато я намерих жива в онази тъмница, оставена на милостта на Малак. Смесваше се и с нещо друго — с щастие.

— Кафето е на балкона — каза тя. — Аз ще съм при теб след минута.

Седнах на един от плетените столове и налях кафе за себе си и за нея. Отпих една глътка.

Много неща се случиха през последните няколко месеца. Ходихме на гръцко православно погребение в Айлингтън за Алек. В крайна сметка майка му наистина се оказа гъркиня. След седмица полските власти я намериха. Присъствахме и на служба за Питър в „Свети Яков“ на Пикадили.

Ръкописът, на който попаднахме под „Света София“, бе изпратен за изследване в Кеймбриджкия университет.

Направих някои проучвания за онази диаграма на задната корица. Не открих нищо ново. Можеше да е византийски магически символ, астрологична карта или загадка, както ни каза Галсъм. А и вероятно нещо напълно различно...

Направих някои проучвания за загадките от онази епоха и научих много за византийската магия. Очевидно император Ираклий е бил голям колекционер на еврейски, египетски и други магически книги. Ръкописът, който намерихме, може да е бил от неговата колекция, от

края на царуването му. Но не мога да го твърдя със сигурност. Просто щяхме да чакаме резултата от кеймбриджките изследователи.

Опитах да се върна към снимките на Кайзер на онзи уебсайт и да ги огледам още веднъж, но те бяха изчезнали. Не се изненадах.

Помъчих да включа и института — да направи спектрален анализ на ръкописа, — но там ме посъветваха да почакам, докато хората от Кеймбридж приключат с работата си. Дотогава нямало да разглеждат никакви молби за по-подробен анализ.

Реших да запазя търпение. Имаше за какво да съм благодарен.

Изабел подаде молба за бързо прехвърляне обратно във Великобритания, която бе уважена почти незабавно. Пробвахме да живеем заедно за известно време.

Наскоро реших да обявя къщата си за продан.

Беше време да продължа напред.

В Истанбул отвориха сензационно подземието под „Света София“ пред телевизионните камери. Това беше важна новина и в Англия. Не се споменаваше за нашата намеса или за това, че Алек е загинал там.

Все още си мислех много за него и всеки път осъзнавах какъв късмет извадихме да оживеем. Светът е странно място. Ако Алек не беше умрял, аз нямаше да срещна Изабел.

Чух звук и се обърнах.

Тя излезе на балкона и ми се усмихна. Протегнах ръка.

Изабел я хвана...

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо бих искал да изразя благодарността си към чудесните градове Истанбул и Лондон и към всичките сърдечни и дружелюбни хора, които живеят там. Множеството исторически забележителности в тези градове и хората, които работят там, са огромен източник за вдъхновение. Бих искал да благодаря за чудесната работа на всички служители в множеството обекти, споменати в книгата.

Подземието и другите места, пресъздадени от мен под „Света София“, „Света Ирина“ и край „Свети Павел“, обаче са изцяло измислени. Такива места не съществуват никъде, освен в моето въображение и в „Истанбулска загадка“.

Бих искал да благодаря за помощта на доктор Антъни Ийстмънд — доцент по история на византийското изкуство в института „Кортсулд“, Лондон, и на доктор Кен Дарк — директор на Изследователския център за изследване на Късната античност и Византия в университета в Рединг, за тяхната помощ, но трябва да посоча, че всички исторически грешки и неточности са само мои.

За сътрудничеството в редактирането бих искал да благодаря за огромната помощ на моя редактор в „Харпър Колинс“ Клеър Борд, която ми помогна да оформя романа си. Бих искал също да благодаря на всички останали пишещи професионалисти и на приятелите, които прочетоха първите чернови на „Истанбулска загадка“ и ми помогнаха с коментарите си. Джийн Дженкинс от Калифорния бе една от тях. Пам Ехърн от Ню Орлиънс бе друга. Благодаря на всички ви за насырченията и подкрепата.

Имах късмет да посещавам няколко чудесни часа от курса по творческо писане във Великобритания и Ирландия, а най-ценните курсове бяха в Ирландския писателски център. Освен това съм член на две писателски групи в Дъблин — „Ратмайнс“ и „Уенсдей“. И двете ми помогнаха много. Едно голямо благодаря на всичките им членове.

Чудесната ми съпруга Зен, моята турска принцеса, нейното семейство и моето — всички те изиграха важна роля в създаването на

тази книга. Искам също да благодаря на децата си Изабел и Робърт, че приемаха изчезванията ми и много често им наредях да излязат от стаята, когато работех.

Накрая искам да благодаря на изгубените приятели Ноел и Джими, които отидоха на едно по-добро място преди мен. Много отдавна те слушаха историите ми.

За да научите последни данни от историята за загадката, посетете: www.lprobryan.wordpress.com

На този сайт ще откриете подробности за много аспекти от „Истанбулска загадка“ и информация за пътя, който измина книгата преди публикуването ѝ.

Ще намерите и детайли за следващата част от приключенията на Изабел и Шон — „Йерусалимска загадка“.

Там има снимки, видеоклипове и линкове към „Туитър“ (@lprobryan) и към фен страницата във „Фейсбук“, която също можете да посетите. Можете да ме намерите и в Goodreads и LinkedIn.

ЕДИН ДЕН В СТАРИЯ ИСТАНБУЛ

Преди да посетя този град за пръв път — преди около двадесет години — си представях Истанбул като мрачен сив мегаполис, но се сблъсках с нещо удивително. Особено старият Истанбул беше като откровение. Древните му византийски и османски забележителности, красотата им, силата и историческата им значимост ме поразиха още тогава. Така е и до днес. „Истанбулска загадка“ е рожба на удивлението ми от красотата на Истанбул.

Преди да решите да прекарате един ден в стария Истанбул, а там има много модерни места и търговски центрове, които да ви ангажират за един по-дълъг престой, моля да обмислите внимателно сезона за пътуването си. Аз мога да оцелея средно при 29 градуса по Целзий средни максимални температури през август, но вие ще се чувствате по-приятно, ако отидете през октомври при 20 градуса средна максимална температура или през някой от междинните месеци.

Ако хотелът ви е обърнат към Златния рог или към Босфора и разполага с ресторант и гледка към тях, един добър начин за започване на деня в стария Истанбул е със спокойна закуска и изглед, на който са се наслаждавали османските султани и византийските императори. Винаги съм обичал закуските в Истанбул. Цвърчащите пържени колбаси, асортиментът от бели сирена, сладките конфитюри и мекият хляб стигат, за да ме задържат на масата много по-дълго, отколкото трябва. Така че не бързайте със закуската, насладете ѝ се.

Ако искате да направите това, струва си да имате предвид следните хотели. Първо, в по-скъпия район, хотел „Нена“ на улица „Клодфарер“ (info@istanbulhotelnena.com, за около 250 паунда на вечер) — великолепен бутиков хотел, от който можете да стигнете пеша до историческите забележителности. Хотел „Нена“ предлага отличен открит буфет за закуска на терасата и стаи с климатик и безплатен интернет. В по-евтиния край се намира хотел „Стар Холидей“ на улица „Диванйолу“ (info@hotelstarholiday.com, за около

75 паунда на вечер) — в същия район, който предлага закуска на терасата (пред Синята джамия) и стаи с климатик.

Ако вашият хотел е в Султанахмет — старата част на Истанбул, където се намират споменатите по-горе хотели, ивицата земя, на която Константин е създал своя нов Рим, няма да сте далеч от „Света София“, следващата ни спирка. В продължение на хиляда години „Света София“ е била най-голямата християнска катедрала в света. Отворена е от 9 до 16,30 ч. с почивен ден понеделник.

Сградата е открита с пищна церемония от римския император Юстиниан Велики на 27 декември 536 година. „Света София“ е характерна с несравнимия си кръгъл купол. При построяването ѝ никъде по света не съществувала подобна конструкция, дори на четвърт от нейните размери. В продължение на много векове блестящите ѝ мозайки и несравните ѝ размери се смятали за чудо.

Куполът на „Света София“ е с диаметър от тридесет метра. Великолепният интериор на купола украсява корицата на „Истанбулска загадка“. Куполът е подкрепен от четиридесет каменни подпори. Четиридесет прозореца между най-долните части на тези подпори придават на купола усещането за светлина, за свобода.

В действителност сградата е била гръцката православна Ватикана през по-голямата част от периода между 536 и 1453 г., католическа катедрала по време на Латинската империя от 1204 до 1261 г. и велика джамия, седалище на Сунитския исламски халифат от 1453 до 1935 г., когато Ататюрк и турският парламент превръщат „Света София“ в музей. Никоя друга сграда няма такава знаменита история.

Ако отидете там рано сутринта, ще избегнете двадесетминутната опашка за входен билет, с която аз се сблъсках при последното си посещение по обед. Входната такса е скромна. Не обърнах внимание на оферите за обиколка с екскурзовод, с които ме засипаха, докато чаках. Това бе през лятото на 2011 година. Когато най-накрая влезете вътре, спрете в нартиката — дългия външен входен коридор. Там ще видите съвременни стенни панели, описващи на много езици историята на „Света София“, включително и детайли за безprecedентното ѝ превръщане в музей.

След това се насладете на удивителния кораб и на красивия интериор на купола високо горе. Потърсете мозайките — повечето от

най-добрите, създавани някога, са тук, насладете се и на гледката от горната галерия. Почти можете да се изгубите в „Света София“. Носете си вода и добър пътеводител.

Преди обяд можете да вмъкнете и едно бързо посещение в „Света Ирина“, която е наблизо. „Света Ирина“ се намира във външния двор на Топкапъ сарай, който също можете да посетите. В „Света Ирина“ и в Топкапъ сарай се влиза през величествена порта в задната част на „Света София“. Тази порта води в подобния на парк външен двор на Топкапъ сарай — двора на османските султани до 1853 година. В Топкапъ сарай има достатъчно интересни експонати, които да запълнят още цял един ден. Ако се интересувате от хaremите, съкровищата и реликвите на Мохамед, не пропускайте Топкапъ сарай.

Друго интересно място във външния двор на Топкапъ сарай е Археологическият музей. Той показва превъзходна колекция от гръцки и римски скулптури, артефакти и гробници, стигащи назад до създаването на първите селища в този район.

„Света Ирина“, която присъства в „Истанбулска загадка“, е отворена за публика по време на извънредните вечерни концерти. Нямам представа защо е така. Интериорът би заинтересувал мнозина. Според мен фактът, че стените ѝ не притежават величието на „Света София“, само може да засили интереса. Тя е една от малкото православни църкви, която не е била превърната в джамия от Мехмед Завоевателя, когато градът най-накрая е бил превзет от османците през 1453 година.

Великолепните външни стени на „Света Ирина“, удивителните открити руини в южната ѝ страна и самото ѝ величие бяха достатъчни, за да ме привлекат за двадесет минути последния път, когато бях там.

Идва време за обяд. Горещи кюфтета, вкусни салати и натуранен лимонов сок — всички те имат своите отчетливи гласове в Истанбул. Ако бюджетът ви го позволява, може да посетите близкото кафене с покривна тераса, може би кръчмата „Султан“ (sultanpub@sultanpub.com.tr) през трамайните релси срещу „Света София“ (в началото на улица „Диванийолу“). Гледката от ресторантата върху покривната тераса е вълнуваща. Ако бюджетът ви притиска, можете да отидете там за едно следобедно кафе, а да обядвате в някой от другите туристически ресторани наблизо. „Дой-Дой“ — ресторант недалеч от „Света София“ на „Сифа Хамам Сок“

(doydoymusa@hotmail.com), има покривна тераса, оживена атмосфера и ястия на разумни цени.

В следобеда можете да изминете няколкостотин метра до близкия римски хиподрум — най-големия,строеннякога. Намира се директно пред „Света София“. Именно там всеотдайните градски фракции са подкрепляли белите или сините (ако си аристократ или земевладелец), червените или зелените (ако си занаятчия или търговец). Онези хора са прототипите на днешните футболни хулигани.

В началото на януари 532 година на хиподрума започнали безредиците Ника. Били организирани от конкурентните цветове. След пет дни половин Константинопол бил опожарен, включително и старата църква „Света София“. По онова време градските стени на Константинопол опасвали триста квадратни километра, докато в стените на Флоренция били оградени само пет.

Размириците се разразили отчасти заради това, че хиподрумът бил отдушник за хорските страсти. Някои фракции получили подкрепа от аристократични фамилии, които смятали, че техните претенции за трона са по-основателни от тези на Юстиниан. Говори се, че съпругата на Юстиниан, императрица Теодора, го убедила да се изправи срещу бунтовниците. В „Истанбулска загадка“ можете да прочетете за Теодора.

След седмица на нестабилност портите на хиподрума били затворени и Велизарий, генерал на Юстиниан, изклал 30 000 бунтовници в кървавото потушаване на бунта. След това „Света София“ била построена отново във формата, в която я виждаме и до днес.

На хиподрума обаче ще забележите само състезателната писта и някои големи предмети от централната му част, обелиск от Древен Египет, колоната със змията от Делфи и Колоната на Константин. Смята се, че те все още се намират на първоначалните си места от времето, когато хиподрумът се използвал за състезания с колесници.

Продължете по-нататък и ще намерите Музея на мозайките зад невероятната Синя джамия с шестте ѝ красиви минарета и 20 000 сини фаянсови плочки от Изник.

Музеят на мозайките се намира под търговска колонада в типичен османски стил. В него се съхраняват оригинални мозайки от

римския императорски дворец, който заемал по-голямата част от мястото и бил седалище на онова, което днес наричаме Византийската империя, докато градът не бил опустошен от венецианците и кръстоносците по време на Четвъртия кръстоносен поход през 1204 година. Самите византийци обаче никога не са се наричали така. Те се смятали за граждани на Римската империя.

Императорският дворец си имал свое пристанище — Буколеон, величествени стълбища, павилиони, градини, кули и дворове, простиращи се върху този първи хълм на Истанбул, обърнат към входа от Мраморно море в Босфора. Този дворцов комплекс бил чудото на средновековния свят. Имало отделни дворци за императрицата, чиито стени били покрити с пурпурен мрамор, донесен от Рим, както и за роднините и любимците на императора.

Пътят от Музея на мозайките обратно до „Света София“ е кратък, а оттам разрастващата се градска трамвайна и метро мрежа може да ви откара до вашия хотел или до други части на града, включително до Капаль чаршъ, до кулата Галата, до площад „Таксим“ и до ултрамодерните търговски центрове, осияли Истанбул. Ако приключите деня си в някой от хотелите или ресторантите, които ви препоръчах, ще се насладите на някои от най-добрите ястия в Европа в ефектна обстановка, несравнима с никоя друга по света.

Скоро край „Света София“ се очаква да бъдат открити още древни обекти.

Константин Велики създал тук един необикновен град. Той оцелял след обсади, чума, превземане и глад, докато османците създали новата си империя, поемайки наследството му. Сега тук се издига модерен републикански град, най-големият в Европа, с население, което бързо наближава 14 miliona.

И накрая, внимавайте, както във всички градове, да не ходите нощем по тъмните улички. И не тръгвайте с уличните измамници, които се опитват да ви заведат в някой бар или магазин. Просто си вървете. Прекалено скъпите напитки са нещо обичайно в нощните клубове. Внимавайте за джебчии на претъпканите места.

Наистина се надявам да се насладите на своя ден в стария Истанбул. Пишете ми как сте прекарали на: lprobryan@gmail.com.

Издание:

Автор: Лорънс О'Брайън

Заглавие: Истанбулска загадка

Преводач: Димитър Добрев Димитров

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Нина Славова

ISBN: 978-954-26-1242-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6384>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.